

БАРД

ИЗДАТЕ
СТВО

Защо една жена
се страхува
от мъжете?...

КАТРИН КАУАТЪР

САБРИНА

Катрин Каултър

Сабрина

На моите сестри за годините, които всяка от нас грижовно пази. За втори път посвещавам на тях – Анико, Айлди, Урсула, Лесли и Зита.

Глава 1

– Ако не се махнеш от мен, ще викам!

– Разбира се, че няма да се махна, писанче! Ти знаеш какво си за мен – едно малко писанче. Моето малко писанче. Мога да си те галя, а ти само ще мъркаш от удоволствие в ръцете ми...

Беше студен зимен следобед. В стаята с портретите притъмняваше.

– Да – каза той, усмихна се и тръгна бавно към нея, протегнал грациозно ръка. Смарагдът на показалеца му проблясваше.

– Ще харесаш това, което съм приготвил за тебе, Сабрина. Още от самото начало зная, че силно го желаш, но трябваше първо да се ожена за Елизабет, нали разбираш? Сега вече всичко приключи и аз съм тук. Вече можем да бъдем заедно.

Сабрина видя как протяга ръце към нея, като че ли иска да я погълне. Дръпна се назад и заотстъпва, докато гърбът ѝ се опря в ръба на голямата позлатена рамка. Изведнъж споменът за стаята с портретите избледня... Тревор си беше отишъл... Остана сама.

Закашля се. Болката продължаваше да смазва гърдите ѝ. Въпреки че задушаването не беше вече така мъчително, всеки спазъм отнемаше по малко от силите ѝ. Усещаше празнота – като че ли под ребрата ѝ беше кухо. Това още повече я измъчваше и изтощаваше. Трепереше от болка, опитваше се да се овладее и да преодолее безсилието.

Огледа се. Снегът искреше призрачно. Сякаш беше в някаква непозната стая. Не знаеше къде е. Спомни си за Данте и неговия „Ад“ – в последния кръг всичко беше сковано от лед. Ще приеме изпитанието, без да се съпротивлява. Вече знаеше какво точно представлява адът – студен, ужасно студен. Дъхът ѝ спираше от ледената призрачна светлина. Сложи ръка на гърдите си, искаше да я стопли поне малко. Имаше ръкавици, но почти не ги усещаше. Подпря се на ствола на големия бряст. Искеше да се изправи. Не успя. Бавно се свлече до дървото. Плъзна бузата си по ледената му кора. Заболя я. Кашлицата отново я връхлетя. Задушаваше се. Студът проникваше през дрехите ѝ. Вягърът се извиаше около нея и развяваше наметалото ѝ. Притисна се към дървото, като че ли то можеше да я сгрее. Глезените я боляха. Клоните на бряста се извиваха от силния вятър и удряха гърба и лицето и.

Отвори очи. Бурята вече се усещаше. Трябва да излезе от гората! Иначе ще умре. Отново се огледа – навсякъде виждаше само сняг. Дали

щеше да намери верния път?

Направи усилие да раздвижи краката си. Надяваше се, че не е объркала посоката и това наистина е пътеката, която води на юг. Беше напълно сигурна, че точно това е пътят, който ще я изведе от гората Епингъм. Та нали тук беше живяла цели осемнадесет години! Нали познаваше всяко кътче! А сега? Сега се чудеше дали изобщо има път! Снегът беше заличил всички следи – нищо не подсказваше, че това е същата гора, която тя толкова добре познаваше. Наметалото ѝ се закачи в някакъв къпинов храст. Беше ѝ подарък от дядо ѝ за миналата Коледа. Опита се да го освободи, наведе се надолу, но болката отново се появи. Този път беше още по-силна. Кашлицата отново спря дъха ѝ. Не можеше да се изправи. Сълзите намокреха бузите ѝ. Тя ги изтри с ръка и когато погледна пред себе си, видя лицето на Тревор. Красиво лице, със зелени, леко притворени, потъмнели очи. Пристъпваше гордо към нея. Сестра ѝ беше казала, че миглите му са много красиви и дълги. Елизабет понякога си мечтаеше за дъщеря, красива като него...

Тревор я беше последвал в стаята с портретите на имението Монмаут. Понякога, когато времето беше хубаво, тя идваше тук, за да се отдаде на любимото си занимание – рисуването. Този ден искаше да рисува Изолда, графиня от шестнадесети век, в която е бил влюбен Хенри VIII.

Изведнъж го видя... и забрави, че е дошла да рисува. Беше ѝ казал:

– Не се съпротивлявай, малката ми! Толкова приятно ми беше да те преследвам, Сабрина! Но търпението ми свършва. Ти си по-различна. Непрекъснато ме предизвикваш. Караш ме да разбивам илюзията за невинност, с която си се обвила. Обаче всичко свърши! Никакви играчки повече, чуваш ли! Знам защо дойде в този най-отдалечен край на имението. Планът ти е безуспешен. Ела при мен. Ти ме желаеш...

Тя притисна гърба си до рамката на портрета на прапрадядо си.

– Греша, Тревор! Аз съм сестра на твоята съпруга. Не съм искала да ме последваш. Дори не подозирах, че идваш след мен. Никога не съм те желала. Не те желая и сега. Говоря истината – не играя никакви играчки. Моля те, остави ме сама! Дойдох тук, за да рисувам портрета...

Той само се усмихна. Не каза нищо.

Виждаше съвсем ясно очите му и разбираше какво изразява погледът му. Господи, къде бяха слугите? Тук винаги имаше някой, а сега не се мяркаше жива душа.

– Чуй ме, Тревор! Елизабет е твоя съпруга. Тя ти се довери. Дядо също. Аз никога не съм ти вярвала, но това няма значение...

Той се разсмя и наклони глава. Очите му се разшириха, сякаш за да я погълнат.

– Прекрасна си в тъмносиво! Мислех си, че този цвят те прави погледа, но явно съм се лъгал. Всичко е заради прекрасната ти червеникавокестенява коса. Наистина имаш красива коса, знаеш ли, Сабрина? Наблюдавах те, когато сведе глава. Косата ти образува ореол около лицето, а после се разпиля по раменете, за да ги скрие от погледа ми. Ти знаеше, че те наблюдавам. Косата ти също ме подтиква към греха, Сабрина, както и червените ти устни, мила...

Той не беше много едър, но достатъчно силен, значително по-силен от нея. Какво да направи? Беше толкова ядосана на себе си, че нищо не можа да измисли. Стисна ръката си в юмрук и се обърна към него:

– Спри, Тревор! Послушай ме! Нищо такова не съм правила! Та аз дори не те харесвам! Никога не съм те харесвала! Не съм искала да идваш тук! Просто нямахме друг избор! В нашето семейство няма наследник и дядо ми беше принуден да признае теб – внука на брат му, за наследник. Остави ме на мира, Тревор! Върви си!

Тя се опита да мине покрай него, но той не помръдна. Стоеше на мястото си и се усмихваше.

– Права си, Сабрина. – Гласът му беше мек, приглушен, като полъх на нежен ветрец.

Сабрина изтръпна.

– Всичко тук ще бъде мое, когато мраморната плоча затисне онази стара реликва. Този ден не е далеч. Много скоро всичко тук ще бъде мое. Елизабет ще ме нарича господар на душата и сърцето си, както и ти, Сабрина. Обичам тези думи! Особено, когато са изречени от устни, които с удоволствие ще докосвам! Ще чувствам нежния ти топъл дъх до гърдите си и това още повече ще разпалва желанието ми. Знаеш, че исках да се ожена за теб, но старият граф ме принуди да направя Елизабет своя съпруга само защото тя трябвало да се омъжи първа. Старият глупак не ми позволи да те имам. Е, вече не мога да те имам като съпруга, но сега си тук и ние ще бъдем заедно...

Той се наведе към нея, но тя препречи ръцете си и се опита да го отблъсне.

– Махни се, Тревор! Остави ме на мира! Махни се от мен! Ще викам! Слугите ще дойдат и ще се подчинят на всичко, което им кажа!

Той отново се разсмя. Беше толкова близо до лицето ѝ, че тя усещаше миризмата на супата от костенурки, която беше ял на обяд.

– Дори и да пресипнеш от викане, Сабрина, никой няма да те чуе!

Ти самата много добре го знаеш. Ох, усещам как трепериш, котенце!

– Ще ти дам аз едно котенце! – извика Сабрина и заби нокти в бузата му.

Другата ѝ ръка беше свита в юмрук и тя го стовари в стомаха му. Почувства се достатъчно силна, за да може да се освободи от него, но точно тогава той я хвана за ръката и я блъсна назад. Усети пръстите му на врата си. Опита се да се освободи от тях. Но не успя.

Той се наведе към нея. Съвсем за кратко отпусна хватката си и тя пое въздух, но тогава той се наведе още по-напред и тя усети устните му върху своите. Беше настойчив. Опитваше се да я целуне. Сабрина отвори устни, като че ли искаше да го увери, че отвърща на целувката му. Но щом усети езика му, изведнъж стисна зъби и го ухапа. Той политна назад.

– Кучка!

Ярост и болка изкривиха лицето му. Той протегна ръка... и ѝ зашлеви плесница. Отблъсна я назад и тя се удари в портрета. Опита се да се задържи да не падне и безпомощно разпери ръце. Не беше на себе си, когато извика:

– Копеле! Ще те убия! Мръсно, долно копеле!

Глава 2

Тогава Сабрина осъзна, че насилието му доставяше удоволствие. Господи! Дори яростта изчезна от лицето му и той се разсмя. Едва сега тя разбра що за човек стои пред нея.

– Винаги съм харесвал забавни и темпераментни жени, а не такива, които просто си лежат тихо и кротко като мъченици, както прави твоята проклетата сестра! Докато аз се мъча и потя над нея, тя пребледнява, хапе устни и скимти от удоволствие.

Продължаваше да се смее, доволен от себе си. За него Сабрина бе жената, която той искаше в краката си още от първия миг, когато я видя.

– Обичам забавните момичета, Сабрина! Можеш да ме удриш колкото си искаш, ако това ти харесва. Красиво аристократично момиче – това си ти за мен. Горда, но уверена в себе си, в това, което искаш да бъдеш и в това, което искаш да притежаваш! Чудя се дали, когато те обладая, девствеността ти ще бъде толкова приятна като усещане, каквато беше на сестра ти? Толкова забавно ми беше тогава. Бедната ти сестра помисли, че я убивам. Колко жалко, че не го направих!

Силно я блъсна назад. Сабрина разбра, че дори би я изнасилил само и само да бъде негова. Сложи ръцете ѝ зад главата и стисна китките ѝ. Беше се притиснал плътно до нея.

– Не, Тревор! Всичко ще кажа на дядо и той ще те изхвърли оттук! Ще те лиши от наследството и ще те прогони от имението Монмаут, разбра ли!

– Съмнявам се, Сабрина! Дори няма да посмееш. Ако само отвориш сладката си уста пред него, уверявам те, че никой и нищо няма да бъде в състояние да ме спре да го изпратя във вечния му дом! Не е кой знае колко трудно, нали? Самата ти знаеш това не по-зле от мен! А сега, скъпа, стига с твоите игрички! Достатъчно дълго те чаках. Търпението ми се изчерпа!

Той присви светлозелените си очи, хвана роклята ѝ на гърба и силно я дръпна надолу – вълненият плат се разкъса по шевовете. Втреници се в голата ѝ плът. Сабрина се нахвърли с юмруци върху него.

Тревор хвана едната ѝ ръка и я изви назад. Тя изкрещя от болка, но отново си спомни, че да ѝ причинява мъка за него бе огромно удоволствие и се опита да сдържи сълзите си. Това обаче го накара още по-силно да извие ръката ѝ. Сабрина стисна зъби и не извика.

– Много добре, много добре! – Дръпна корсета ѝ. Коприната се скъса. Погледът му отново се втрени в плътта ѝ. Лицето му изглеждаше ужасно.

– Господи! Каква красавица си била ти! Винаги съм си мислел, че гърдите ти са красиви, но те са просто невероятни!

Ръката му опипваше меката плът. Болеше. Болеше я непоносимо, но тя все още съдръжаше вика си. Нямаше да му достави удоволствието да разбере, че ѝ причинява болка. Наведе се и ухапа ръката му колкото сили имаше.

Той се отдръпна.

– Ще трябва да те науча на подчинение и послушание! Аз съм твой господар! Аз съм твоят лорд, разбра ли! Ако още веднъж ме ухапеш, горчиво ще съжаляваш!

Стисна гърдите ѝ още по-силно и я блъсна назад. Тя падна на пода и той се хвърли върху нея. Сабрина не можеше да се освободи. Усети ръката му да надига полата ѝ, после пръстите му потърсиха отново гърдите ѝ.

– Не!

Той само се разсмя – смехът му беше жесток, както и изражението на лицето му. Притискаше корема ѝ. Не можеше да диша. Тялото му я смазваше, а ръцете му я приковаваха. Тогава усети, че той се приготвя да я обладае – мъжествеността му беше на корема ѝ. Измъкна едната си ръка и я заби в носа му.

– Кучка! Малка, долна кучка! Нещастница! – крещеше той, удряйки я по лицето. Болката замъгли погледа ѝ. Продължаваше да я удря с разширени от ярост очи.

Изведнъж утихна. Спря да я удря и тя отвори очи – изглеждаше онемял, застинал и блед; очите му бяха още по-широко отворени, но като че ли нищо не виждаха. После се опомни и я удари още веднъж. Изрече някакви думи, сигурно обидни, но гласът му бе приглушен и немощен. След това тръсна глава и я погледна гневно:

– Проклета да си! Проклета да си!

Все още седеше на корема ѝ, но не помръдваше – беше като вкочанен, замръзнал. После се изви на една страна и легна по гръб до нея.

Сабрина веднага се отдръпна и го погледна. Едва събра сили да се изправи. Дишането ѝ беше все още затруднено. Той също дишаше тежко. Гледаше я. Колко странно, гневът и яростта ги нямаше в очите му – имаше нежност. Дори се усмихна. После ръката му се отпусна до тялото – на панталоните му отпред имаше голямо влажно петно.

Тя отстъпи назад. Цялата трепереше от страх, ужас и погнуса. Без дори да помисли, го ритна в ребрата и извика:

– Мръсно животно! Негодник! Господи, как те мразя!

Той се опита да я хване за глезена, но тя отскочи назад. Претърколи се и отново се опита да я хване за крака, но удари носа си и кръвта потеche. Въпреки болката обаче, чертите на лицето му излъчваха спокойствие и нежност.

– Няма да ти позволя да ме удряш отново! Няма да ти позволя да ме риташ в ребрата! Не те обвинявам, Сабрина, защото ти ме превъзбуди толкова много, че не можах да ти доставя никакво удоволствие. Не успях да се потопя в девственото ти тяло, но следващия път... Болка и удоволствие, писанчето ми! Колко красиво и неустойимо – те винаги се преплитат! Ще те имам! Никой не може да ме спре! Не заключвай вратата си! Болката ще бъде още по-силна! Ще трябва да те вържа на пода. Разби ми носа като на ученик! Ох, ребрата ми! Как ме болят! На всичкото отгоре изцапах панталона си! Колко отдавна не бях изпитвал такова удоволствие! Господи, какво удоволствие! Във всеки случай твоята безжизнена сестра не струва и пукната пара пред теб! Нито пък прислугата!

Сабрина вече тичаше по коридора. Токчетата ѝ почукваха по дървения под и звукът отекваше болезнено в ушите ѝ.

Изведнъж дочу стъпки – бързи, неуверени, нервни. Скри се зад завесата на една от вратите и притаи дъх. Когато той мина покрай нея, без да я забележи, тя въздъхна облекчено и се втурна в спалнята си. С треперещи пръсти превъртя ключа. После пристъпи към огледалото – лицето ѝ беше съсипано, душата опустошена. Стоеше безмълвна, слисана и ужасена. Очите ѝ бяха подпухнали, а сълзите все още се стичаха по страните ѝ. Беше разгневена на самата себе си, на безпомощността си.

Спомни си първия път, когато го видя. Току-що беше пристигнал от Италия. Около месец и половина стоя при тях и всички го смятаха за принципен, мъдър, разсъдлив. Искаше на всяка цена тяхното одобрение и доверие, но най-много се интересуваше от Елизабет. Спомни си деня, когато видя ръцете му за първи път – нежни, бели, меки, като на жена. Дядо ѝ все се оплакваше, че Тревор е просто едно наивно, глупаво и разглезено конте.

Сабрина се обърна с гръб към огледалото и закри лицето си с ръце. Раменете ѝ затрепериха и тя се хвърли на леглото. Ако му каже, че Тревор се е опитал да я изнасили две седмици след сватбата си с Елизабет, той сигурно ще побеснее от гняв. Мълчаливо преглътна мъката си и тихо зариде. Единствено дядо ѝ можеше да застане между нея и братовчед

й, но той вече бе прекалено стар. Изведнъж Сабрина се изправи, твърдо решена да отиде при Елизабет. Може пък двете да измислят какво да правят. Наплиска лицето си със студена вода и пак се погледна в огледалото – видът ѝ все още беше уплашен. Е, поне така Елизабет ще има доказателство. Натъпка скъсаните си дрехи в ъгъла до шкафа и си облече старата кафява вълнена рокля.

Сестра ѝ си беше в нейната спалня, седеше до малкото писалище и пишеше писма. Благодарствените писма за гостите, помисли си Сабрина. Обърна се към прислужницата и каза:

– Остави ни, Мери! Моля те!

Елизабет вдигна светлосините си очи, но не каза нищо, докато Мери най-сетне не излезе. Тогава остави писалката, приглади русата си коса към тила и отметна глава назад – нещо, което никак не ѝ беше присъщо досега. И двамата с Тревор имаха меки руси коси, само очите им се различаваха – на Тревор бяха зелени, а на Елизабет – сини.

– Не беше необходимо да бъдеш груба с Мери. Тя е много чувствителна. Не се отнасяй друг път така към нея, няма да ми бъде приятно! Сега кажи какво искаш. Както виждаш, аз съм доста заета. Как да благодаря на виконтеса Ашфорд за отвратителния ѝ подарък, а? Тази ужасна саксия с разпилените около нея сини лалета? Тревор непрекъснато се смее.

– Това не е толкова важно. Чуй ме, Елизабет! Трябва да поговорим! Знаем, че това ще е голям удар за теб, но ти трябва да ми помогнеш. Отнася се за Тревор, Елизабет. Той се опита да ме изнасили...

Елизабет вдигна вежди въпросително, погледна часовника на полицата над камината и устните ѝ се изкривиха в ужасно грозна усмивка.

– Първо беше груба към Мери, а сега ми казваш, че съпругът ми, с когото сме женени само от две седмици, се е опитал да те изнасили. Това някаква игра ли е, Сабрина? Толкова ли много се дразниш, че съм омъжена? Такова нещо едва ли е възможно да се случи, още повече, че сега е три часът следобед, нали?

Сабрина гледеше онемяла сестра си. Не искаше да повярва, че това са нейни думи, на собствената ѝ сестра... Не искаше да признае колко чужд и леден бе гласът ѝ. Не, Елизабет просто не разбираше. Сабрина се втурна към нея и сграбчи ръцете ѝ.

– Погледни ме в очите, Елизабет! Виж лицето ми! Той ме удряше! Доставяше му удоволствие да ми причинява болка. Погледни ме, по дяволите!

Елизабет само вдигна рамене и каза безизразно:

– Е, лицето ти е зачервено. Нищо друго не виждам. Ти толкова стоиш на слънце...

– Сега е зима, Елизабет! Дни наред нямаше слънце. Едва днес се показва – Сабрина не можеше да повярва на очите си. Падна на колене пред сестра си и взе ръцете ѝ в своите. Светлината озаряваше лицето ѝ и тя знаеше, че така по-ясно се виждат червените петна по страните ѝ. – Трябва да ме изслушаш, Елизабет! За Тревор няма значение дали е ден или нощ, разбираш ли? Аз отидох в стаята е портретите, за да рисувам. Тревор тръгнал след мен. Ти знаеш колко отдалечена е тази стая. Никои не би ме чул, ако викам за помощ. Ето защо ме е последвал. Виж лицето ми, Елизабет! Можеш ли да кажеш, че то просто е зачервено? Не, нали? Той толкова пъти ме удря! Той е жесток и порочен, Елизабет! Той няма никакъв морал, чест и достойнство! Той дори се осмели да ме заплаши, че ако кажа какво се е опитал да направи с мен, ще убие дядо. Ти трябва да ми помогнеш да решим какво да правим, Елизабет!

Елизабет нервно издърпа ръцете си, като че ли докосването на сестра ѝ ѝ беше неприятно. Стана бавно от стола си, изчака Сабрина също да се изправи и погледна безизразно към нея. Беше само три инча по-висока. Очите ѝ останаха бледи, безучастни.

– Прощавам ти, Сабрина. Прощавам ти, задето говориш такива абсурдни безсмислици. Моля те, не забравяй, че говориш за съпруга ми, който е и твой братовчед. Нима за тебе нищо не означава фактът, че той ще бъде Графът на Монмаут след смъртта на дядо?

Сабрина остана смяяна и неволно отстъпи назад.

– Елизабет, не ме ли чуваш? Не разбираш ли какво ти казвам? По дяволите, погледни лицето ми! Можеш да видиш следите от пръстите по бузите ми! Лицето ми все още гори от плесниците! Всичко това е истина, Елизабет! Съжалявам, че е така, но ти трябва да ми повярваш! Тревор е жесток и порочен! Той се опита да ме изнасили! Не те лъжа! Той не те заслужава! Заплаши ме, че ако заключа вратата на спалнята си, ще ме нарани още повече! Моля те, кажи какво да правя!

Глава 3

Елизабет седна отново на красивия френски стол и забарабани нервно с пръсти по писалището. После приглади с ръка светлосинята си вълнена пола и погледна искрящите диаманти на годежния пръстен. Той се предаваше от поколение на поколение – сега беше на нейната ръка. Погали нежно смарагда в средата и едва тогава вдигна глава и се усмихна на сестра си – съсипаният ѝ вид бе като балсам за душата ѝ.

– Предполагам, че все още си девствена, Сабрина?

Сабрина наблюдаваше сестра си – лицето ѝ бе спокойно, но безчувствено, гласът безразличен, отегчен. Въпросът и остана да звучи болезнено в тишината.

– Не можеш ли да говориш?

Сабрина искаше да се овладее, но не успя и цялата се изчерви. Спомни си ужасния вик на Тревор, отново видя петното на панталоните му. Толкова много го мразеше!

– Да, все още съм девствена, но не благодарение на това копеле!

Елизабет присви очи, почти ги притвори и процеди през зъби:

– Е, моя мила малка сестричке, искаш ли да ти кажа какво точно се е случило? Ти си се заяждала с Тревор и той е постъпил като всеки слабохарактерен мъж, преследвайки те до залата с портретите. После ти си избягала, защото си се досетила, че той може да разбере по-иначе намерението ти да си поиграете и да се позабавлявате. Изплашила си се да не забременееш и си избягала. Нали, Сабрина?

Сабрина сграбчи грубо сестра си за ръката, видя презрението в очите ѝ и веднага я пусна.

– Чуй ме, Елизабет, ти не вярваш на това, което току-що каза. Да не би да искаш да кажеш, че аз нарочно съм завела там съпруга ти, за да го съблазня? Уверявам те, че той е истински дявол, който ще ни унищожи всички. Моля те, Елизабет, не бива да подценяваш думите ми, не бива да се държиш така, като че ли нищо не се е случило. Ти трябва да ми помогнеш, трябва да помогнеш и на себе си!

Елизабет отново стана рязко, подпря ръце на писалището и се втренчи в сестра си застрашително:

– Чуй ме, малка разглезена нещастнице! Години наред, още преди родителите ни да починат, те гледах как се усукваш около дядо, как го въртиш на малкия си пръст! Толкова много го ласкаеше и така изкусно

го убеждаваше в чувствата си, че не му остана и капчица любов за мен! Да, дядо ми разреши да остана един сезон в Лондон при леля Баресфорд с надеждата да си намеря съпруг и да се отърве от мен, но аз винаги съм знаела, че мястото ми е тук! Ти винаги си се опитвала да ме изместиш. Никога повече няма да ти позволя, Сабрина! Чуваш ли! Аз съм съпругата на Тревор – извика тя и изпъчи рамене.

Слънчевите лъчи проблясваха през русите ѝ коси и очертаваха златен ореол около бледото ѝ лице. Приличаше на истинска принцеса – горда, висока, недостъпна. Гласът ѝ бе ледено студен като зимния вятър, който се увиваше около дъбовите клони отвън.

– Когато нещастният старец умре, аз ще бъда Графинята на Монмаут! И тогава, моя мила сестричке, аз ще бъда безспорната господарка тук, а ти – нищо повече от онова, което аз ти позволя да бъдеш! Разбра ли? Чудя се дори дали ще ти позволя да останеш да живееш тук... Може би ще ти дам една малка къщичка от наследството. Съмнявам се, че ще прахосвам пари, за да те пращам веднъж годишно в Лондон!

Сабрина се дръпна назад, ужасена от омразата, която струеше от очите на сестра ѝ. Смътно осъзнаваше, че студената отчужденост никога не беше напускала Елизабет, винаги я беше направлявала и ръководела, но все прикрита под маската на огорчението. Дали тя бе отговорна по някакъв начин за това? Дали и тя нямаше вина? Сабрина стоеше ужасена и смаяна. Не, не може да има вина. Та тя беше само на осемнадесет. Беше ѝ много тежко, когато убиха баща им на Острова. Майка им почина само година след това, в края на 1811-та, когато лодката им се разби. Но дядо ѝ винаги беше до нея. Тя приемаше любовта и топлината, с която я даряваше, и никога до този момент не беше и помисляла дори, че така измества Елизабет, че я отстранява или я лишава от нещо. Беше сигурна, че дядо ѝ обича и двете еднакво силно.

Опитваше се да разбере сестра си, да намери причината за нейната омраза, за това, че разчита на чувствата на един мъж, който не я заслужава, но ѝ е съпруг. И Сабрина трябваше да си признае, че друго обяснение нямаше, освен това, че сестра ѝ иска да властва и да управлява.

– Елизабет – изрече бавно Сабрина, – сигурно не искаш да кажеш, че си се омъжила за Тревор само за да станеш Графинята на Монмаут, нали? Ти не би направила такова нещо...

Изведнъж всичко, което се беше случило през последните пет години, премина пред очите ѝ – осемнадесетият ѝ рожден ден, времето, прекарано в Лондон, непрекъснатите ѝ проблеми. В този момент Елизабет се обърна и спокойно отговори:

– Направих това, което винаги съм искала да направя, Сабрина. Не е твоя работа какви са чувствата ми към Тревор. Той е мой съпруг и ти няма да опетниш името му! Мръсна малка лъжкия!

Сабрина едва дишаше.

– Елизабет, но аз не те лъжа! Тревор ме заплаши, че ще дойде отново при мен, в моята спалня. Каза, че ще ми причини болка, ако се опитам да заключа вратата. Той много ме нарани, Елизабет! Едва ли е така с всички останали мъже... не е естествено...

– Млъкни!

Сабрина гледаше втрънено сестра си. Никога не се беше чувствала по-безсилна и безпомощна.

– Не съм и помисляла, че не ме обичаш, Елизабет – промълви тихо Сабрина, старайки се да подбира думите си, така че да не обиди сестра си, въпреки болката от всички грозни приказки, които бе изрекла Елизабет за нея. – Никога не съм ти причинявала болка. Не мога да повярвам, че любимият ни дядо е обичал тебе по-малко от мен. Не ме пропъждай, Елизабет, не ме гони, ти си моя сестра и единственото, което искам, е да те защитя, да те предпазя от този лош човек...

– Върви си, Сабрина! Не искам да слушам повече патетичните ти лъжи!

Сабрина бавно се изправи.

– Ако не искаш да ми повярваш, тогава ще трябва да отида при дядо. Не мога просто така да пренебрегна заплахата на Тревор. Той каза, че ще дойде в спалнята ми и аз няма да стоя и да чакам стенеща и безпомощна, за да дойде той и да ме унижава.

Сабрина бързо се завъртя на токетата си и тръгна към вратата. Точно в този момент Елизабет изкрещя:

– Нима имаш дързостта и безочиюето да кажеш тази мръсотия на дядо? Тогава аз ще му кажа друго! Ще му кажа, че от ревност ти си се хвърлила в ръцете на Тревор, но той те е отблъснал! Разбра ли? Помисли малко, нещастнице! Помисли какво ще стане тогава! Всички ще се нахвърлят върху тебе! Всички ще те ругаят и упрекват! Ти ще бъдеш посрамена пред цялото семейство! Ще посрамиш и дядо!

Изведнъж Сабрина се почувства съвсем чужда и ненужна. Тя се спря до вратата. Гледаше втрънено, но нищо не виждаше. Бавно се обърна.

Елизабет прехапа тънките си устни, но гласът ѝ остана учудващо спокоен:

– Не, дядо няма да ти повярва. А ти знаеш какво ще каже Тревор,

нали? Върви, Сабрина! Върви при дядо! И ще видиш колко бързо ще загубиш доверието му, обичта му, привързаността му. Тревор е неговият наследник, глупачке! Неговата страна ще предпочете да вземе дядо, а не твоята, защото чрез Тревор той печели собственото си безсмъртие и продължителността на безценната си родова линия. Може пък и така да се случи, че именно тази мръсна история да го преследва до смъртта му и да не му дава покой дори в гроба. Да не би случайно да искаш дядо да тежи на съвестта ти? Ако това е желанието ти, тогава върви!

Сабрина си спомни и заплахите на Тревор. Не, той не би се осмелил да убие дядо ѝ, но кой може да каже какво ще се случи?! Тя поклати глава, но не каза нищо – не можеше да намери думите, с които да изрази онова, което чувстваше. Още я болеше там, където Тревор я беше удрял, още виждаше петното на панталоните му, още чувстваше омразата, която я задушаваше.

– Знаеш ли, Сабрина – продължи спокойно Елизабет, наблюдавайки сестра си, – тук наистина няма нищо твое. Ако чак толкова си загрижена за съпруга ми и отношението му към тебе, то по-добре ще бъде да напуснеш дома ни завинаги.

В очите на Сабрина премина тъмна сянка от страх и ужас. Те станаха виолетови. Елизабет само извърна глава и отмести поглед от сестра си. Беше казала достатъчно. Искаше да се усмихне, но не посмя. Почти беше победила.

– А сега ме остави! Върви си! – довърши тя с леден глас.

Бурята приближаваше. Тежка и непредсказуема.

– Не искам да виждам лицето ти повече!

Сабрина преглътна сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Опита се да каже нещо, но не успя. Спомените от ужасния следобед все още бяха пред очите ѝ.

Прекара нощта върху един шкаф в старата детска стая. Събуди се призори. Облече се и се промъкна в конюшната. Само преди един ден Тревор я беше нападнал, а вече ѝ се струваше, че е минала цяла седмица. Сама в ужасния студ, Сабрина гледаше как небето притъмнява, а после се изпълва отново със сняг. Притисна ръка към сърцето си – единствената ѝ надежда останаха онези три лири, които държеше скрити под корсета си. Те щяха да ѝ стигнат да си купи билет за дилижанса до Лондон, за да отиде при леля Баресфорд. Скоро щеше да се стъмни, нямаше много време, но можеше да се скрие зад дървото, само че...

Сабрина махна фибата от косата си и я разпиля около лицето си. Дано да беше избрала правилната посока. Трябваше да побърза, за да

може да се прибере на топло в някой хан, а най-близкият беше „Гарванът“.

Отново усети парещата болка в гърдите – толкова силна, че се наведе напред. Едва дишаше. За пръв път трябваше да си признае, че е сериозно болна.

– Няма да умра! Не искам да умирам!

Промъкваше се лазешком между къпиновите храсти.

Всяко дърво, покрай което минаваше, бе още едно преодоляно препятствие. Да, още малко и щеше да излезе от гората. Дърветата започваха да оредяват. Беше почти стигнала, беше съвсем близо до Борамууд. Изведнъж усети, че полита. Беше се спънала в корените на едно дърво. Падна. Лицето ѝ се заби в снега. Нямахте сили да се изправи. Точно тогава усети прилив на топлина. Колко странно! Земята не беше чак толкова студена. Въздъхна. Искаше да си почине малко, съвсем малко... После ще продължи... Ще се почувства по-силна... ще затича към Борамууд.

Глава 4

– Господи! Проклет да си!

Филип Едмонд Мерсералт, виконт Деренкорт, дръпна силно юздите на дорестата си кобила Таша, огледа се, но освен сняг и дървета нищо друго не се виждаше наоколо и той продължи да ругае. Проклет да е този Чарлз! Истина е, че го харесваше, познаваха се от толкова много години, че вече не си спомняше колко точно, но защо трябваше да постъпи така? Това вече беше прекалено от негова страна! Бяха тръгнали към имението му, което се намиреше в Морленд, а взе че изостави Филип някъде напред сред гората, без дори да се замисли, че той не познава тази местност. Вятърът се усилваше и снегът се носеше във въздуха. Всеки момент щеше да се извие виелица. Ако го видеше, Филип сигурно щеше да го застреля. Ако въобще можеше да го види в този сняг...

Не, това наистина беше невероятно. Таша беше силен и бърз кон. Знаеше, че трябва да върви на изток. Просто трябваше да излезе от тази проклетата гора, и то съвсем скоро, но нищо не се виждаше. Поне да зърнеш в далечината селото или някой от чифлиците на Борамууд. Така му се искаше да изпие чаша кафе и да се стопли. Наоколо се виждаха само дървета и сняг. Никакви постройките. Филип отново изруга. Нямаше и един ров наблизо, за да скрие Таша от вятъра, който все повече се усилваше.

Какъв глупак беше, че се съгласи да пусне слугата си Дамблър напред с багажа. Въпреки всичките си недостатъци, Дамблър се ориентираше много по-добре от него. И сега сигурно вече си седеше на топло в кухнята до печката в Морленд. А неговият господар се скиташе на студа, гладен и премръзнал.

Какво го беше накарало да се съгласи на това налудничаво пътуване? Ловът? Коледните празници в Морленд? Дали въобще щеше да се добере дотам преди Коледа?!

Филип потупа Таша по гърба, погали я нежно и я подкани да тръгне. Снегът премрежваше погледа му и му пречеше да говори:

– Хайде, Таша! Ако останем още малко тук, проклетият Чарлз ще ни открие чак през пролетта, когато се стопят снеговете!

Надяваше се, че се движи на изток. Здравчаваше се. Скоро щеше да стане съвсем тъмно и той едва ли щеше да открие пътя и да се добере до Морленд. Изведнъж Таша се изправи на задните си крака и обърна

главата си наляво. Съвсем наблизно се виждаше малка къщичка, сгушена до хълма в средата на самата гора. Първото нещо, което си представи, бе чаша горещо кафе и Филип пришпори коня.

Когато приближи, видя, че това не е къщичка, а двуетажна сграда от червени тухли. По лицевата ѝ част пълзеше бръшлян, който бе затрупан със сняг. Филип скочи енергично от коня и се запъти към входа. Изтупа снега от дрехите си, изправи се пред колоните и почука настойчиво. Никакъв отговор. Възможно ли беше да няма никой? Сградата приличаше на ловна хижа. Собственикът вероятно бе заминал някъде да прекара зимата и щеше да се върне чак напролет. Филип застана до коня, облегна се на седлото и се замисли.

– Ех, Таша, а аз ти обещах много овес, след като ме отведеш до Морленд. Вместо това, ето ни сега тук. Как ще си отмъстя на Чарлз?

Филип махна едната си ръкавица, пхна ръка под палтото си и извади часовника. Беше почти четири следобед. Погледна снега, който падаше като мрежа пред очите му, после Таша и накрая пътеката, по която бяха дошли. Ако не успееше да намери пътя, за да се измъкнат оттук, щеше поне да се върне обратно в хижата. Трябваше му още поне половин час светлина, за да се опита да излезе от гората.

Въпреки че палтото му беше дебело, вятърът като че ли стигаше чак до костите му и студът го сковаваше. Потръпна и сгуши глава в яката си. Снежинките падаха на върха на носа му и премрежваха погледа му. Пристегна палтото си, вдигна шала почти до очите и се наведе към Таша, за да се затопли поне малко. Пътеката се разклоняваше. Вдигна отново очи към небето, но нагоре се виждаха само снежинките. Не знаеше накъде да поеме. Тогава се сети за монетата. Извади я от джоба си, подхвърли я нагоре и пое по лявата пътека. Не трябваше да забравя пътя към ловната хижа, ако въобще беше възможно да го открие отново сред тази снежна гора. Дали щеше да успее да се върне, ако не намери пътя към Морленд...

Изведнъж му стана смешно. Сети се за приятелите си. Какво ли щяха да кажат, ако знаеха, че се е загубил в снежната буря в гората някъде около Йоркшир? Дали въобще щяха да си спомнят за него? Сигурно само Роан Карингтън, най-добрият му приятел, щеше да се загрижи за него. Като че ли и сега го чуваше: „А, Филип, ти можеш да обходиш цяла Шотландия и винаги ще откриеш верния път, но когато стане въпрос за Йоркшир, се загубваш, без да има причина!“

После изведнъж се сети за Мартине. Виждаше я на леглото, облечена в нещо прозрачно, толкова тънко, че всичко се виждаше. Това винаги

го беше изпълвало с такава похот, че, честно казано, въобще не го интересуваше дали тя му се присмива.

Снегът ставаше все по-дебел. Беше ли възможно да падат такива големи парцали! Пътят вече не се виждаше на три-четири фута напред. Таша ускори ход.

Дали не беше по-добре да се върне назад, в онази ловна хижа, дока-то все още можеше да се добере дотам? Съвсем скоро щеше да се стъмни. Можеше да продължи в тази посока не повече от пет-десет минути. Винаги бе преценявал съвсем точно времето, дори Мартине му се чудеше как успява да познае колко е часът, без да поглежда часовника. Да, той винаги можеше да разбере кога трябва да свърши това или онова. Филип се усмихна на себе си и извади часовника. Да, можеше да си отпусне още десет минути, после наистина трябваше да се върне обратно в хижата.

Мартине, неговата винаги уморена, но знаменита любовница! Образът ѝ отново изплува пред очите му. Мисълта за нея стопляше кръвта му. Когато ѝ каза, че смята да замине на север за Коледните празници и няма да бъде в Лондон известно време, тя се надигна на лакти, помилва раменете му и се засмя: „Красивият ми кавалер значи предпочита да умре от студ в снежната виелица, отколкото да остане при мен, така ли? Но това е абсурдно!“

Филип се усмихна. Разбира се, че щеше да предпочете да остане при нея и ако имаше как, сега щеше да си бъде на топло, разсъблечен в нейното широко легло, с лице, заровено във великолепните ѝ гърди, без да бърза за където и да било.

Снегът продължаваше да вали и Филип пришпори отново Таша. Но изведнъж видя съвсем наблизго голяма тъмноредвена купчина. Разтърка очи. Купчината си остана там.

Какво беше това, по дяволите? Как е могло да остане непокрито от снега? Дали щеше да го забележи, ако се беше забавил още пет минути?

Филип обърна Таша и се насочи към купчината. След това дръпна поводите и конят спря. Известно време само наблюдаваше. Каdifена рокля, която вероятно покриваше някакво женско създание.

Скочи от коня и клекна. Какво, по дяволите, беше станало? Какво търсеше това създание тук, наред гората, в тази ужасна зимна виелица? Внимателно я обърна и се вгледа в лицето ѝ – съвсем младо момиче, бледо като снега, около устните му имаше синя ивица, покрита със скреж. Кожата ѝ беше толкова прозрачна, че се виждаха вените ѝ. На бузата си имаше две дълги дракотини. Кръвта по тях бе замръзнала и

покрита със сняг. Голям кичур коса падаше на челото ѝ.

Филип махна ръкавицата си и пъкна ръката си до сърцето ѝ – беше все още жива. Леко я плесна по бузата, но тя не реагира. Удари я по-силно, разтърси раменете ѝ. Беше виждал измръзнали хора преди две години, когато прекара зимата в Полша. Тогава французите нападناх Русия и той бе принуден да остане там. Пред очите му умираха хора от студ и Филип знаеше, че те обикновено не идваха в съзнание.

Нямаше повече защо да се бави. Взе я на ръце, загърна я, колкото успя, с палтото си и се обърна да види къде е Таша. Единствената възможност да се прибере на топло бе ловната хижа. Дори и собственикът да отсъстваше, поне щеше да има къде да се подслони.

Притисна момичето до гърдите си, за да може поне малко да я стопли, и пришпори Таша.

– Е, Таша, животът става по-сложен.

Кобилата мръдна уши и изцвили.

Филип слезе от коня пред малката конюшня до ловната хижа и въведе Таша вътре. После внимателно свали момичето и го положи на купчината сено. Трябваше да разседлае Таша и да я завие с одеялото. Потупа я по гърба и каза:

– Ще се върна, миличка, след малко!

Взе отново момичето на ръце и се запъти към вратата на хижата.

Входът беше заключен и това никак не го учуди. През цялото време си мислеше как ще отвори. Ботушите му скърцаха по снега, докато отиваше към задната врата. Тя беше по-малка. Филип се засили и я ритна. Дървото изскърца, но не поддаде. Филип отново се засили и едва не падна заедно с вратата. Взе момичето и влезе в малката кухня.

Реши да вдигне вратата и да я подпре с една маса, за да не влиза студ и сняг. Помещението беше уютно, миришеше на мед. Имаше някои лични вещи на масата и по лавиците – сигурен знак, че къщата не е изоставена за цялата зима. Голяма купчина с дърва, грижливо подредени, стоеше до камината. Въпреки че нямаше време да провери килера, Филип беше сигурен, че там има достатъчно храна, за да не умрат от глад.

Отново взе момичето на ръце и тръгна по тесен коридор, който водеше към вътрешната част на къщата. Хвърли поглед към малката всекидневна и премина през големия салон. Цялата мебелировка бе покрита с бели покривки.

Филип усещаше студенината на мократа ѝ рокля. Искеше да стигне по-бързо до стълбите и да я отнесе в една от спалните, които по всяка

вероятност се намираха на горния етаж. Така и се оказа. Приблужи широкото легло и отметна тежката кувертюра. Свали наметалото ѝ – беше цялото мокро. Роклята – също. Сложи момичето да легне по гръб и започна да разкопчава малките перлени копчета. Не беше трудно да забележи качеството на плата на роклята и стилния начин, по който бе ушита. Явно не е дъщеря на някой фермер. Когато видя ботушите ѝ, малко се намръщи. Бяха подходящи за езда, но не и за разходка в снега, и то през гората. Къде тогава беше коня ѝ? Дали не я беше хвърлил, а после избягал обратно в конюшните? Но защо беше излязла да язди точно в такъв ден?

Свали роклята и ризата ѝ – красиви дрехи от фина коприна, целите в бродерия. После се зае с чорапите – те също бяха мокри и студени. Погледна лицето ѝ, но разбра, че няма никаква надежда да се събуди. Оглеждаше я внимателно. Опипваше ръцете и краката ѝ – искаше да разбере дали няма счупени кости. Провери пулса. Сърцето ѝ едва биеше, като че ли всеки момент щеше да спре.

Забеляза, че момичето е красива млада дама с дълги крака. Но не беше време сега за това, трябваше да се погрижи за нея. Филип бързо я зави и приглади косите ѝ. Имаше красива коса, червена като на проститутките. Но какво говореше той! Отново се загледа в лицето ѝ. Приличаше на ангел, а косата ѝ беше като ореол. Мъртъв ангел...

Филип седна до момичето, сложи ръка на челото ѝ, после на бузите. Ледено студени. Надяваше се, че когато се стопли, треската ѝ няма да продължи дълго, в противен случай това би ѝ коствало живота. Точно както стана с Лусиус. Споменът нахлу в мислите му. Лусиус му беше почти като брат. Беше французин, сметнал за свой дълг да последва Наполеон в дивите полета на Русия. Силен и едър мъж, преминал през хиляди битки и трудности. Отново се вгледа в лицето ѝ и за миг му се стори, че пред него лежи не тя, а самият Лусиус – със слабо, изпито лице от непрекъснатия глад и тежката зима. Беше се насочил към Полша, когато Филип го откри.

Ръцете му се разтрепериха. Подпъкна завивките около момичето. Искаше да се отърве от лошите спомени, които му причиняваха неизмерима болка. Понякога се прокрадваха и в съня му. Отново я погледна – лицето ѝ изглеждаше спокойно, но беше бледа, а устните ѝ синееха. Сложи ръка на сърцето ѝ, за да провери дали все още диша. Дишаше, но едва-едва. Не беше успял да спаси Лусиус, но проклет да бъде, ако не успее да спаси това нежно създание, проклет да бъде, ако му позволи да умре...

Глава 5

Филип отиде до съседната стая, взе още няколко одеяла, зави момичето и отиде в кухнята, за да запали огън. Беше станал неузнаваем. Всичките му приятели го познаваха като небрежен, немарлив, нехаен и ленив човек, но сега Филип беше съвсем друг.

Огънят се разгоря. Той погледна пак „пациентката“ си, но нямаше никаква видима промяна. Тогава реши да отиде да нагледа Таша. Въпреки че разстоянието от къщата да конюшната беше съвсем малко, Филип трябваше да закрива очите си с ръка, за да се предпази от снега. Вилицата се беше усилила.

Когато влезе вътре, кобилата изпръхтя – явно искаше да му покаже, че го приветства. Таша ядеше сено от препълнения хамбар. Поне нямаше да се безпокои за нея. Потупа гривата ѝ, отвърза пътната си чанта, която все още лежеше на седлото, и тръгна обратно към къщата.

Щом влезе вътре, усети уюта – приятната топлина вече се чувстваше и в спалнята. Извади дрехите си и внимателно ги сложи на един стол. Тогава реши, че няма да бъде лошо, ако намери нещо и за момичето. Отиде до един от шкафовете, дръпна чекмеджето, но вътре имаше само мъжки дрехи. Странното беше, че бяха прекалено малки. Под тях обаче намери два остарели домашни халата.

Върна се при момичето, сложи ръка на челото ѝ и потърси пулса. Дишаше. Бузите ѝ бяха станали малко по-топли, устните ѝ вече не бяха сини. Внимателно повдигна главата ѝ, за да провери, дали няма никакви подутини или рани, но не откри нищо. Допря бузата си до нейната. Дишането ѝ беше накъсано. Чуваше се някакво хриптене. Филип се разтревожи. Спомни си, че същият звук издаваха болните дробове на Лусиус.

Изведнъж момичето се размърда и леко повдигна ръцете си, но след това тялото ѝ силно се разтресе. Филип побърза да ѝ облече един от халатите, който бе извадил от шкафа. Обви тялото ѝ и завърза колана. Реши за всеки случай да ѝ облече и другия. После потърка леко бузите ѝ и се опита да я разбуди. Беше спала прекалено дълго.

– Хайде, отвори си очите! Направи го заради мен! Можеш да го направиш! Отвори си очите, моля те!

Момичето измънка нещо и извърна глава на другата страна.

– Недей да бягаш от мен! Аз съм по-настойчив и от часовник. Събуди се!

Отново измънка нещо. Звукът бе гърлен и приглушен.

– Обзаложих се с моята кобила Таша, че очите ти са зелени, за да подхождат на червеникавокестенявата ти коса. Не, не кестенява, по-скоро червена... като на порочните жени. Хайде, събуди се! Искам да видя очите ти! Искам да спечеля облога!

Ръката ѝ леко помръдна, но после пак се отпусна.

– Време е да погледнеш света! Той отдавна те чака. Аз също. Не съм чак толкова лош човек. Аз съм ти приятел. Хайде, събуди се!

Спомни си отново онези дни, когато стоеше до премръзналите мъже и чакаше с надежда да дойдат в съзнание. Трябваше да направи нещо.

– По дяволите! Събуди се! Чуваш ли какво ти казвам!

Филип хвана момичето за раменете и силно го разтърси. То изхленчи, като че ли проплака насън, после размърда ръце, като че ли се бранеше от някого.

– Отвори си очите и ме погледни или ще стана лош! – продължаваше да крещи Филип и да я разтърсва.

Сабрина чуваше някакъв глас, който идваше от далечината. Опита се да отвори очи, но ѝ беше много трудно. Гласът обаче продължаваше да чува. Някой ѝ се караше. Премигна няколко пъти и погледът ѝ се проясни – някакъв мъж се беше навел над нея. Ръцете му бяха на раменете ѝ. Сабрина изкрещя, после тихо прошепна:

– Не, моля те, Тревор, остави ме да си отида! Пусни ме, Тревор, моля те!

Филип гледаше очите ѝ – бяха сини, теменужено сини, почти виолетови; бяха леко притворени, с гъсти извити мигли, малко по-тъмни от косата ѝ. В погледа ѝ имаше страх, не, по-скоро неописуем ужас. Филип се наведе още по-близо до лицето ѝ и спокойно отвърна:

– Аз не съм Тревор. Няма да ти сторя нищо лошо. Този човек не е тук. Тук сме само аз и ти. Няма да ти сторя нищо лошо. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя премигна и отново го погледна. Гласът на този мъж ѝ беше непознат. Опита се да си спомни кой е той.

– Ти не си Тревор?

– Не, тук сме само аз и ти – Тревор го няма. Не се страхувай от мен. Тук съм, за да ти помогна.

– Господ ли те изпрати?

Филип се замисли, но след това се усмихна.

– Може би. Бях се изгубил и случайно те видях да лежиш на снега в

онази гора.

– Ти не приличаш на пратеник на Господ.

– Баща ми казваше, че пратениците на Господ са различни, а освен това могат да се появяват в най-различни одежди. Не ме пренебрегвай само защото не приличам на преподобен отец.

– Косата ти е черна като водите на Ирландско море при буря. Не – мисля, че проповедниците имат такива коси. Нека да помисля... не, не съм виждала такъв проповедник досега.

– Да, аз съм грешник, но аз съм и човекът, който те спаси – каза Филип и пак се усмихна.

Знаеше, че остроумието му едва ли щеше да я впечатли. Момичето беше все още замаяно, но въпреки това мислите ѝ бяха подредени. Той леко докосна бузата ѝ с длан. Беше топла, но не много. Тя не се отдръпна.

– Ако бях мъж, бих искала да изглеждам като теб. Висок ли си?

– Почти гигант.

– Повечето мъже изглеждат като гиганти в сравнение с мен. Винаги съм била ниска, но дядо казваше, че това няма никакво значение. Казваше, че съм свършена.

– Дядовците винаги са прави.

– Може би... Той ме обича... Би ли ми помогнал? Моля те! Завивките са много тежки...

– Чакай малко. Ще ти помогна.

– Пречат ми да дишам.

– Знам, ще побързам – каза Филип, въпреки че знаеше, че това няма да ѝ помогне. Все още беше рано за нея да диша свободно и спокойно, но той обеща пред себе си, че ще направи всичко възможно, за да се почувства тя добре.

– Сега по-леко ли ти е?

Момичето размърда глава отрицателно и продължи да се бори със завивките – две от одеялата паднаха на пода. Филип хвана ръката ѝ и нежно я стисна.

– Остави завивките. Трябва да се стоплиш. Съжалявам, че е така, но и без одеялата ще ти бъде трудно да дишаш. Не се съпротивлявай. Дишай по-често. Да, точно така – изрече бавно Филип и си спомни нощите, когато, седнал до леглото на Лусиус, го караше да диша. Същите думи сега казваше на момичето. – Вдишвай бавно. Добре. Ще се оправиш. Обещавам ти!

– Помогни ми, моля те! – едва успя да промълви тя и затвори очи.

Ръцете ѝ се отпуснаха.

Филип отиде пак до вградения гардероб, взе няколко хавлии и застана до решетката на камината. След няколко минути вдигна хавлиите внимателно и ги отнесе до леглото – бяха добре затоплени, дори горещи. Докато отместваше завивките, за да сложи топлите хавлии, Филип успокояваше момичето:

– Отначало ще те заболи малко, но ще ти помогне да дишаш по-лесно.

– О, Господи! – простена тя, борейки се със задуха, докато Филип слагаше топлите хавлии върху гърдите ѝ.

Той задържа ръцете ѝ в своите, загърна я отново с халатите и дръпна одеялата до лицето ѝ. Тя не каза нищо, но сълзите ѝ продължаваха да се стичат по бузите. Филип изтри лицето ѝ и нежно я помилва. Взе отново ръцете ѝ в своите и се опита да я успокои:

– Съжалявам, но това е единственият начин да ти помогна. Съвсем скоро ще се справиш, ще видиш. Защо не ми кажеш как се казваш?

– Как се казвам – повтори момичето, но гласът му беше изпълнен с болка и мъка. – Опитваш се да ме разсееш, нали?

– Разбира се.

– Добре тогава. Казвам се Бри.

– „Бри“ е вид френско сирене, меко, почти разтопено през лятото. Никога не съм го харесвал. Майка ми го обожаваше. И досега не мога да разбера защо французите толкова много го обичат. Но ти не си французойка, нали? Защо родителите ти са избрали тази френска дума за твое име?

– Това не е истинското ми име, просто така ме наричат. Казвам се Сабрина.

Филип я погледна и се усмихна. После нежно докосна с върха на пръстите си нослето ѝ.

– Подхожда ти това име, а каква е фамилията ти?

Очите ѝ станаха неспокойни. Филип го забеляза. Не му се искаше да се страхува от него, не би си позволил да я нарани.

– Аз не съм Тревор.

– Моля се да не си като него.

– Разбира се, че не съм. Можеш да ми вярваш.

Очите ѝ все още бяха вперени в неговите, като че ли не разбираше какво ѝ казва, но после постепенно страхът започна да изчезва. Той се усмихна и я погали по бузата.

– Конят ми спечели облога. Очите ти не са зелени, а аз бях решил,

че единствено този цвят е подходящ за косата ти. Искам да кажа, че имаш красиви виолетови очи. Никога досега не бях виждал такива очи...

– Такива са били очите на баба ми. Казвала се е Камила. Дядо ми много я е обичал. Никога не я е наранявал. А твоите очи са зелени, но не са скучни – приличат на мокър мъх.

– Мокър мъх и френско сирене...

– Болката малко намаля... Сега се чувствам по-добре.

– Готова ли си за нова затоплена хавлия?

– Не, почакай малко, моля те! Сега не ме боли чак толкова непоносимо.

– Казвам се Филип Мерсералт.

– Не живееш тук, нали?

– Не, изгубих се. Тогава те открих. Чарлз ми обясни пътя до неговия дом. Той живее в Морленд. Бях се насочил натам.

Тя знаеше кой е Чарлз. Беше изписано на лицето ѝ. Може би затова нямаше да му каже коя е. Страхуваше се. От кого? Защо искаше да се скрие?

Филип се замисли и реши, че това няма никакво значение засега. Харесваше му мистерията, с която бе обгърната. Беше сигурен, че това момиче има толкова тайни, колкото една монахиня.

– Познаваш ли ме отнякъде? Виждала ли си ме преди?

Тя поклати глава отрицателно, но нищо не каза.

– Е, няма значение. Сега съм тук и ще се погрижа за теб. Хайде да сложим друга топла хавлия.

Момичето кимна в знак на съгласие, изненадана от това, че болката в гръдния кош бе значително отслабнала – като че ли топлината от хавлията попиваше в тялото ѝ и не позволяваше на студа да я превземе отново. Тя се вгледа в лицето на човека, надвесен над нея – красиви, правилни черти, младежка кожа. Не би могъл да бъде повече от двадесет и шест-двадесет и седем годишен. Погледът му беше властен.

– Отивам за друга хавлия – каза Филип, но не се отмести.

Тя извади ръката си изпод завивките и я вдигна към лицето му. Филип стоеше безмълвен, неподвижен. Усещаше лекото докосване на пръстите ѝ по страните си, брадичката, носа.

– Ти не си като Тревор, не приличаш на него. Благодаря ти, Господи! – гласът ѝ беше тих, трудно беше да се разбере думите ѝ.

Колко малко сили имаше! Беше вдигнала ръката си, но после безпомощно я отпусна до себе си.

– Не, Сабрина, не съм като Тревор.

Филип взе ръцете ѝ в своите и погледна нежните ѝ пръсти – бяха като изваяни, приличаха на восъчни. По лицето на Сабрина премина сянка. Извърна глава не искаше той да си помисли, че се страхува от него, че е слаба и безпомощна. Но не предвиди кашлицата, която отново се надигна в гърдите ѝ. Тялото ѝ се изви като дъга.

Филип скочи и донесе друга хавлия. Докато я слагаше, усети колко силно се тресе тялото ѝ. Зави я добре и отиде да потърси някакви лекарства, нещо, което да облекчи болката ѝ. Слезе надолу и тръгна по коридора. Стигна до някаква малка стая. Приличаше на килер. Вътре имаше най-различни мехлеми, бинтове, няколко шишенца със спирт и лауданум. Точно това очакваше да намери. Отмери няколко капки от опиумната тинктура в една стъклена чаша и тръгна обратно към спалнята.

– Ето, Сабрина, това ще ти помогне. Изпий го! Ето така.

Сабрина преглъщаше бавно и внимателно, но въпреки това отново се задави от силна кашлица. Филип я изпрани и леко я потупа по гърба.

– Успокой се. Ще мине. Просто лекарството е попаднало не където трябва. Така... Дишай бавно... Не, не се съпротивлявай...

Филип продължи да я придържа изправена, докато дишането ѝ постепенно се възстанови. След това отново поднесе чашата към устните ѝ. Сабрина се опита да изпие и останалото, като спираше от време на време, за да си поеме въздух. Когато свърши, Филип внимателно я остави да си легне и да поспи. Той остана до нея, седнал в края на леглото ѝ. Оглеждаше я внимателно, като че ли изучаваше всяка нейна черта. Странно желание за закрила го беше обзело, чувстваше се задължен да се грижи за нея. Сабрина сигурно беше на около осемнадесет години. Нямаше годежен пръстен на лявата си ръка. Филип се чудеше кой ли е този Тревор, що за копеле е, след като е успял да я принуди да избяга от дома си.

Беше почти сигурен, че това е единствената причина за бягството ѝ.

Сабрина вече беше заспала. Красив кичур от червеникавата ѝ коса небрежно падаше над веждите и закриваше очите ѝ. Филип нежно го приглади. Дългите ѝ мигли потрепнаха. Беше наистина красива!

Глава 6

Филип реши да остави вратата на спалнята ѝ отворена, за да може да разбере, когато момичето се събуди, и слезе в кухнята. Изведнъж си спомни времето, когато той и приятелите му офицери седяха около лагерния огън в планините на Испания и печаха птици и зайци, за да оцелеят. Тогава се беше научил и да приготвя супа от остатъци. Господи, това беше преди цели четири години, а оттогава никога не му се беше налагало да се грижи сам за себе си или да се чуди как ще се прехранва. Представи си изисканите ястия в имението Динуити и едва не му призля. Понякога организираше светски събирания, най-големите в Лондон, за да може готвачът му да поддържа формата си. Като се прибере обратно, ще повиши заплатата му, реши Филип и тръгна към килера.

Стаичката беше малка и студена. Щом влезе в къщата я забеляза, но най-хубавото беше, че собственикът на тази ловна хижа знаеше как да я поддържа – килерът бе пълен с всичко необходимо. Имаше пушена шунка, захар, брашно, сол, картофи, лук, моркови, сушен грах и ябълки.

Филип запретна ръкави, сложи си дълга бяла престилка и се зае да приготвя супа. Най-напред нарязва зеленчуците, после парче шунка, прибави и сушен грах и се огледа за вода. Тъй като не намери, излезе навън и напълни една голяма тенджерата със сняг.

След няколко минути Филип вече стоеше до запаления огън, загледан във врящата супа. Съдът беше поставен на решетка, през която огнените пламъци лизваха дъното.

– Господи, та аз бих могъл да бъда доста полезен! – каза си Филип, свали престилката, изми си ръцете и се насочи към стълбите, за да отиде при момичето.

Влезе тихо, отиде до леглото и погледна Сабрина. Очите ѝ бяха затворени, а дишането ѝ все още беше затруднено – дори не беше необходимо да се навежда, за да го чуе. Нежно докосна бузите ѝ. Бяха студени.

Сабрина усети докосването като полъх. Опита да отвори очи. Мъжкото лице отначало я изплаши, но после смътно си спомни името и промълви:

– Филип...

– Да, Сабрина, не се тревожи, тук съм...

Филип се опита да задържи гласа си тих и спокоен. Не искаше да я плаши.

За миг ѝ се стори странно, че този човек знае името ѝ. Тогава си припомни бягството от имението Монмаут и кошмарът постепенно отмина, премахвайки огорчението и непоносимата студенина и болка, които все още чувстваше някъде дълбоко в себе си.

– Студено ми е. Много ми е студено. Чувствам се така, както когато бях в гората. Сега не съм в гората, нали? Защо се чувствам така? Какво е станало?

– Нищо не е станало. Аз съм тук, за да ти помогна, Сабрина. Трябва да останеш в леглото. Аз ще се погрижа да ти бъде топло.

Филип отиде до камината и взе една хавлия. Беше толкова гореща, че трябваше да я прехвърли няколко пъти в ръцете си, за да може да я задържи и да не ѝ причини болка, когато я сложи на гърдите ѝ. Дъхът ѝ почти спря, когато усети топлината върху себе си.

– Не мърдай, моля те! Не я дърпай от ръцете ми! Просто позволи на топлината да те обгърне. Опитай се да се успокоиш. Точно така...

– Не мога да я търпя тази хавлия, Филип! Не мога! Боли ме много повече, отколкото когато ми беше студено...

– Само след миг всичко ще свърши. Обещавам ти!

Момичето не помръдна повече. Беше ѝ много трудно, но дори не мигна. Топлината вече се разливаше по вените ѝ. Беше чудесно. Пръстите му докоснаха косата ѝ и тя чу гласа му:

– Опитай се да мърдаш главата си. Косата ти все още е мокра.

– Вече ми е по-добре. Не мога да повярвам... Чувствам топлината чак по костите си.

Филип придърпа завивките до брадичката ѝ и каза:

– Трябва да поспиш. По-бързо ще се възстановиш. Спомням си, че мама винаги така ми казваше. При мене сънят помогна. Ще помогне и на теб. Ако ти потрябва нещо, аз съм тук.

Очите ѝ бяха затворени. Момичето вече беше заспало.

Филип отиде до тесните прозорци и дръпна завесите. Навън всичко бе бяло. Снегът бе покрил и част от стъклата. Филип не се стърпя и се усмихна. Съдбата и заръките на Чарлз как да открие пътя до имението му със сигурност бяха решили да променят неговия живот. Поне засега...

Прекалено стар и уморен беше вече. Понякога просто му се искаше да затвори очи, да заспи и да не се събуди повече. С какво беше заслужил този тъй дълъг живот, след като не можа да спаси Камила и я

изгуби?! Защо трябваше тя да умре при раждането? Защо трябваше да направи толкова много грешки? Защо се съгласи с нея? Защо отстъпи пред молбите ѝ да опита още веднъж да му дари дъщеря. Имаха само един син, а тя толкова отчаяно се молеше за дъщеря. Защо се беше съгласил с нея?! Сега тя е мъртва, а заедно с нея и бебето. Не, няма повече да мисли за Камила! Не сега! Той се наведе напред и се втренчи в очите на голямата си внучка Елизабет. Да, красива е, не може да го отрече, но щеше да бъде още по-красива, ако притеснението не изкривяваше ъгълчетата на устните ѝ, а очите ѝ не бяха изпълнени с подозрение и недоверие.

Сабрина. Тя беше дошла да му каже, че Сабрина е мъртва. Не, това е невъзможно! Той не може да повярва. Той никога няма да го приеме за истина! Никога!

Беше застанала пред него, колебаеше се, но не се приближи, защото го мразеше. Той знаеше какви са чувствата ѝ към него, но доста време трябваше да мине, за да ги проумее. Един ден разбра – тя мразеше силата му, защото я нямаше; мразеше и възрастта му, защото я смяташе за отблъскваща, противна, плашеща.

Реши да сподели със Сабрина, но тя само го потупа по рамото и му каза да не бъде глупав и да не се отегчава – предстоели му още дълги години живот, защото самият господ искал да остане при тях, да наглежда земите и хората си, да се грижи за тяхната сигурност, да ги предпазва от грешните, порочните и злонамерените...

Грешните и порочните... Неговият племенник и наследник, бъдещият Граф на имението Монмаут, красивото момче, което винаги бе любезно с него... Той го държеше под око – не му вярваше и не му се доверяваше.

Реши да отиде при Елизабет и се опита да прикрие презрението в гласа си. Преглътна.

– Изминаха вече два дни. И никаква вест, никаква следа, никакъв знак от Сабрина. Съвсем никакви ли новини нямате за мен?

– Елизабет, ти много добре знаеш, че Сабрина трябва да има сериозна причина, за да напусне дома си...

Той извади лист намачкана хартия от джоба на халата си и го развя пред очите на внучката си, която все се опитваше да обича и да закриля, но тя все не искаше неговата помощ. Страхът отново го обзе.

– Колкото до писмото, което ми е оставила, то нищо не ми говори. Проклятие! Какво е искала да ми каже?! Пише, че не може да остане повече тук и трябва незабавно да замине при леля си Баресфорд в

Лондон...

Спомни си за кобилата на Сабрина, която се беше завърнала предишния ден в имението – единият ѝ крак бе целият в рани, а другият – счупен, едва се движеше. Споменът вледени кръвта му.

– Не ми казвай, че е имала депресия или каквато и да е друга глупост, Елизабет! Искам истината! Не искам лъжи!

Елизабет се беше изправила до графа, слаба и безпомощна, и присъпваше нервно от крак на крак. Какво да каже на бедния старец, който все още беше пълноправен господар и дори не ѝ позволяваше да седне в негово присъствие? Как ѝ се искаше той да страда. Беше си го заслужил. Още от деня, в който Сабрина се роди, той непрекъснато я обиждаше и унижаваше.

Елизабет усещаше как кръвта се отдръпва от лицето ѝ – обикновено то беше бледо, но сега бе бяло като стената зад стола на дядо ѝ. Тя дори не помръдна. Беше се научила да постъпва така от доста години – никога да не показва на дядо си колко много го презира. И сега Елизабет почти се усмихна:

– Това не са лъжи, дядо. Казах, което знам. Сабрина беше мълчалива, отчуждена и отдалечена от мен. Това е истината.

А Тревор, неговият прекалено красив племенник с високомерно държание и маниери, само допълни:

– Елизабет не иска да ви причини болка, сър!

Докато той говореше, графът го наблюдаваше много внимателно – Тревор стискаше пръсти и бледите му ръце ставаха още по-безцветни. Той се обърна към Елизабет и каза:

– Хайде, скъпа, не трябва повече да се преструваме. Не можеш вечно да криеш истината за сестра си.

При тези думи на съпруга си, Елизабет ококори очи. Тя усещаше вълнението и удоволствието, което го обземаше от изричането на ужасната новина. Тя можеше да убие дядо ѝ, а Елизабет продължаваше да изпитва страхопочитание към него.

Дано отиде в ада, където му е мястото, помисли си Елизабет и се стресна от кръсците му. Устните му бяха изкривени от отвращение:

– Е, момиче, не стой пред мен като пън! Изплюй камъчето! Ако знаеш причината за напускането на Сабрина, кажи я, за Бога! Искам да я чуя сега! Писна ми от твоите „предполагаеми истини“, Елизабет!

Елизабет се дръпна назад ужасена, но усети ръката на съпруга си, която ѝ причини болка. Тя дори се разтрепери, но след това проговори:

– Съжалявам, сър, но както каза Тревор, не исках да ви нараня.

След като обаче настоявате да чуете истината, ще ви я кажа. – Елизабет почувства прилив на сила. Сега тя владееше положението, сега бе неин ред да отвоюва позициите си, които ѝ принадлежаха по право. – Трябва да знаете, че Сабрина ревнуваше. Тя искаше Тревор за себе си.

Спря. Дядо ѝ нададе ужасен вик.

– Любов моя – намеси се Тревор, – трябва да кажеш на Негово благородие цялата истина. Не можеш да криеш повече. Хайде, кажи всичко.

Елизабет усещаше пръстите му върху китката си – болката се усилваше, а тя мразеше да изпитва болка, винаги се беше страхувала от нея и Тревор прекрасно знаеше това. Беше го разбрал още през първата им брачна нощ, когато тя го умоляваше непрекъснато, но той не я чуваше, а просто ѝ се усмихваше тържествувайки. Сега Елизабет стоеше, без да каже нито дума. Бавно, много бавно тя измъкна ръката си от неговата. Той не се опита да я задържи. Елизабет пое дълбоко въздух и каза:

– Не исках да научите това, Ваше благородие, но Сабрина се опита да съблазни Тревор. Тя се нахвърли върху него. Той знаеше, че честта не му позволява, че никога няма да получи прошка от вас, но я помоли да напусне дома ни, за да ме остави на мира.

Беше казано много добре и тя прекрасно осъзнаваше това. Гласът ѝ преливаше от искреност, но старецът продължаваше да я гледа втренчено, като че ли не ѝ вярваше.

– Какви глупости говориш, момиче – отсече рязко той. – Сабрина да съблазни Тревор?! Това е нелепо! Безсмислено! Та тя дори не го харесва! Разбира се, не ми го е казвала, но аз знам, че е така. Тя все се опитваше да прикрие отвращението си, но аз го виждах. Защо продължаваш да ме лъжеш, момиче?

– Казвам ви истината, дядо. Защо да ви лъжа? Аз самата я видях. Да, видях я. Тя помоли Тревор да я съпроводи до залата с картините, за да види портрета на баба Камила. Когато останаха сами, когато се увери, че няма никакви слуги наблизо, тя се опита да склони Тревор да прави любов с нея...

Елизабет се запъна на последните думи, но Тревор веднага продължи гладко и уверено. Очите му излъчваха неподкупна искреност, а гласът му бе властен.

– Казах ѝ. Ваше благородие, че дълбоко я ценя, но не мога да предам Елизабет. Казах ѝ, че тя ми е като сестра – нито повече, нито по-малко. Тя се ядоса, сър, в яростта си отвърна, че възнамерява да ви каже, че аз съм се опитал да я съблазня. Елизабет беше там, сър, тя видя

всичко. Никой от нас не би се осмелил да ви излъже, сър. Това е самата истина, цялата истина.

– Точно тогава ѝ казах, че съм видяла всичко. Може би е решила, че с това се е провалила – допълни Елизабет, гледайки дядо си с презрение.

Старецът беше отчаян, гледаше надолу към ръцете си и пръстите му трепереха. Огънят в камината изведнъж се усили и в стаята стана доста горещо. Елизабет усещаше, че ѝ е трудно да диша. Само праченето на горящите дърва нарушаваше гробната тишина от време на време.

– Значи вие искате да повярвам, че Сабрина е напуснала дома си именно поради това, което описва в онова глупаво и безсмислено писмо? Заради твоята чест и доблест, Евърслей?!

Тревор отговори бавно и спокойно, опитвайки се да придаде нотка на съжаление в гласа си:

– Така смятам, сър. Може би се е разкажала. Може би е съжалила, че е изрекла всичко това. Ваше благородие, тя трябваше да разбере, че като джентълмен аз никога не бих казал и дума за това, което се случи. Колкото до Елизабет, уверен съм, че тя вече е простила на сестра си. Нали така, мила?

Той отново вкопчи пръсти в ръката на съпругата си и тя бързо отговори:

– Разбира се, че е така. Тревор е прав, дядо. Сабрина знае, че много я обичам и винаги съм готова да ѝ простя. В крайна сметка, тя е неомъжена и може да си остане стара мома. Това, че е искала моето място и моя съпруг, е нещо, което аз вече съм забравила, въпреки че обидата остави дълбока рана в душата ми.

– Оставила е дълбока рана? Вярвам ти. Вярвам на всяка дума, изречена от теб, Елизабет. Винаги съм смятал, че ти си внучката, с която мога да се гордея.

Елизабет изпъна рамене – беше видимо доволна. Графът я погледна, чудейки се как може да повярва на думите му, след като бяха казани с толкова много сарказъм, но очевидно тя не го беше доловила. Той завъртя стола си и се загледа през прозореца.

Снежната буря вилнееше. Едва ли Сабрина бе стигнала до Борамууд, за да се качи на дилижанса до Лондон. Нито един от петдесетте човека, които беше изпратил да я търсят, не откриха следи. Душата му се късаше от болка. Не се беше чувствал така, откакто беше починала

Камила. Сабрина много приличаше на нея – очите ѝ бяха тъмносини, почти виолетови, също като нейните; тъмноревената ѝ коса приличаше на искрящ ореол от къдрици; беше добра, сърдечна и открита. Графът се усмихна за миг. Спомни си, че Сабрина се гордееше с косата си и казваше, че е същата като на кралицата от „Сън в лятна нощ“. Когато беше на единадесет години, Сабрина се беше разболяла и имаше силна треска. Тогава трябваше да ѝ отрежат косата. Беше ѝ обещал, че тя отново ще порасне и ще бъде още по-красива. Това беше доста основателна причина за нея да оздравее. Почти веднага състоянието ѝ започна да се подобрява, и то само заради тази нейна суетност и любов към косата ѝ.

Дори и за миг не би се усъмнил в думите или постъпките на Сабрина. Чувството ѝ за чест и доблест беше неподкупно – по това приличаше на него. Затова сега беше бесен, а яростта не му даваше мира. Сабрина може и да не е вече между живите. Защо Елизабет и Тревор я предадоха? Какво се беше случило всъщност? Защо Сабрина беше избягала от дома си? Тези въпроси направо го подлудяваха. Разбира се, съществуваше и друга възможност – Тревор да е устроил капан на Сабрина в залата с портретите, а след това да се е опитал да я съблазни. Графът погледна крадешком към своя наследник. Да, напълно възможно беше, иначе как щяха да съчинят тази история?!

Изведнъж се почувства страшно уморен, а така му се искаше да може да скочи от стола и да повали Тревор на пода. Какво ли не би дал само да можеше да го разобличи, но нямаше никакви доказателства...

Какво точно се беше случило?! То явно бе изплашило Сабрина до смърт, щом тя не дойде да потърси неговата помощ. Винаги постъпваше именно така – от малка споделяше всичките си проблеми с него, още преди родителите ѝ да починат.

Без дори да се обърне към внучката и наследника си, графът се изкашля и каза студено:

– Изпрати Джесперсън при мен. Ако научите нещо за Сабрина, незабавно ми съобщете.

Те тръгнаха към вратата. Не можеше да понесе присъствието им нито миг повече. Не можеше да изтърпи това раболепие. Бяха застанали толкова близо един до друг, че изглеждаха като едно цяло.

– Щом науча нещо, веднага ще дойда, Ваше благородие – отвърна Тревор.

Графът ги проследи с поглед. Тревор бе хванал Елизабет за ръка, но като че ли прекалено силно стискаше пръстите ѝ и ѝ причиняваше болка...

Глава 7

Веднага след като затвориха вратата на библиотеката, Тревор се нахвърли върху съпругата си:

– Не си ли на двадесет и три години, мила?

Елизабет кимна учудено. Гласът му беше мек и кадифен. Това още повече я озадачи. Той продължи тихо:

– А Сабрина е само на осемнадесет, нали? Твоят провал ме учудва! Имала си на разположение цели пет години, мила, за да спечелиш благоволенieto на този стар джентълмен, преди да влезеш в обществото. Пълен провал от твоя страна!

Елизабет гледаше красивата дърворезба на стълбището и тихо добави:

– Сега вече е без значение – нея я няма. Отиде си. Най-накрая. Може би завинаги...

– И ти вярваш, че е така? Не, ти знаеш, че тя повече не се нуждае от каквито и да било грижи! Ето на това се надяваш!

Елизабет прехапа устни.

– Ако не беше такава глупачка, непрекъснато хленчеща за помощ, ако просто си беше премълчала, нямаше да е сега там, където е. Можеш ли да си представиш, че тя очакваше да се откаже от теб и да те отхвърля завинаги?

– Хайде, Елизабет, бъди откровена, признай си, че винаги си мразела Сабрина. Ако ти беше по-различна, ако беше на нейно място, щеше ли да премълчиш? Да не те познавах достатъчно, щях да помисля, че сърцето ти се къса от мъка, докато говореше, че тя сигурно вече е мъртва. Тя и без това доказва що за човек е – една малка долна пачавра. Това не те ли кара да бъдеш доволна от себе си?

Елизабет се обърна към него и се вгледа в лицето му – красиво лице. Но тя видя и презрението, и подигравателната му усмивка.

– И двамата знаем, че това не е истината. Кажете ми, Тревор, щеше ли да продължиш да я преследваш, докато най-накрая я изнасилиш? Как ли щеше да се чувстваш, след като я изнасилиш, след като получиш онова, което искаш от нея?

– Дори и тогава аз пак щях да бъда твой съпруг, но само за известно време. Ти много добре знаеш, че единственото, което искам от теб е лоялност и подчинение. Не желая да ме разпитваш и да бъдеш

подозрителна спрямо мен!

– Аз мога да бъда лоялна, но не и ти. Хайде, Тревор, кажи ми истината – щеше ли да продължиш да я преследваш, докато я изнасилиш?

Тревор се засмя, а после се разсмя с глас.

– Истината е странно нещо, Елизабет. Ти мразиш сестра си, но й вярваш. Защо не вярваш и на мен, Елизабет? Аз съм твоят съпруг, аз ще бъда баща на децата ти и аз ще бъда до теб, когато легнеш да умираш, разбираш ли?!

За миг Елизабет се видя на смъртния одър, а той се бе втренил в нея, очаквайки я да издъхне.

– Добре, хайде да спрем. Забрави думите ми, забрави всичко.

– Много добре! Ще забравя. Искам да бъдеш лоялна спрямо мен, дори и когато сме сами, Елизабет. От днес нататък ще бъде така. Никакви подозрения и недоверие! Само подчинение и съгласие! Искам винаги да си изправена мълчаливо до мен, съгласна с всичко!

– Виж, Тревор, реших да бъда лоялна към теб, защото това е и в мой интерес, но като бъдеща графиня на Монмаут не мога да ти позволя да петниш името Евърслей!

Тревор погледна насмешливо съпругата си. За него тя бе само една студена жена, която едва ли някой мъж би могъл да накара да креши от възбуда. Той самият бе прекрасен любовник, но тя не обичаше да я докосва, нито пък да прави любов с него. Веднага след първата брачна нощ той престана да бъде нежен с нея и умишлено потискаше желанието си за близост. Тя не се обиди, нито се оплака. Това беше началото. Неговото време още не беше настъпило, но когато дойде, той ще й покаже кой е господарят. Засега просто му беше забавно да я наблюдава как се заблуждава, че тя го контролира. Елизабет дори не подозираше, че именно закрилата на стария граф я спасява за момента, а не някакви си празни приказки. Но щом старецът умре, той ще бъде свободен да прави каквото си поиска.

„Няма да ми позволи да петни името Евърслей.“ Дори само заради тези думи заслужава да бъде наказана.

Тревор се усмихна, опитвайки се да изглежда загрижен, и каза нежно:

– Мила моя съпруго, мъжете понякога са слаби. Нали и баща ти е бил такъв? Нали е преследвал всяка жена, която му е отказвала? Не, няма нужда да ми отговаряш. Ти сигурно не знаеш. Или пък е добре скроена лъжа от собствения ми баща. Не се тревожи! Нали знаеш, че те обичам и те желая повече от която и да жена на света? А колкото до

Сабрина, тя не струва и пукната пара пред теб, просто се опита да предизвика мъжкото ми достойнство. Само си помисли колко много си спечелила ти от този случай – мисля, че си ми длъжница, трябва да ми бъдеш благодарна, че тя си отиде...

Елизабет не каза нищо, дори не го слушаше. Вярно беше, че нейният баща не е бил светец, но не е бил и като Тревор. А тя бе омъжена за него. Само мисълта за това я накара да изгръпне. Не, тя ще се опита да го промени, ще го напътства, за да стане друг човек, от когото няма да се срамува за в бъдеще. Елизабет погледна към големия смарагд на брачната си халка, която все още беше на третия ѝ пръст – трябваше да се гордее с него, защото бе именно онова нещо, за което толкова дълго бе мечтала. Напоследък си мислеше, че никога няма да има такъв пръстен, затова все още ѝ беше чужд, толкова чужд, колкото предложението на стария граф преди два месеца...

Тогава беше повикана в библиотеката. Графът сложи пръстена на ръката ѝ и каза:

– Ти ще се омъжваш, Елизабет. Смарагдът на Евърслей е вече твой. Надявам се да харесаш младоженеца, защото той е бъдещият граф на Монмаут.

Елизабет остана толкова озадачена и изненадана тогава, че едва беше успяла да продума:

– За моя братовчед ли, сър? Тревор?

– Разбира се, момичето ми. Желаех друг наследник, но господ не ме възнагради с мъжка рожба. Затова ще е Тревор. Поне не е чужд човек, а от семейството.

Но за Елизабет Тревор Евърслей беше чужд. Беше го виждала само веднъж, когато посети дома им след завръщането си от Италия. Ето че сега тя трябваше да се омъжи за него. Елизабет преглътна и попита дядо си:

– Той тук ли ще дойде, дядо?

– Разбира се, как иначе ще се венчаеш за него.

Дядо ѝ изглежда не очакваше никакъв отговор от нея, защото точно тогава махна с ръка и посочи отсрещния стол.

– Седни, ще ти обясня всичко подробно. Както знаеш, Елизабет, Тревор е внук на по-малкия ми брат. Ти едва ли помниш баща му Винсент, защото той очерни и опетни името Евърслей и избяга на континента с една блудница. Няма да ти пълня ушите с излишни неща, нито ще ти разказвам за безотговорното поведение на майка му в Италия. Единственото положително нещо от цялата история е, че раждането на Тревор

е законно, защото Винсент се беше оженил за нея. Стига ми това, че преди три месеца тя се зарази от шарка и почина в много окаяно и жалко състояние. Точно тогава братовчед ти ми писа. Нямам намерение да се съобразявам с живота на неговите предшественици. Все пак той е моят наследник и бъдещият граф на Монмаут. Аз остарявам, Елизабет. Желанието ми е Тревор Евърслей да дойде тук, в нашето имение, за да може да разбере какво се изисква от него за в бъдеще като граф. Ти сигурно знаеш, че аз съм в правото си да дарявам богатството на Евърслей. Казах на Тревор, че ще наследи всичко, ако се съгласи да се ожени за теб. Неговият отговор, разбира се, беше разумен. Той пожела да живее с теб тук. Поне до смъртта ми...

– Но аз дори не мога да си спомня дали моят братовчед Тревор дори и малко ме харесва, дядо?

– Изминаха цели пет години, откакто вие се видяхте. Сега той е почти на двадесет и осем години, напълно възмъжал, а ти, длъжен съм да отбележа, с всяко отминаващо лято няма да ставаш по-млада. Не искам никакви лигавщини, Елизабет! Уверявам те, че той ще се отнася добре с теб.

– Да, дядо – Елизабет кимна послушно с глава.

– Той пристига следващата седмица. Имената ви за встъпване в брак ще бъдат прочетени в църквата тогава.

След тези думи графът се обърна настрана, като че ли тя изобщо не беше в стаята, и каза:

– Сега можеш да си вървиш, Елизабет, за да обмислиш съдбата си. Изпрати Сабрина при мен.

Елизабет като че ли се понесе във въздуха, но успя да се овладее и да си наложи да върви бавно и спокойно. Усмивката ѝ беше огряла цялото лице. Един от прислужниците я видя и се втрени в нея. Тя пропъди всички лоши помисли за бъдещия си съпруг, защото много по-важно за нея бе самото омъжване, така щеше да стане бъдещата графиня на Монмаут, а това бе от особено значение за нея.

През последните години се беше отказала от мисълта, че някой джентълмен би я поискал за жена, без да гледа към привлекателното ѝ наследство. Когато беше в Лондон при леля си Баресфорд, двама джентълмени поискаха ръката ѝ, но очевидно само защото се нуждаеха от пари. А сега? Още няколко дни и завинаги ще се освободи от злобните и хапливи одумвания, че ще си остане вечната стара мома и ще спрат да я сравняват със сестра ѝ Сабрина, което никога не ѝ беше по-вкуса. Е, не беше за пренебрегване и фактът, че тя ще е бъдещата графиня на

Монмаут, и то веднага след като старецът умре. Само мисълта за това я караше още повече да се гордее със себе си, а бледите ѝ очи да блещат от задоволство.

Елизабет почувства нежните пръсти на Тревор, който галеше раменете ѝ и му се усмихна. Чудеше се дали по-малката ѝ сестра беше мъртва.

– Страхувам се за Сабрина – каза Елизабет достатъчно силно, за да спре ръката му, която бавно се плъзгаше по рамото ѝ и се спускаше към гърдите.

Тревор рязко се отдръпна, обърна се с гръб и промълви:

– Аз също, въпреки че ми се искаше да не се беше случило по този начин. Наистина жалко, много жалко.

Брадикамата ѝ леко потрепера.

– Може би си е намерила подслон. Тя е красива... Жизнена... Всеки би могъл да ѝ помогне... Не мислиш ли? Виждала съм много джен-тълмени да пълзят в краката ѝ, а тя само им се присмиваше и ги предизвикваше.

– Значи ти искаш твоята малка сестричка да се прибере вкъщи при семейството си, така ли? Разбира се, ти би дала всичко само и само да я върнеш обратно, нали? А може би съвсем скоро тя ще се върне. Това ще ми хареса. Ще се опитам да ѝ угодя много повече, отколкото ти би могла. Как мислиш, ще успее ли, Елизабет?

Елизабет се разтрепера. Той отново бе победил. Гласът ѝ стана тих, но зъл:

– Ако тя наистина се върне, ако само посмее да се върне, уверявам те, Тревор, че няма да е за дълго!

Филип махна шалчето си, хвърли го на канапето и се отпусна в креслото до леглото на Сабрина. Купата със супа беше в ръцете му – не изглежда многообещаващо, помисли си той. Не можеше да прецени в какво точно беше сбъркал, но явно имаше нещо. Чудеше се дали въобще ще може да се нахрани с нея, но трябваше поне да опита.

Поднесе лъжицата към устата си. Ядеше, без да мисли, и изяде всичко. После остави празната купа на пода, облегна се назад и затвори очи. Колко ли щеше да мине, докато Чарлз започне да се безпокои за него? Дали щеше да изпрати хора да го търсят? После се засмя – въпросите му бяха глупави и безсмислени. По-скоро сега се шегуваха и нищеха клюки по негов адрес, вместо да се загрижат за него. Сигурно един след

друг се изреждаха да го одумват в Морленд, полегли около огъня. Може би обсъждаха връзките му в Йоркшир или говореха за някоя хубава прислужница. Колко жалко, че не можеше да бъде при тях и да участва в шегите им, помисли си отново Филип и се вгледа в Сабрина. Сънят ѝ беше неспокоен. Хвърляше се ту на едната, ту на другата страна. Косата ѝ беше разпиляна, но суха. Той се надигна и се надвесил над нея, поглади я и се опита да я пооправи.

Мислеше за семейството ѝ. Сабрина говореше тихо. Езикът ѝ беше изискан. Нямаше йоркширски диалект. Сигурно е имала лоша мащеха и слабохарактерен баща, който често отсъства от дома. Не можеше да си обясни как момиче като нея ще тръгне само в снежната буря през гората.

– Е, скъпа моя – говореше той на спящото момиче, – ще трябва да открия дали пък нямаш белег по рождение, и то много скоро. Готов съм да вляза в мислите ти...

Филип сложи ръка на челото ѝ и изтръпна – кожата ѝ беше суха и гореща. Треската, от която толкова много се страхуваше, беше започнала. Изведнъж момичето отвори очи, но изглежда нищо не виждаше, и започна да се бори със завивките. Погледът ѝ бе насочен право към него, но не го забелязваше.

– Не, не можеш! Нямаш право! Дядо! Не! Бедният Дябло! Не!

Филип я хвана за раменете и я натисна назад. Сабрина продължаваше да се съпротивлява, но после силите я напуснаха. Тя го погледна отново, но все още не го виждаше.

– Сабрина, чуваш ли ме? Всичко е наред! Ще се оправиш! Имаш треска, но ще се оправиш. Кълна ти се!

Тя се успокои, притихна и затвори очи. Филип я пусна да си легне, но точно тогава тя извади ръцете си от завивките и започна да го удря в гърдите крещейки:

– Копеле такова, пусни ме, чуваш ли! Пусни ме!

Какво беше това? Дали не виждаше отново онзи Тревор? Сабрина се разплака. Сълзите потекоха по страните ѝ. Филип я привлече към себе си, прегърна я и тихо ѝ заговори:

– Всичко ще бъде наред, Сабрина! Повярвай ми! Няма да позволя на никого да те нарани отново! Кълна се! Сега си почивай, за да можеш да се възстановиш. Пък щом се оправиш, можеш да ме удриш колкото си искаш.

Момичето отново се успокои и Филип помисли, че ще заспи. В този момент обаче тя рязко се дръпна назад, за да може да се освободи от

прегръдката му, втренчи поглед в него и се развика:

– Толкова е горещо тук. Защо е толкова горещо? Не ми харесва това! Не чувстваш ли? Дори си запалил камината! Защо?!

Филип реши, че това е от треската. Точно така беше изгарял от температура и Лусиус.

– Ще се опитам да те поразхладя малко, но ти не мисли за горещината, чу ли?

Даде ѝ малко вода. Сабрина се опита да преглътне бързо, но се задави от кашлица. Дишаше все още трудно. След малко кашлицата утихна, тя се успокои, легна назад и се втренчи във Филип – по всичко личеше, че не го вижда.

– Моля те, Мери, опитвах се да не мисля за горещината, но не стана. Моля те, отвори прозореца! Толкова е горещо тук... прекалено горещо...

Сега вече знаеше, че умира. Много пъти се беше чудила как ли точно ще стане, но никога не си беше и помисляла дори, че ще гори жива. Колко странно! Горещината бавно и мъчително я унищожаваше отвътре. Чуваше някакъв глас, мъжки глас, много тих и далечен, но знаеше, че е на Филип. Кой беше този Филип? Някъде дълбоко в душата си знаеше кой е Филип, но не можеше да си спомни.

– Лежи спокойно, Сабрина! Болката ще намалее. Горещината ще премине.

Дали беше възможно това? Та нали тя умираше точно от този огън, който я изгаряше отвътре? Изведнъж усети на лицето си студена и мокра хавлиена кърпа. Този път мъжкият глас се чуваше много по-ясно.

– Не, не, не се съпротивлявай! Само изтърпи малко. Не ти ли е по-добре?

Трябваше да помисли малко, преди да му отговори. После изведнъж почувства хладния въздух, – като че ли идваше от мократа кърпа. Изви гърба си и се надигна. Искаше ѝ се този въздух да бъде много повече, за да може да загаси огъня в цялото ѝ тяло, но тогава усети ръцете му на кръста си. Филип се опита да я обърне. Тя се съпротивляваше. Най-сетне успя. Започна да я разтрива с мократа кърпа по гърба и краката. Горещината постепенно намаля.

Когато по-късно сложи ръка на челото ѝ, Филип се усмихна доволен – усилията му не бяха напразни. Треската почти беше преминала. Сабрина като че ли дори му се усмихна малко преди да затвори очи и да се унесе в спокоен сън.

Сега вече можеше да си почине. Той свали дрехите си, издърпа

едно от одеялата, което беше на леглото, простря го на креслото до камината и се отпусна.

Отвън вятърът продължаваше да вие и да засипва прозорците със сняг. Странно, но точно този звук сега му действаше успокояващо и отпускащо. Не се страхуваше, че Сабрина може да се събуди през нощта, защото обикновено спеше леко. Стана му навик още от времето, когато беше в Пенсилвания – дълбокият сън там често костваше нечий живот. Французите бяха изпратили войници, преоблечени като просяци, за да се доберат до английските лагери и да унищожат колкото се може повече противници. Обикновено се движеха много тихо на малки групи. Още помнеше ужасното задушавашо хъркане на неговия сержант, когато му прерязаха гърлото. Той беше най-добрият му приятел. Познаваше го още от Девъншир. Филип успя да залови убиеца и да го удуши със собствените си ръце, но за съжаление твърде късно – сержантът беше вече мъртъв. Отново почувства ярост, задето не беше успял да му помогне. Спомни си как стоеше безпомощен до него, докато той издъхваше.

Сега беше уморен до смърт, но тя бе все още жива. Протегна се, за да загаси свещта. Погледна за миг ръцете си – бяха нежни, с прилично оформени нокти, на истински джентълмен, на човек, който няма нищо общо с кръвопролитията и жестоките битки в Пенсилвания...

Загаси свещта, въздъхна дълбоко и се отпусна в креслото. Колко странно, че това болно момиче беше съживило всички онези ужасни спомени, които той отдавна смяташе за завинаги погребани в паметта му...

Глава 8

Мис Тереза Елиът се намръщи и се загледа в чашата с шампанско. Стрелна скришом госта си и разбра, че той няма да ѝ обърне внимание.

– Наистина, Чарлз, ти би трябвало да знаеш къде е приятелят ти! Нали каза, че сам си обяснил на Филип накъде да язди, за да стигне до Морленд, но него го няма. Искам да ми го доведеш веднага! Трябва да направиш нещо, и то още сега!

– Наистина му показах пътя и той трябваше да е пристигнал досега.

– Не се ли тревожиш за Филип? В края на краищата, тази снежна буря вилнее навсякъде, Филип може да е ранен или да лежи безпомощен на студа. Очаквам да предприемеш нещо, и то още сега, Чарлз!

Чарлз погледна красивото лице на мис Елиът и за пореден път си помисли, че където и да е Филип сега, със сигурност се чувства много добре далеч от Тереза, въпреки че, когато бяха в Лондон, тя му харесваше. Тук, в Морленд, направо го подлудяваше. Разбира се, признаваше си, че е впечатлен от нейната способност да прикрива любопитството си и да не си пъха носа навсякъде, но сега нещата стояха по друг начин. Филип го нямаше и тя едва се сдържаше. Проклет да е, точно сега ли трябваше да се случи?!

– Ти като че ли пукната пара не даваш за Филип, а той сигурно умира някъде в тази ужасна снежна виелица?! Ужасно! – въздъхна Тереза и остави чашата с шампанско.

Чарлз се надяваше да не падне и да не се счупи, защото беше една от любимите на майка му.

– А чантата на Филип е тук, нали? Какво прави слугата тук, когато господарят сигурно умира някъде в снежната гора, а? Защо е пристигнал преди него? За да се приюти на топло до огъня, без да се погрижи за стопанина си, нали? Мисля, че няма да е лошо да го поразпитаме малко, а ако не желае да говори, ще го принудим!

Чашата на търпението преля. Чарлз беше с много добри и изискани маниери, но повече не издържаше. Имаше три сестри и винаги знаеше как да се държи така, че да не ги обиди или разочарова, но вече не издържаше. Бавно се обърна и започна да говори с най-сладникавия си тон, който за приятелите му означаваше, че приближава опасност:

– Започвам да вярвам, Тереза, че шампанското ти дойде твърде много. Съвсем ти е взело ума! Разбира се, че говорих с Дамблър. И той е

много загрижен и разтревожен. Няма никаква представа къде може да е Филип.

Най-лошото обаче беше, че Тереза изобщо не си падаше по иронията. Тя само махна с красивата си ръчичка, която никога през живота си не се беше трудила и каза:

– Слугата очевидно лъже. Той е мързелив и прекрасно знае, че когато господарят му не е тук, не го очакват никакви задължения. Дори и за миг не бих повярвала, че Филип ще го изпрати напред с багажа, за да остане сам и да се наслаждава на природата. Това е абсурд! Та сега е зима! А и тук не е нито Лондон, нито Бат. Няма какво толкова да гледа, освен сняг. Чарлз, съгласи се с мен! Трябва да говориш с него отново, Чарлз, трябва да го разпиташ по-подробно този път!

Чарлз се чудеше какво да направи – дали да излезе от стаята, или да продължи словесния двубой. Тогава кимна на сервитьора да напълни отново чашата на мис Елиът и се усмихна – точно това му трябваше – да я понапие. Само така би могъл да ѝ затвори устата, а после ще се опита да я накара да си легне.

Дамблър му беше казал, че виконтът е пожелал да язди до Йоркшир, но в това нямаше нищо странно. Чарлз познаваше Филип още от Итън, винаги беше постъпвал своенравно. Сега обаче случаят бе по-различен. Един господ знаеше къде лежи в снега – замръзнал и вледенен до смърт. От друга страна, Филип не беше от мъжете, които се предават лесно, освен ако не го е пожелал сам. Чарлз усети пръстите на Тереза да се вкопчват в ръкава на палтото му, специално изработено от „Готие“ в Париж.

– Ти си мъж, Чарлз, затова и не обръщаш внимание на думите ми, но аз наистина се чувствам ужасно. Ужасно! Ще ми обещаеш ли нещо? Моля те, изпрати няколко човека да потърсят Филип утре сутринта!

Чарлз внимателно освободи ръкава си – острите ѝ нокти бяха оставили малки вдлъбнатинки по меката кожа. Дали ще трябва да го носи на ремонт? Започна да го пригладжа. После се обърна към Тереза:

– Тереза, докато тази виелица продължава, никой не може да излезе навън. Когато и да изпратят, той също може да се изгуби. Достатъчно е да се отдалечи на един фут от оградата и няма да знаем какво ще стане с него. Трябва да изчакаме известно време и ако Филип не се появи, тогава ще тръгнем да го търсим.

Докато говореше, Чарлз съзерцаваше прекрасната ѝ шия – толкова бяла! Въздъхна, изкашля се и продължи с онзи примирен тон, с който винаги печелеше благоразположение:

– Успокой се, засега не можем да направим нищо. Искаш ли да поиграем малко на карти? Или предпочиташ да потанцуваме?

Тереза вече беше преполовила бутилката шампанско от прекрасните запаси на баща му. Чарлз леко се усмихна. Всъщност ако трябваше да каже истината, той много повече се притесняваше за Филип, въпреки че не беше изключено приятелят му да е отседнал в някой хан или нечия вила. Нищо чудно, ако сега Филип беше на топло и флиртуваше с някое красиво момиче. Откакто се беше върнал от Пенсилвания, той все още лекуваше старата си рана на рамото от битката край Сюдад Родриго. Понякога се чувстваше доста изнервен и гледаше на всяка цена да избягва трудностите. Така че напълно възможно бе да се е подслонил някъде.

Чарлз погледна към Тереза – чашата ѝ отново беше празна. Какво трябваше да направи? Да ѝ каже? Или да остави за по-късно?

– Не забравяй, Тереза, че Филип е бил войник. Ако вилицата го е застигнала някъде по път, той е достатъчно разумен, за да се откаже да продължи към Морленд. Убеден съм, че е успял да си намери подслон. Всъщност сигурен съм, че няма да изневери на добрите си маниери и ще изпрати някакво съобщение. Лошото е, че понякога природата успява да пречупи характера и на най-възпитания човек – въздъхна Чарлз и реши да продължи, тъй като не беше казал всичко, което смяташе за необходимо: – Трябва да знаеш, че където и да е сега Филип, сигурен съм, че ужасно му липсваш.

Да, това трябваше да ѝ каже. Колко гениален можеше да бъде, когато реши, помисли Чарлз и се усмихна. Беше сигурен, че думите му са попаднали точно в целта. Господи, дано само не забрави да спомене името на приятеля си във вечерната молитва...

– Наистина ли мислиш така, Чарлз? Да не би да вярваш, че той в момента хленчи за мен, че е ...

Точно тогава се появи Едгар Плъмър и спаси Чарлз от неизбежния отговор. Едгар беше доста забавен, но не само за него, а и за сестра му Маргарет. Беше много по-възрастен, но привлекателен мъж. Плъмър харесваше Чарлз, а ето че сега го избави и от трудното положение. Той се приближи до Тереза, взе ръката ѝ в своята и каза:

– Разрешете на стария човек да каже колко сте прекрасна тази вечер, мис Елиът. Ще бъдете ли така любезна да ни посвирите на пианото?

Три пъти поред Тереза отказваше да свири, но сигурно постъпи така от скромност. Когато мистър Плъмър я помоли, тя не можа да откаже

и се остави той да я съпроводи до пианото, което се намираше в другия край на гостната.

– Господи, Чарли, ето сега Тереза ни хвана като в капан. Тя пак ще ни свири онези свои отегчителни френски балади. Сигурен съм, че ще ги посвети на бедния Филип.

Чарлз се разсмя и отговори:

– Не говори така, Маргарет! Може да ни чуе!

Чарлз отведе сестра си до любимото ѝ канапе, покрито с червен бродирани, специално направено по поръчка на родителите им в началото на миналия век.

– Сега дамата поне е заета с нещо. Напомни ми да купя коледен подарък на Едгар. Съгласен съм дори да му подаря любимия си джобен часовник с ланеца. Един такъв часовник е много хубав подарък, нали?

– Тя отново ли ти досаждаше с въпроси за Филип?

– Чакай, това е припевът на гръцки. Мисля, че мис Елиът си е наумила да се омъжи за Филип. Не зная как успях да се съдържа да не ѝ кажа, че виконтът сега най-вероятно е в обятията на някоя йоркширска красавица.

Маргарет прошепна напълно сериозно:

– Но къде, Чарли? В някоя странноприемница ли? Мислех си, че Филип има по-изискан вкус. Да не би да искаш да кажеш, че се забавлява със слугинчетата?

Чарлз отново се разсмя. Очакваше Маргарет да бъде шокирана от думите му, но явно не беше успял. От една година сестра му беше омъжена за сър Хю Дрекмор и доста се беше променила. Обикновено Маргарет беше стеснителна, рядко говореше, но сега бе станала по-уверена и открита. Тази промяна му допаднаше – винаги можеше да разговаря с нея. Колкото до съпруга ѝ, сър Хю, то той не се беше променил, беше си все същият – сериозен, тих, непрекъснато оценяващ поведението на другите. Най-важното беше, че Маргарет бе станала много забавна и това му харесваше.

Права си. Точно в това е проблемът. Напоследък Филип стана много претенциозен. Може би е отишъл на гости на някой съсед, за да се срещне с дъщеря му или със съпругата му.

– О, Чарли, не вярвам Филип да тръгне да съблазнява някоя омъжена жена!

– Откъде знаеш?

– Той ми е казал.

– Маргарет, ти подиграваш ли се с мен?! Наистина ли...

– Аз го попитах преди около две години, когато бях влюбена в него. Беше толкова мил. Знаеше как се чувствам и въпреки това не се подигра с чувствата ми. Бях чула, че има връзка със съпругата на посланика, мисис Стоктън, но това не беше истина. Всъщност той най-добре знае, но тогава я беше отхвърлил и дамата реши да разгласи клюката... само че в своя полза. Това много го беше вбесило, Чарли, и той сподели, че никога няма да обръща внимание на омъжените жени.

Господи, Маргарет е била влюбена във Филип! И той да не разбере досега! Никога не би му минало през ум.

– Не мога да си представя, че все още има жена, която Филип да не е съблазнил. Ти нали вече не си влюбена в него, Маргарет?

– Не, след като срещнах Хю, той вече не съществуваше за мен. Само една седмица ми беше достатъчна да се виждам с Хю и да забравя всички останали мъже на света. Но знаеш ли, Чарли, винаги съм се чудела защо не се е оженил. Познавам много прекрасни дами, които с радост ще станат негови съпруги.

– Има обаче една подробност. Виждала ли си някога графиня Бъфорд?

Маргарет кимна и обичата на лявото ѝ ухо се допря до рамото ѝ.

– Разбира се, тя е най-важната особа. Мама никак не я харесва, но каза, че е прекалено властна, за да бъде пренебрегната. Аз винаги внимавам да не влизам в спор с нея. Веднъж казах на мама, че тя винаги ми е изглеждала невинна, непорочна и много красива, а мама само се засмя и ме посъветва да не ѝ се доверявам. Знам, че лорд Бъфорд я обожава. За какво ѝ е Филип?!

– Когато се появи в обществото преди около шест години, тя си извоюва титлата „Ледената девица“. Имаше си всичко – и богатство, и красота. Филип беше млад хусар, изпратен в Лондон. Същата пролет почина неговият баща, виконтът. Филип беше съвсем млад и неопитен. Не знаеше как да се държи в компанията на такива жени като Илейн. Беше потънал в мъката си и се затвори в себе си.

– Господи, да не искаш да кажеш, че Филип се е влюбил в тази ужасна жена?!

Чарлз само вдигна рамене.

– Не съм съвсем сигурен какви са били чувствата му към Илейн, но знам със сигурност, че я желаше. Това не е ли любов? Не зная, Маргарет, все пак тогава той беше само на двадесет и пет години, а момчетата са доста похотливи – те така разбират любовта. Господи, виж Едгар! Той умолява мис Елиът да продължи концерта си. Стискай палци да

успее!

Мис Елиът продължи с друга песен – съзлива интерпретация на една френска балада от миналия век.

– Добре поне, че пее хубаво – отбеляза Чарли.

– Хайде, Чарли, разкажи ми какво се случи тогава!

Глава 9

Чарли погледна замислен сестра си и се зачуди защо си беше припомнил тази история, след като бяха минали толкова години. Разбира се, имаше отговор на този въпрос. След като техният приятел Роан Карингтън се беше оженил, Филип наистина изпадна в паника. Веднъж бе споделил с Чарлз, че Роан наистина е щастливец, истински щастливец. Не можеше дори да повярва, но смяташе, че и Сузана е щастлива, защото понякога се случваха и такива неща – и жената, и мъжът да са щастливи от избора си. Изглежда самият той не се чувстваше щастлив тогава.

– Ох, Маргарет, трябва наистина да ми обещаеш, че ще запазиш в тайна тази история. Повечето хора не знаят почти нищо за Филип. Единственият, който го познава толкова добре, колкото и аз, е Роан Карингтън.

– Обещавам, Чарли.

Мис Елиът толкова силно удари клавиша на пианото, че чашите на подноса зазвъняха.

– Филип поиска ръката на Илейн и тя се съгласи. Датата беше определена за следващия април, защото Филип трябваше да изчака година от смъртта на баща си. Имаше прекалено много време дотогава. Настъпващата 1809 година беше размирна – в Пенсилвания непрекъснато се водеха престрелки. Филип реши, че негов дълг е да се присъедини към полка си, въпреки че Илейн не беше съгласна. Понякога се чудя защо толкова много грешки правим през живота си, защо сме толкова глупави, че сами отхвърляме щастието си. Както и да е. Филип се върна в Лондон в началото на февруари, за да навести имението си Динуити и да даде разпореждания за новата господарка. Беше се променил много... истински възмъжал, въпреки че беше само на двадесет и една.

– Да, прекалено млад джентълмен и прекалено стара мома – никак не е честно и справедливо.

– Може би това не беше основната причина.

– Знаеш ли, Чарлз, винаги съм си мислела, че очите на Филип са огледало на душата му. Виджала съм го да се смее, а очите му – пълни с тъга. Винаги се чудех как да постъпя в такива случаи.

Чарлз не успя да вникне в думите, но като че ли нямаше и желание да се замисля, а само добави:

– Никога няма да забравя онази нощ, когато дойде при мен. Беше мъртво пиан. Лицето му беше бледо, сякаш се връщаше от битка със самия дявол. Изплаши ме до смърт.

Чарлз говореше бавно. Споменът за онази нощ отново изплува – бледите устни на Филип, студените му очи и мъртвешкият поглед. Целият трепереше. Още чуваше ледения му глас:

– Илейн иска да се оженим веднага, Чарли, а не през април, както бяхме планирали.

Тогава Чарлз втренчи поглед в него. Не знаеше какво да му каже, как да го успокои. Филип беше прекалено млад. Никой от приятелите им не искаше още да се жени, затова Чарлз реши да го успокои:

– Сигурно защото много ѝ липсваш. Все пак това е добър знак, не мислиш ли?

Смехът на Филип беше гърлен, подигравателен.

– Аз да ѝ липсвам?! Господи, та това е истинска гордост за мен! Илейн ми малко бренди, Чарлз! Побързай!

Чарлз отиде тихо до шкафа, взе една от кристалните чаши и наля. Филип изпи брендите на един дъх, после се закашля, хвърли чашата на пода и тя се счупи до камината. Това още повече беше изплашило Чарлз.

– Господи, Филип, какво се е случило? Какво ти е?

Тогава Филип вдигна очи, но погледът му бе празен, безизразен, вледеняващ.

– Илейн, моята Ледена девица, е бременна, приятелю. Доста усилия ми костваше, за да изтръгна истината от нея. Само в едно съм сигурен – не аз съм бащата.

Чарлз се олюля и едва не падна.

– А кой?

– Точно това я попитах, но скъпата Илейн категорично отказа да ми отговори. Не беше много благородно от моя страна, но аз изчаках малко и я проследих. Няма никакво съмнение, че бащата на детето ѝ е онзи неин братовчед и нехранимайко Роджър. Разбира се, той никога няма да види рожбата си, защото аз ще го убия!

Тогава Чарлз си спомни, че доста често беше виждал Илейн в компанията на братовчед ѝ, но в края на краищата той беше от нейното семейство. Никой не би си и помислил, че има нещо нередно в отношенията им.

– Какво възнамеряваш да правиш с Илейн?

Тогава Филип започна да се смее. Видът му стана още по-ужасен:

– С онази малка разгашена кучка ли? Тя не е вече моята Ледена девица, Чарли, тя не се отличава по нищо от останалите леки жени. Ще ти кажа, приятелю мой, че тя е от онази измет, която няма никаква чест и достойнство. Такива като нея са готови да легнат с всеки срещнат, бил той и непознат. Благодаря на господата, че ми позволи да разбере истината навреме и да избягам. Никога повече няма да попадам в такъв капан!

Чарлз хвана Филип за раменете и силно го разтърси.

– Ти си пиан, Филип, не се чуваш какво говориш! Върви и си легни. На сутринта, когато си с бистър ум, ще решим какво да правим.

– Не, Чарлз, сега ще реша какво да правя, а не утре! Отивам да убия това копеле Роджър. Ти ще ми бъдеш секундант.

– Ами скандала, Филип? Не си ли мислил какво можеш да причиниш на майка си? Ами семейството на Илейн? Господи, човече, та ти си виконт Деренкорт! Не го забравяй!

Филип се замисли за миг, вгледа се в Чарлз, после рече смирено:

– Ако загубя честта си, все едно че нямам нищо, Чарлз. Всички ще ме презират и за мене няма да има място в това общество. – Филип скочи, оправи палтото си и се обърна към приятеля си: – Не съм чак толкова пиан, че да не зная какво правя. Идваш ли с мен, Чарлз?

Маргарет стоеше ужасена – никога не си беше и помисляла дори, че може да се случи такова нещо.

– Разкажи ми и останалото, Чарлз!

– Не е необходимо да ти казвам, че аз последвах Филип до къщата на Роджър Травърс. Той беше заминал. С целия си багаж. Спомням си, че икономката, една дребна свадлива жена, даде на Филип бележка от Роджър, в която той му беше написал, че заминава за континента на дълго пътуване. Както знаеш, Маргарет, скандал нямаше. Колкото до Илейн, вероятно тя се е освободила от детето. Според мен начинът не е бил от най-сполучливите, защото тя така и не можа да роди наследник на Бъфорд. Филип замина веднага за Пенсилвания. Илейн беше тази, която публикува отмяната на женитбата им в „Газет“. През юни тя се омъжи за Бъфорд. Останалото вече го знаеш, мила моя Маргарет.

– Кучка! Господи, трябваше да я предизвикам на дуел!

Чарлз взе ръката на сестра си и се усмихна:

– Най-странното е, че Илейн мрази Филип. Тя самата знае, че той никога не би казал и дума за това, което се случи, но явно не може да остане безучастна. Знам, че разправя какви ли не измислици за него, но това няма значение. Вярвам, че ще запазиш тайната, Маргарет, защото, ако Филип разбере, че знаеш, ще ми извие врата.

– И заради Илейн ли не се е оженил досега?

Чарлз замълча. Погледът му беше насочен към Тереза, която продължаваше да свири, чаровно усмихната.

– Понякога такива прекеждия изцяло променят живота на човек, огорчават го, карат го да мрази и ненавижда жените, но това не се отнася за Филип. Той умее да приема жестокостите на съдбата и не би позволил безотговорното поведение на Илейн да промени отношението му към жените изцяло. Надявам се, че е така.

– Тогава защо не се е оженил?

– Аз също не съм женен, Маргарет, а и двамата сме на една и съща възраст. Двадесет и шест години. Господи, дай ни време, та ние тъкмо сега съзряваме като мъже, както Роан Карингтън казва.

– И какво още казва Роан Карингтън?

– Че жените съзряват по-рано от мъжете. Те или трябва да изчакат момчетата да пораснат, или да се хвърлят смело към по-възрастните.

– Да, това обяснява нещата – каза Маргарет и сбута закачливо брат си. – Но все някога трябва да се ожените, нали, Чарли?

– Аз си мисля, че ще остана ерген, Маргарет. Колкото до Филип, мога само да кажа, че той е много грижовен мъж. Времето ще покаже.

– А аз съм много щастлива. Бракът е хубаво нещо. Никога не съм си и представяла дори, че толкова много неща са ми липсвали досега – животът е съвсем различен, когато има някой, който да се грижи за теб и да желае да те направи щастлив. Казвам ти тези неща, защото искам да знаеш какво точно е бракът. Размисли, Чарли! Струва си да размислиш!

– Ще помисля. Обещай ми, че няма да дразниш Филип. Не трябва дори да намекваш за това, което съм ти казал.

– Можеш да ми имаш доверие, Чарли! Обещавам ти да си мълча.

Точно тогава вниманието на Чарлз беше привлечено от гласа на мис Елиът.

– Не, нямам никакво желание да играя вист – чу я той да казва на графиня Мобрей. – Виконт Деренкорт винаги ми е партньор и аз ще играя чак когато дойде той.

– Всъщност лейди Мобрей има късмет. Тереза е цяло бедствие, щом стане въпрос за вист. Веднъж имах нещастие да бъда неин партньор. Тя ме издаде, че имам асо спатия. Едва не й извих врата. Спомням си, че Филип само ни гледаше и се смееше – обади се Чарлз.

– Тя е поредната Ледена девица, нали? – попита Маргарет тихо, потупа брат си по ръката и тръгна към масата, за да партнира на графинята

Сабрина

в играта на карти.

Глава 10

– Моля те, запали огъня! Много е студено!

Филип придърпа Сабрина по-близо до себе си. Усещаше тежкото ѝ накъсано дишане във врата си, дори можеше да каже, че усеща болката ѝ при всяко вдишване и издишване. Косата ѝ се беше разплелa. Беше се постарал да я прибере. Филип приглади къдриците. Момичето се беше сгушило и продължаваше да се приближава до него, за да търси топлина. Ръцете ѝ бяха вкопчени в ризата му, краката ѝ бяха силно притиснати до неговите. Филип изпитваше странно влечение към нея. Същото чувство се беше появило още когато сваляше дрехите ѝ, за да я изтърка с хавлията, но това нямаше значение сега и той отново пропъди тези мисли от главата си. Трябва да се контролира! Спомняше си за Лусиус и се опитваше да действа така и със Сабрина – стараше се да отнеме температурата ѝ. Само че Сабрина беше много по-малка от Лусиус. Нежно допря устни до челото ѝ. Нямаше никакво желание да тръгва за Лондон за коледните празници, но сега знаеше, че ако не беше тръгнал, нямаше да я срещне и тя сигурно щеше да умре, а той не искаше това. Повече от всичко искаше тя да се усмихва, да вижда живот в тези невероятни виолетови очи, да я чува да говори. Не искаше да споделя важни неща, а просто да казва всичко, което си мисли. Нищо друго нямаше значение, само тя да бъде добре. Той се наведе и отново я целуна. Не, повече никога нямаше да се оплаква. Никога не беше вярвал в съществуването на външни сили, които променят изцяло живота на човек, запращайки го в съвсем неочаквана посока. Да, винаги си беше казвал, че човек сам е господар на съдбата си. Сега обаче осъзна, че е грешил. Съдбата го беше насочила към мястото, където лежеше Сабрина и той прие отговорността да се грижи за нея. Чудеше се колко много ще се промени животът му занапред...

Събуди се на сутринта целият облян в пот. Беше се схванал. Едва не извика от болка, когато реши да се облегне на рамото си, но веднага забрави изтръпналата си ръка, тъй като видя, че Сабрина също се е изпотила. Идваше му да вика от радост. Треската ѝ почти беше преминала.

– Можеш да се потиш колкото си искаш, скъпа – каза той и я целуна по челото.

Бавно се измъкна от леглото. Сабрина се търкулна на неговото място, без да се събуди. Той застана тихо до нея и се заслуша в дишането ѝ – беше по-спокойно и тихо.

– Този път победата е моя!

Думите му бяха единственият звук в тихата стая. Филип постоя още малко, наблюдавайки равномерното ѝ дишане. Почувства се пощастлив от всякога – чувство, което доста отдавна не беше изпитвал. Всъщност така се беше чувствал, когато Сузана и Роан го посетиха в имението Динуити и му предложиха това пътуване. Да, сега можеше да каже, че е изключително доволен от себе си.

В стаята стана студено. Филип запали камината, но непрекъснато следеше Сабрина с поглед, за да е сигурен, че все още диша.

Докато момичето спеше, виконт Деренкорт стопли вода, за да изпере дрехите си в кухнята. Най-напред реши да се изкъпе. После погледна отчаяно купчината с мръсни дрехи, но за съжаление нямаше друг избор. Без да мисли повече, ги сложи във водата и затърка усилено. Ако можеше да го види отнякъде сега Дъмблър, сигурно щеше да се посмее от сърце.

Когато свърши, реши да простре дрехите по облегалките на столовете, които бяха наредени около голямата дървена маса. След това облеche единствената си чиста риза, obu си бричове и се качи горе, за да види „пациентката“ си.

Момичето все още спеше, обърнато на една страна. Челото ѝ беше студено, но халатът бе целият мокър от изпотяването. По дяволите, дори не беше и помислил за това. Леко я надигна, надявайки се, че няма да я събуди. Притесняваше се не само защото беше мъж, а най-вече защото не можеше да се стърпи да не я гледа и да не я докосва. Стараеше се ръцете му да бъдат колкото се може по-далеч от нея, стискаше зъби и се мъчеше да бъде разумен. А тя? Толкова красива! По страните ѝ имаше руменина, косата ѝ беше малко по-светла от Венериното хълмче. Искаше му се да го докосне, да докосне кожата ѝ, тялото ѝ... Не можеше да не погледне красивите ѝ гърди – бяха невероятни... Не, не беше хубаво от негова страна! Загледа се в краката ѝ – изваяни! Изведнъж се засмя сам на себе си, не успя да се съдържи и каза:

– Извини ме, скъпа, опитвам се да се въздържа. Прости ми; моля те! Не мога да устоя да не те гледам!

Момичето само простена насън, което в никакъв случай не беше отговор, но въпреки това влечението му си остана.

Филип я покри с бяла мъжка риза. Дрехата стигаше почти до

бедрата ѝ – изглеждаше много красива така. Помисли си, че ще му се наложи да изпере и двата халата, с които я беше облякъл още в началото, въпреки че се съмняваше дали кадифето ще може да се почисти. Погледна отново лицето ѝ – беше спокойно. Това лице му беше познато – то бе най-скъпоценното за него. Нямаше никаква представа коя е тя – блудница, дяволска лъжкия или светица. Когато за кратко разговаря с нея, му се стори, че е възпитана, умна, гласът ѝ бе тих и нежен, но това нищо не доказваше. От собствен опит знаеше, че човек е способен на всичко, дори да заблуди най-близките си. Както стана с Илейн. Илейн. Не беше си спомнял за нея много отдавна. Всъщност спомняше си единствено когато се срещаха случайно на някое събиране на висшето общество в Лондон и тайно се надяваше да не е щастлива, защото си го заслужаваше.

Сабрина все още спеше. Храна! Трябваше да приготви нещо за ядене. Може би малко хляб. Поне два хляба, ако това, което приготви, можеше да се нарече хляб. Реши, че ще е по-добре да го опече във фурната. Чувстваше се много горд. Нямаше никакво значение, че беше поизгорял по краищата, все пак можеше да се яде. Какъв човек беше станал напоследък! Правеше толкова много неща, че винаги можеше да оцелее! Жалко за вида на хлябовете – приличаха на два сиво-кафяви камъка, точно такива работниците използваша, за да поправят старинната часовникова кула от времето на Елизабет до имението Динуити. Почти цяло лято им помагаше, докато най-сетне реши, че ще построи още една кула. Жалко, че все още не беше я започнал. Вероятно причината за това бе емоционалният шок, който преживя след всичко, което се случи в Шотландия с Роан и Сузана Карингтън. Не, сега не е време да си спомня онова чудновато преживяване. Може да го отложи за по-късно вечерта, когато ще бъде сам, ще си пийва бренди в кабинета, ще гледа огъня в камината и ще си мисли за неща, които само един мъж може да си представи.

Филип отчупи малко от изгорелия край на хляба. Не беше лошо на вкус. Спомни си за вкуса на ястията и хляба, които главният му готвач приготвяше – едва ли можеше да се сравни с него, но това сега нямаше значение. Все пак можеше да се яде.

Тя още спеше. Това никак не го тревожеше, защото именно сънят щеше да я излекува най-бързо. Филип внимателно зави хлябовете в две кърпи и ги остави на полицата в кухнята. След това сложи палтото си и отиде в конюшната да нагледа Таша. Когато излезе навън, вятърът изведнъж се изви и го грабна в ледената си прегръдка. Сняг посипа цялото

му лице. Единственото му успокоение беше, че никоя виелица не продължава дълго, поне в Англия. Огледа пътеката, която се извиваше покрай къщата. Приличаше на бяла панделка, завързана около нея.

Таша изцвили, щом го видя да влиза. Той я погали по главата и се засмя, тъй като тя го побутна по гърба.

– Да, знам, че ти е скучно и си отегчена до смърт, но сега не мога. Само още няколко дни трябва да изтърпиш, после ще можеш да препускаш – нежно каза Филип и погледна празната кофа. – Още няколко дни ще ядеш овес, а после ще имаш толкова много храна, че само ще пъшкаш.

Филип взе кофата, напълни я с овес и сено, гребна с друга кофа сняг, за да може да се разтопи и да има прясна вода за Таша. Беше му толкова весело, че чак запя на връщане към къщата. Снегът почти пълнеше ботушите му, но той само се усмихна и изтръска дрехите си. Господи, ако Сабрина не се събуди, ще вземе да почне да си говори сам или в най-лошия случай – с мебелите.

Почти беше приключил с ремонта на вратата, която трябваше да разбие, за да могат да влязат, когато дочу шум от горния етаж. Бързо захвърли бялата престилка и се втурна по стълбите нагоре, прескачайки стъпалата по две, по три. Сърцето му щеше да изскочи от напрежение.

Блъсна вратата и се закова на място. Сабрина се беше изправила до леглото, подпирайки се на завивките, за да не падне. Лицето ѝ беше бледо, дишането отново затруднено, косата ѝ бе разпиляна на раменете. Беше слаба и цялата в пот.

– Какво, по дяволите, правиш?

Тя се вгледа в него – лицето ѝ стана още по-бледо.

– Не мога да се върна в леглото веднага.

– И защо не?

– Къде е тоалетната, знаеш ли?

– Зная, но бих предпочел да ме извикаш, преди да ставаш от леглото.

– Но аз дори не те познавам. Всъщност зная кой си. Ти си мъж. Не искам да ми помагаш, когато имам нужда да отида до тоалетна. Не е прилично. Много е уничително.

– Добре. Ела да те заведа. Когато станеш готова, просто ме повикай, за да те върна обратно в леглото. Сигурен съм, че силата ти е като на муха.

– Точно толкова ми трябва!

Когато Сабрина се върна в леглото, той ѝ помогна да се завие и

седна до нея. След това по навик сложи ръка на челото ѝ.

– Край с треската. Никаква следа от нея. Вече си по-добре и не трябва, да ми създаваш грижи – ще си почиваш, ще лежиш спокойно, за да можеш да се възстановиш напълно, Сабрина.

– Ти знаеш името ми – възкликна учудена тя. Очите ѝ странно блестяха.

На Филип много му се искаше да ѝ каже, че знае още много неща за нея, например, че има белег по рождение на лявото бедро, но не посмя и само се усмихна.

– Да, дори знам как те наричат за по-кратко – Бри. Не помниш ли, че аз съм Филип? Нямам друго име, освен когато неприятелите ми ме наричат „копеле“.

– Спомням си. Къде сме?

Филип се усмихна и протегна ръка, за да приглади косата ѝ и да сложи кичурите зад ухото ѝ.

– Благодаря на господ, ти отново се връщаш към живота! Колкото до това къде сме, аз също нямам никаква представа. Тази част на Йоркшир ми е съвсем непозната. Не си ли спомняш какво ти бях казал? Аз те открих в гората, затрупана под снега. Преди това бях минал покрий тази вила и затова те донесох в нея. Тук сме вече два дни. Няма никакво значение къде точно се намираме – важното е, че е топло.

– А вие какво правехте в гората, господарю?

– Господарю?! Ти откъде разбра, че съм господар? Може да съм търговец или нещо друго.

Филип недоумяваше откъде беше разбрала. Дали не ѝ беше казал вече, че е виконт Деренкорт? Не, не си спомняше. Погледът на Сабрина беше насочен към лявата му ръка.

– Имате пръстен с печат – всеки би го забелязал.

Филип се усмихна. Наистина рубинът на пръстена беше голям, той се предаваше от баща на син в тяхното семейство, както и при всички знатни фамилии в страната. Цели триста години неговият род е бил мощен и властен.

– Много си наблюдателна, Сабрина, ще го запомня. Разреши ми да ти се представя. Казвам се Филип Мерсералт, виконт Деренкорт. От имението Динуити, недалеч от Оксфорд.

Като че ли някаква искрица проблесна в очите на Сабрина. Дали пък не го познаваше отнякъде? Момичето не каза нищо, само сведе поглед.

Е, аз зная само малкото ти име, Сабрина. Каж ми коя си?

Глава 11

Не беше сгрешил – тя наистина се колебаеше дали – да отговори. Може би все още се страхуваше от него?

– Казвам се Сабрина Евърслей – отвърна най-накрая тя.

Нямаше намерение да му обяснява, че всъщност е лейди Сабрина. Това не го интересуваше. Той може да е всеки, би могъл дори да е един от приятелите на Тревор. Засега тази информация му беше достатъчна, реши Сабрина.

Името Евърслей му беше познато. Къде го беше чувал преди? Защо Сабрина беше навела отново глава?

Филип докосна бузите ѝ – не пареха. Челото ѝ също бе студено.

– Сабрина, не бива да заспиваш веднага. Направих хляб и приготвих малко супа. Трябва да хапнеш, за да си възвърнеш силите. Нали така?

– Да – съгласи се момичето, но не отвори очи. – Наистина съм гладна. Благодаря ти.

Филип я наблюдаваше известно време, след това стана. Стигна до вратата и без да се обръща към нея, каза:

– Остани в леглото. Повикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Няколко минути по-късно Филип се върна отново в спалнята при момичето. На ръцете му имаше поднос.

– Ваш покорен слуга, Сабрина. Нося ви най-вкусния хляб и най-добрата супа по тези места. Разбира се, в конюшната има овес и сено, но силно се съмнявам, че Таша ще се съгласи да ги раздели с някого.

Сабрина го погледна много учудено и Филип добави:

– Моят кон. А сега, разреши ми да ти помогна да се облегнеш на възглавницата, лейди!

При това обръщение Сабрина отвори очи. Не, не беше сгрешил, но думите му я изненадаха и в погледа ѝ имаше объркване и паника.

– Аз нямам пръстен с печат – каза тя със страх. – Не ме наричай „лейди“. Как можа да си помислиш, че съм дама?

– Да, нямаш пръстен с печат – отговори Филип, погледна я и продължи: – Няма значение. Трябва да се нахраниш.

Остави подноса, помогна ѝ да се настани по-удобно, седна до нея и енергично започна да разбърква супата, за да се охлади.

– Това е специална рецепта, донесена чак тук в Йоркшир от твоя

покорен слуга. Не, разбира се, че няма да повярваш, не си го и помислям дори, но все пак опитай!

Филип гребна с лъжицата малко бульон и я поднесе към устата ѝ. За негово успокоение, тя затвори очи и се приготви да преглътне. Беше вече преполовила купата, когато поклати глава и се облегна назад.

– Наистина е много вкусно, Филип, но повече не мога да преглътна и капка дори. Ако не беше благородник, би могъл да отидеш да готвиш в двореца.

– По-добре опитай това, преди да направиш поредното си заключение за моите заложби – каза той и извади единия от хлябовете. – Знам, че не изглежда добре, но поне се надявам да можеш да го преглъщаш.

Сабрина отхапа от топлия хляб, сдъвка и преглътна. Изражението на лицето ѝ не се промени. Малко след това тя се усмихна.

– Чудесен е, Ваше благородие! Наистина е прекрасен. Къде сте се научили да готвите така?

– Ако на един виконт му се наложи да прекара няколко години в Пенсилвания, уверявам те, че той много бързо ще се научи как да се грижи за себе си – и за тялото, и за душата си. Когато се почувстваш по-добре, ще те науча и тебе. Сигурен съм, че ще бъдеш доста ентузиизирана.

Сянка на тъга премина през лицето ѝ.

– Баща ми беше убит в битката при Сюдад Родриго.

Евърслей. Може би заради това името му се стори познато. Опита се да си спомни някой офицер със същото име, но не успя.

– Съжалявам – каза Филип, – много добри и смели мъже бяха убити тогава. Самият аз бях ранен.

Сабрина го погледна учудена.

– Простреляха ме в рамото. Тогава се върнах в Англия. Понякога, когато времето се променя внезапно, както често става, рамото ме боли. Но ще оцелея!

Очите ѝ бяха изпълнени с онази тъга, която никой не би сбъркал – тя страдаше по изгубения си баща, много ѝ се искаше той също да е бил само ранен, но вече бе невъзможно да го върне. Изведнъж Сабрина каза:

– Този хляб ми прилича на костенурка, на която аз току-що изяхох главата.

– Отвратително!

Сабрина се разсмя и от двете страни на лицето ѝ се появиха трапчинки. Наистина беше много чаровна. Едва сега момичето се оживи. Беше изпълнено с енергия и желание за живот.

– Мисля, че ще бъде готова да изям краката ѝ само след няколко часа.

– О, садистка!

– Какво искаш да кажеш?

Филип си помисли за маркиз дьо Сад и само поклати глава.

– Просто мислиш малко по-различно от останалите, но е забавно.

Сабрина се отдръпна. Всъщност не се отмести нито на инч от него, но някак си се отдалечи. Защо? Филип не беше казал нищо обидно, но въпреки това реши да обясни:

– Знаеш ли, когато видях хлябовете, заприличаха ми на едни камъни, които са близо до дома ми.

– Нашият готвач понякога ме учеше да приготвям най-различни неща. Наистина харесах хляба, Ваше благородие, но бих казала, че няма да е излишно да се сложи и мая.

– Имаш право. Ще видя дали мога да открия малко.

Сабрина се усмихна, но едва-едва, след това се отпусна назад и легна. Когато Филип се опита да докосне челото, за да види дали има температура, тя се стегна и се отдръпна.

– Не, не се отмествай! Трябва да проверя температурата ти. Ето така! Нямаш.

– От колко време сме тук?

– Около два дни и половина. Не мисля, че щеше да оцелееш в гората, ако не те бях открил.

– Тази гора се нарича Епингъм.

– Е, сега вече знам, че ти се казваш Евърслей, а гората – Епингъм. Ще ми кажеш ли къде живееш?

Нещо разтревожи очите ѝ и погледът ѝ се промени. Дали беше свързано с характера ѝ? Надяваше се. Тя само попита:

– Какъв ден сме днес?

Филип се замисли. Необходими му бяха няколко минути.

– Мисля, че е сряда.

Сряда. Сабрина се обърна настрани – не искаше да вижда лицето ѝ.

Беше напуснала имението Монмаут в неделя. А като че ли не живееше там вече цяла вечност. Спомни си за бележката, която беше оставила на дядо си, и нещо премрежи погледа ѝ. Не, нямаше да плаче. Не можеше да си помогне, само щеше да накара Филип да стане подозрителен. Сигурно дядо ѝ вече знаеше, че не е стигнала Борамууд. Сигурно я смяташе за мъртва.

Имаше нещо, което го притесняваше, но реши да не я безпокои

повече. Филип стана и каза:

– Ще поговорим по-късно за това как си напуснала дома си, скъпа. Твърде възможно е твоето семейство да продължава да те търси. Съвсем скоро вилицата ще престане. Не се безпокой. Всичко ще се оправи. Ще видиш. Без съмнение, моите приятели също ще тръгнат да ме търсят.

Сабрина пребледня още повече. Страхът и безпокойството ѝ бяха осезаеми. Опита се да пропъди мислите за дядо си и за Тревор, но нямаше достатъчно сили, все още беше прекалено слаба. Отвори очи, погледна Филип и каза:

– Очите ти наистина са красиви. От толкова дълго време се чудя как ли биха изглеждали, ако се намръщиш? Наблюдавах те, когато се усмихваш. Мога да чета по очите ти и да отгатна що за човек си.

– Моите очи няма да ти помогнат да разбереш дали съм добър, или лош. Сега заспивай. Когато се събудиш, ще си се възстановила още повече. Аз ще ти приготвя супата и хляба.

Филип седна до нея и остана така, докато не се увери, че е заспала. Значи аз имам красиви очи, така ли, Сабрина? Странно, не беше казала дали според нея е добър, или лош. Филип бавно отиде до прозореца и се загледа навън. Навсякъде имаше само сняг, но вече снежинките не се блъскаха в прозорците – вятърът беше утихнал, вилицата отминаваше. Къде беше чувал преди името Евърслей? Дали беше някъде в Сюдад Родриго?

– Е, момиче, не стой там като пън. Ела тук и ми кажи какви новини ми носиш!

Елизабет стоеше пред графа с наведена глава. Пръстите и неволно потрепваха.

– Нямам новини за вас, дядо. Съжалявам. Всички хора, които изпратихме сутринта да търсят, се върнаха. Няма резултат.

– И Тревор ли беше с тях?

– От самото начало – отвърна Елизабет, но все още не го поглеждаше в очите, а стоеше обръната към прозорците.

– Какво искаш да кажеш?

– Тревор не е свикнал с нашия климат, много му е студено. Бил принуден да се върне малко след като тръгна. Сега е в стаята си, за да се стопли.

Графът подпря глава на ръцете си и мълчаливо се загледа през прозореца на библиотеката – студът и снегът бяха сковали всичко наоколо.

– Сабрина не е глупачка – каза той повече на себе си, отколкото на Елизабет.

Глупачката винаги е била тя, а не Сабрина – горчивината заседна на гърлото ѝ.

– Но аз не избягах от къщи, не се отнесох с неуважение към семейството си! – отсече Елизабет.

Графът вдигна вежди и остро погледна внучката си. Гласът му беше по-леден от водите на замръзналото езерце в източната градина:

– Сабрина не е нито мръсница, нито блудница, Елизабет, въпреки че вие двамата настоявате да ви повярвам – сигурно така ви е по-удобно! Твоята жлъч обаче няма да ти помогне. Сабрина се била хвърлила в обятията на Тревор?! По-голяма глупост от това не бях чувал досега! Абсурд!

Елизабет бе пребледняла. Графът също забеляза, че неговите думи я бяха притеснили, но не можеше да я накара да каже истината. Тайно се надяваше, че след като омъжи Елизабет, тя ще престане да мрази сестра си. Лошото беше, че нейният съпруг трябваше да стане бъдещият господар на имението и граф Монмаут. Беше убеден, че трябва да я омъжи преди Сабрина. Отказа на един благородник ръката на Сабрина именно поради тази причина. Решението му да омъжи Елизабет бе свързано със сигурността на по-малката, но като че ли не беше предвидил всичко. Графът поклати глава. Колко жалко, че все още не искаше да си признае, че не беше постъпил правилно! Разбира се, истината беше, че от всичко на снета най-много искаше да запази Сабрина при себе си поне още малко. Защо Кларъндън не беше поискал ръката на Елизабет, вместо на Сабрина?! Колко жалко, че Ричард Кларъндън бе запленил от Сабрина още в мига, в който я видя – тогава Сабрина се смееше, докато помагаше на стария Скуайър Фробишър да седне в креслото си. Още помнеше изражението на Ричард. Веднага разбра, че рано или късно Кларъндън ще поиска ръката ѝ.

Графът отново вторачи поглед в Елизабет. Лицето ѝ все още беше много бледо.

– Е, няма ли какво да ми кажеш?

Въпросът му беше безсмислен. Елизабет чувстваше изгарящия поглед на дядо си и това още повече я объркваше.

– Какво да кажа, сър? Ако Сабрина е решила да напусне имението Монмаут, по каквата и да е причина, защо не е дошла да обсъди намеренията си с вас? Вие самият казахте, че писмото, което ви е оставила, нищо не обяснява. Това само по себе си е достатъчно доказателство, че тя

крие някаква своя вина или се срамува от постъпките си. Не е ли така?

Отново се мъчеше да го излъже, дори се опита да се усмихне. Защо? Много усилия й костваше да запази спокойствие и да се покаже силна. Графът като че ли искаше да каже нещо, но само вдигна глава – очите му не искряха както преди. Да, помисли си Елизабет, твоята безценна Сабрина, която винаги споделя всички тревоги и радости с теб, любимката на дядо си е отишла и е оставила някакво си безсмислено писъмце.

Графът въздъхна.

– Никога няма да повярвам на тази глупава история, която ти и съпругът ти сте измислили. Върви си, Елизабет!

Елизабет вдигна рамене, обърна се и бързо излезе от библиотеката. Докато се отдалечаваше, започна да мисли какво би станало с нея и Тревор, ако по някаква случайност Сабрина не е умряла в тази виелица. Това никак не и хареса и доста я разтревожи.

– Лейди Елизабет?

Тя се обърна рязко и се олюля, но се хвана за перилата на стълбите. Да, Рибъл.

– Извинете ме, Ваше благородие, маркиз Арисдейл е дошъл да види лейди Сабрина. Той е в гостната. Реших, че не е моя работа да казвам на Негово благородие, че лейди Сабрина не е тук.

Елизабет почувства прилив на сили и се успокои. Облиза устните си, защото бяха пресъхнали. Господи, самият Ричард Кларъндън беше дошъл! Елизабет забеляза, че Рибъл я наблюдава и кимна рязко:

– Аз ще го приема, Рибъл.

Чувстваше се и изплашена, и развълнувана от срещата си с Ричард – мъжа, в който се беше влюбила, когато беше на шестнадесет, а той на двадесет и една. През всичките години тя непрекъснато го окуражаваше, говореше му за своето увлечение, без да се срамува. Той бе единственият наследник на херцога на Портсмут. Неговата съпруга беше починала много млада и това още повече подхранваше надеждите й. Спомни си шока, който преживя, когато разбра за предателството му – беше само преди около шест месеца, тогава в разговор с дядо й Ричард беше признал, че иска ръката на Сабрина. Какво унижение! Трябваше да се преструва, че нищо не знае, а това още повече влоши състоянието й.

Още чуваше думите му, а болката съсипваше и душата, и сърцето й. Дядо й му беше отговорил тихо, но Елизабет успя да чуе всичко:

– Моята малка Сабрина е същата като баба си. Тя не би приела съпруг, който не е искрен с нея. Тя знае за вашите намерения, но все още не

може да ги приеме. Искам да ме разберете правилно – аз не бих се съгласил да дам ръката на Сабрина на човек, който би я предал или пък, който се заглежда по всяка жена. Трябва да решите какво точно искате, трябва сам да я убедите в добрите си намерения, аз не съм в състояние да я накарам насила да се омъжи.

– Сабрина е млада, Ваше благородие – беше отговорил Ричард Кларъндън с мек напевен глас, който тя толкова харесваше. – Тя е възвишена, красива, непринудена. Като моя съпруга, можете да бъдете сигурен, ще има всичко, което пожелае.

– Е, Ричард, виждам, че разчитате на своя чар и своята доблест. Смятате ли, че това ще удовлетвори внучката ми?

– Лейди Елизабет?

Елизабет трепна, опита се да се отърси от спомените и се обърна към иконома:

– Да, Рибъл?

– Смя да запитам Ваше благородие има ли някаква вест от лейди Сабрина?

Елизабет знаеше, че всички слуги си имаха свои начини да открият истината. Със сигурност този стар глупак знаеше нещо за позора на Сабрина. И има смелостта да я пита нея, бъдещата господарка на Монмаут, и то за онази глупачка...

– Страхувам се, Рибъл, че сестра ми не е оцеляла в тази виелица – каза студено Елизабет. – Хората ни все още продължават търсенето, както знаеш, но съвсем скоро Негово благородие ще разбере, че е безсмислено, и ще ги върне обратно. Най-вероятно тялото ѝ ще бъде открито едва след като се стопят снеговете.

Тя забеляза тъгата, която премина по лицето на стария човек, и сбърчи чело.

– Разбира се, това е истинска трагедия – продължи още по-безчувствено Елизабет, отдалечавайки се от него, – голяма загуба за нас, но животът продължава. Можеш да ме последваш до гостната, Рибъл. Не искам да карам маркиза да ме чака.

Глава 12

Маркизът стоеше до прозорците и гледаше снега навън. Още щом го видя, Елизабет усети как стомахът ѝ се свива. Никога не беше пожелавала друг мъж така. Беше много красив – целият изтъкан от сила, лицето му излъчваше твърдост и непоколебимост. Толкова силно я привличаше, че тя не можеше да му устои – всъщност нито една жена не би могла да му устои. Елизабет преглътна и протегна ръце напред.

– Ричард, как така сте решили да дойдете в Йоркшир и такова време? Със сигурност в Лондон е много по-приятно.

Маркиз Арисдейл трепна, изправи се и тръгна към Елизабет. Докато прекосяваше стаята, на лицето му се появи усмивка – традиционна за такива срещи, но въпреки това на Елизабет дъхът ѝ спря. Маркизът взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и нежно я целуна.

– Удоволствие е да ви видя, Елизабет. Виждам, че бракът ви се отразява добре. Съжалявам, че не можах да присъствам на сватбата ви.

Елизабет цялата се разтрепери, когато маркизът докосваше с устни ръката ѝ. Не можа да се овладее, въпреки че знаеше, че той е истински развратник и голям женкар, който можеше да се забавлява с всяка една жена, стига да има удобен случай. Елизабет го познаваше отдавна, но това нямаше никакво значение за нея. Това, което я интересуваше сега бе съвсем друго. Елизабет бе вече омъжена жена и знаеше много добре какво точно искат мъжете от жените. Чудеше се какво ли ще стане, ако реши да се люби с Ричард. Червенина изби по страните ѝ, докато си представяше как Ричард сваля дрехите ѝ. Едва ли ще бъде по начина, по който го прави Тревор – той не е толкова жесток и безскрупулен.

– Къде е Сабрина, Елизабет?

Той искаше да види Сабрина! Изведнъж студенина заля цялото ѝ тяло. Елизабет сведе поглед и отговори с треперещ глас:

– Седни, Ричард, моля те! Новината, която имам за теб не е хубава.

– Глупости, жено! Какъв дявол те е обзел пак?

Изведнъж Елизабет разбра колко различен е той от образа, който тя си беше изградила за него. Сега бе съвсем различен, готов дори да убие, ако се наложи.

– Моля те, Ричард – каза тя и му посочи синьото кресло.

– Достатъчно! Кажете ми къде е Сабрина?

Въпреки нежеланието си, Ричард все пак седна. Елизабет усещаше

напрежението, което го беше обхванало. Беше на ръба на избухването. Точно това много я изплаши. Направо я шокира.

Изведнъж много ѝ се прииска да може да каже какво точно е направила Сабрина, да му съобщи как малката принцеса се е държала като съвсем обикновена проститутка, а после се е разкайала и е избягала от къщи, но не беше чак толкова глупава. Ричард беше непредсказуем. Твърде възможно бе да се разяри и току виж убил Тревор, а ако това се случи, тя няма да получи нищо. Ето защо Елизабет реши да се успокои, за да може да разсъждава по-трезво.

– Сабрина изчезна – отговори тя и наведе глава, за да го изчака да осъзнае чутото.

– Сабрина не е магьосница, никога не съм я виждал да лети на метла. Що за глупости говориш! Какъв дявол те е прихванал? Как така „изчезнала“?

– Просто го приеми, Ричард. Тя напусна имението в неделя, преди да започне виелицата. Оставила е на дядо някакво писмо, в което е написала, че възнамерява да отиде при леля Баресфорд в Лондон. Разбира се, ние нищо друго не знаем, но се опасяваме, че може да ѝ се е случило нещо лошо.

Маркизът се разсмя, но звукът съвсем не приличаше на смях. После наведе глава и се загледа в нея – погледът му направо я пронизваше и в очите му прозираше заплаха.

– По дяволите, Елизабет, това е пълна идиотщина! Сабрина знаеше, че ще дойда да я посетя днес. Всъщност абсолютно съм сигурен, че тя знаеше истинската причина за моето идване.

Елизабет много искаше да се разсмее, но успя да се съдържи. Едва ли Ричард можеше да си представи каква възможност ѝ предоставяше. Тя вдигна глава и го погледна.

– Знаеш ли, Ричард, ти току-що изясни причината за нейното бягство!

Ако тя беше мъж, той сигурно щеше да убие. Елизабет знаеше това и вътрешно тържествуваше. Да, Ричард ще трябва да си отвоюва позициите сам.

– Това е долна лъжа, Елизабет, и ти го знаеш! – Ричард се обърна и се отправи към вратата.

Елизабет скочи енергично и извика:

– Къде тръгна, Ричард?

Той отговори, без да се обръща, дори не забави ход:

– Отивам да се видя с графа. Ясно ми е, че от теб не мога да получа

разумен отговор на въпросите си. Никак не си се променила, Елизабет!

Ричард излезе, а Елизабет остана сама в средата на огромната гостна, чупейки ръце. Беше ѝ студено. Какво имаше предвид Ричард?!

Сабрина тичаше надолу по тясната пътека, която сякаш нямаше край. Много хора я наблюдаваха, но никой не ѝ се притече на помощ. Тя реши да промени посоката, когато изведнъж чу стъпки. Някой идваше зад нея. Беше Тревор. Очите му излъчваха съблазън и похот. Тя отстъпи назад. Нещо остро се заби в гърба ѝ. Извика и се обърна. Хората продължаваха да я гледат как плаче и се измъчва, но никой не го беше грижа, никой не ѝ се притече на помощ. Тревор беше почти до нея. Протегна ръка, за да я хване, и тя извика още по-силно точно когато ръката я докосна.

– Сабрина, събуди се!

Но кошмарът не я напускате, държеше я здраво в лапите си и тя отново беше там, при онези студени хора, които непрекъснато я гледаха. Ръката отново я докосна, този път почти я разтърси.

– Събуди се, имаш кошмар! Хайде, скъпа!

Тя отвори очи и се вгледа в лицето му. Беше Филип, Изведнъж почувства такова силно успокоение, което като че ли изпълни всяка частица от тялото ѝ. Сабрина се изправи бързо, хвърли се на врата му, силно го прегърна и заговори:

– Лицата! Имаше толкова много лица, но нито едно не каза нищо... Само ме гледаха... Не ги интересуваше... Никой не ми помогна...

Филип също я прегърна, милваше косата ѝ и ѝ говореше:

– Всичко е наред, Сабрина, няма от какво да се страхуваш. Ти си тук, аз съм при теб и няма да позволя на този кошмар да се върне отново. Какви бяха тези лица?

Момичето дълбоко въздъхна и изхлипа. После се отдръпна леко назад и се вгледа в лицето му.

– Имаше много лица. Може би бяха портретите. Те са толкова много, но всичките са покойници, затова и не можеха да ми помогнат.

Филип се опита да говори още по-спокойно, за да може и тя да се успокои.

– Значи ти си отишла при портретите, за да избягаш от Тревор, така ли?

– Да – отговори Сабрина и отново изхлипа.

Това беше единственият ѝ отговор. Тя се умълча – вероятно се

опитваше да си подреди мислите и да се овладее.

– Коя си ти, Сабрина? Кой е този Тревор?

Как искаше да му каже всичко! Но... не можеше. Докато Тревор и Елизабет са в имението Монмаут, тя никога няма да може да се върне там, нито пък има желание да го направи. Можеше да си представи как би реагирал Филип, ако му разкаже цялата история. Сигурно би я върнал веднага вкъщи и би я накарал да се срещне с Тревор. Един господ знае какво пък ще направи дядо й! Не, тя не би позволила това да стане. Ще трябва да събере достатъчно сили, за да напусне Йоркшир и да отиде при леля си Баресфорд. Помисли си за дядо си. Той едва ли знаеше, че е жива, нямаше как да го разбере. Очите й го напълниха със сълзи. Тръсна глава и се опита да се овладее. Плачът нямаше да й помогне, а само щеше да стане причина за още въпроси от страна на Филип. Сабрина реши, че трябва на всяка цена да се освободи от неговото присъствие.

– Нали казах вече, че името ми е Сабрина Евърслей. Тревор е човек, който не те интересува.

– Това може и да е вярно, но аз зная, че той е едно копеле, което дълбоко те е наранило. Искам да науча истината, но ако ти настояваш да я скриеш от мен засега – добре. Имаме достатъчно време. Малките тайни винаги са ме привличали. Да, имам и търпение, и време.

Филип й помогна да се настани удобно на възглавницата, но Сабрина веднага се подпря на лакти и попита:

– Парите ми! Къде са ми парите? Какво си направил с моите пари?

– Предполагам, че говориш за трите лири и няколкото шилинга, които намерих в блузата ти.

– Знаеш много добре за какво говоря. Къде са?

Филип първо реши да я притесни. После се отказа.

Колко странно! Как изведнъж всичко се промени! Той стана от леглото и се обърна към нея:

– Разбира се, наблизо няма игрален дом. Твоите три лири са на сигурно място, уверявам те. Трябва да хапнеш още малко супа. Настоявам! Нали не искаш да се върнеш вкъщи като бедно сираче, умряло от глад!

Сабрина отново усети сълзите в очите си.

– Моят дом е в Лондон. Там трябва да се върна, когато се възстановя напълно.

– Досещам се какво ще ми кажеш – че си излязла на малка разходка в студената зимна утрин и изведнъж си попаднала в гората Епингъм?

Сабрина се разтрепери. Той сигурно се беше ядосал.

– Бях на гости на мои близки. Живея с леля си в Лондон. Моля те, Филип, помогни ми да се върна при нея!

– Кои са тези твои близки, които си посетила?

Сабрина го погледна – брадичката ѝ трепереше.

– Как се казва леля ти?

Брадичката ѝ още повече се разтрепери. Погледна някъде над рамото му и отговори:

– Тя е омъжена в Лондон за един търговец. Нейното име едва ли ти е познато.

– Разбирам – ти си сираче.

Тя се облегна назад. Смирението ѝ означаваше „да“ за Филип. Всъщност тя никога не се е смятала за сираче, дори когато двамата ѝ родители починаха. Спомни си лицето на майка си в деня, когато получиха съобщението, че съпругът ѝ е убит край Сюдад Родриго. Много кратко време, след това почина и майка ѝ. Да, Сабрина наистина беше сираче. Тя кимна мълчаливо.

– Господи, колко си упорита! Как ще те върна при леля ти, като не зная името ѝ, не зная коя е?!

– Нали ти казах, че се връщах в Лондон, исках да взема дилижанса, който минава през Борамууд. Отивах натам, но конят ми си навехна крака. Не знаех, че ще вали сняг, всъщност знаех, но мислех, че ще престане.

Виконтът стана. По всичко личеше, че не харесва начина, по който се държи с него.

– Достатъчно, Сабрина! Ако продължиш да ми разказваш тези небивалици, когато се възстановиш, мисля, че ще те набия!

– Мъжете винаги заплашват, – каза тя, гледайки го с презрение. – Нито един мъж не мисли за нищо друго, освен за заплахи!

Филип само се усмихна.

– Спести ми твоето възмущение! Много добре знаеш, че всичките думи, които ми наговори, са лъжа. Единствената истина е свързана с този Тревор, когото, когато открия, ще убия без никакво колебание. Сега се успокой, мила лейди! Ще отида да ти донеса супа.

– Не смей да ме наричаш така!

Прекалено бързо реагира Сабрина, това бе достатъчно доказателство за него – беше познал. Тя сама се издаде. Лицето ѝ бе застинало. Филип се почувства спокоен да отговори:

– Въпреки липсата на пръстен с печат, не е трудно да се досети

човек. Това няма никакво значение. Не съм свикнал дамите от обществото да се отнасят с пренебрежение към мен. Въпреки твоя изблик на безочие и нахалство, ти принадлежиш към същото общество.

Сабрина клатеше глава, за да отрече думите му, но изведнъж се закашля. Филип се наведе към нея и силно и дръпна към себе си, за да може да се изправи, и внимателно започна да разтрива гърба ѝ, за да може спазъмът да премине.

– Толкова съм объркана...

Топлият ѝ дъх докосваше рамото му.

– Знам. Не се измъчвай повече.

Филип ѝ помогна да легне отново на възглавницата и придърпа завивките. После стана и тръгна към вратата, но се спря и се обърна към нея. Сабрина лежеше тихо и спокойно, но ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Какво, по дяволите, се беше случило? Какво ще стане, ако тя не му каже истината? А ако му каже, какво би означавало това за него?

Глава 13

– Идваш тъкмо навреме, Ричард, но може би щеше да бъде по-добре, ако беше дошъл преди една седмица.

Маркизът нервно крачеше напред-назад. Графът разбра колко много му костваше новината – беше направо съсипан.

– Не можах да разбера нищо от думите на Елизабет, Ваше благородие – спря се изведнъж Ричард и заговори бързо, – може би вие ще ми кажете къде е отишла Сабрина, за да мога да я открия и да я върна обратно.

– Недей да ме гледаш така, като че ли съм самият сатана! Седни, момчето ми! Достатъчно идиоти имам в собствения си дом, никак не бих искал да се причисляваш към тях.

Ричард се опита да се овладее. Отиде до кожения стол и се отпусна в него. Взря се в измъченото лице на стария граф и за първи път усети, че той също е силно разтревожен. Очите му бяха изгубили блясъка си, бяха хлътнали, а раменете му висяха безпомощно. По всичко личеше, че се беше случило нещо ужасно.

– Добре, седнах вече. Кажете ми какво е станало със Сабрина?

– Тя си отиде, Ричард, но ми остави някаква бележка. Хората ми я търсиха навсякъде, обикаляха в разстояние от двадесет и пет мили около имението, но от нея няма никаква следа.

Маркизът махна небрежно с ръка и каза вяло:

– Да, това вече го научих. Елизабет ми каза и за писмото, което ви е оставила. В него е пишело, че е отишла при леля си Баресфорд в Лондон.

Графът заговори тихо. Гласът му бе изпълнен с мъка:

– Да, проклетото писмо. Нито един от хората, които разпитахме в Борамууд, не потвърди, че е видял жена, която да отговаря на описанието на Сабрина. В селото я познават, но никой не я е виждал.

– Значи са я приютили нейни приятели наблизо?

– За съжаление, Ричард, това е невъзможно.

Маркизът отново скочи от стола и започна да крачи нервно напред-назад.

– Тя трябва да е някъде наблизо. Сигурно хората, с които е, я крият. От кого? От какво? Разбира се, напълно възможно е Елизабет и Тревор да са направили много повече мизерии, отколкото въобще мога да си

представя. Най-вероятно тя е избягала, защото не е могла да издържи.

– Защо не е дошла при мен, ако наистина не е могла да остане тук повече? Тя щеше да ми каже истината. Защо не е помислила, че аз лично ще потърся отговорност на Елизабет и Тревор за случилото се? Не, това не е истинската причина, поради която тя е избягала.

– Господи, но това е нелепо! – извика маркизът и се надвеси над графа. – Защо, сър? Защо е избягала?

– Какво ти каза Елизабет? Маркизът вдигна рамене в недоумение.

– Елизабет ли? Говореше ми някакви безсмислици, че Сабрина била избягала, защото е знаела, че аз ще дойда да я посетя.

Лека усмивка премина по лицето на стария граф, но бързо изчезна.

– Излиза, че Елизабет непрекъснато съчинява какви ли не истории за сестра си. От друга страна, млади човече, много ми се иска да повярвам на думите ѝ, но трябва да знаеш, че едва ли Сабрина изобщо се е сетила, че ще идваш при нея. През последните няколко месеца ти не беше достатъчно настойчив, Кларъндън, а трябваше да покажеш, че наистина се интересуваш от нея, че искаш да се грижиш за нея.

Ричард се дръпна назад изненадан, очите му помръкнаха.

– Ако си спомняте, Ваше благородие, аз бях принуден да се съглася да оставя Сабрина на спокойствие, докато не навърши осемнадесет години. Нейният рожден ден беше преди две седмици. Изглежда вие не сте застанали на моя страна през това време.

За голяма изненада на маркиза старият граф се разплака – сълзите му намокриха страните, но той не ги изтри, само се хвана за креслото и стисна юмруци.

– Не разбираш ли какво ти казвам? Отишла си е. Може би вече е мъртва. Конят ѝ се върна с навехнат крак, а ние нямаме никаква вест от нея. Вилицата бушува повече от три дни. Никой не би оцелял в такава време. Никой!

Маркизът се хвърли към него, прегърна го и каза:

– Сабрина е млада, Ваше благородие, но не е глупачка. Тя е на сигурно място, някъде съвсем наблизо. Господи, сър, имате ли някаква представа защо е решила да напусне дома си?

Графът отново се замисли за племенника си, който щеше да стане негов наследник. Тревор Евърслей може би нямаше да бъде добър господар, но поне беше от фамилията Евърслей, а така родът нямаше да изчезне. Графът знаеше, че ако разкаже на Ричард историята, която Елизабет и Тревор бяха съчинили, маркизът сигурно щеше да убие племенника му, без окото му да мигне.

– Няма нужда да се караме, Ричард, съжалявам! Повече нямам какво да ти кажа за Сабрина.

Маркизът го погледна учуден, като че ли не вярваше на ушите си. Тогава графът добави с още по-тъжен глас:

– Моята скръб е много по-голяма от твоята, момчето ми. Аз загубих внучката си...

– Не съм съгласен с този отговор, сър! Сабрина не е мъртва – отсече маркизът, но тонът му не беше уверен.

Графът само вдигна ръка, но нищо не каза.

Ричард тръгна с бързи стъпки към вратата. Вече докосваше бравата, когато изведнъж рязко се обърна и попита:

– Къде е вашият племенник, сър? Бих искал да се видя с него.

Графът не успя да скрие чувството си на презрение, докато отговаряше на маркиза:

– Тревор е в спалнята си, за да се погрижи за себе си. Той беше с хората, които изпратих да търсят Сабрина, и е настинал.

Маркизът също не се опита да скрие неодобрението си:

– Сигурен ли сте, че във вените на това копеле тече вашата кръв?

Графът само се усмихна.

– За съжаление. Мисля, че за това имам много просто обяснение – той е живял в Италия и не може да издържа на студовете през нашите зими.

Маркизът изглеждаше така, като че ли всеки момент ще избухне.

– Ще изпратите ли да го повикат или аз сам да отида при него, сър?

Графът разбра, че няма да може да скрие от него истината и бавно кимна:

– Налей по едно шери, Ричард. Аз ще проверя дали Тревор се чувства добре, за да се срещне с теб.

Тревор дръпна халата си и го свали. Мери, прислужницата, лежеше по гръб, с изпънати крака. Полите ѝ бяха вдигнати до кръста. Не беше свалила ботушите и вълнените си чорапи, които бяха завързани над коленете е черна панделка.

– Моля ви, сър, елате при мен сега!

Тя вдигна ръце, за да го привлече към себе си, но Тревор само се засмя, плъзна ръка по бедрата ѝ и я пхна между краката ѝ. Мери стенеше, докато той продължаваше да я гали, и надигна глава към него, за да го целуне.

– Голяма мръсница си, момичето ми!

Гласът му беше плътен и тих. Усети, че Мери трепва, и се хвърли върху нея. Тя се опита да го привлече към себе си, но той се изплъзна, вдигна полите ѝ още по-високо, докато закрийт лицето ѝ, и пхна ръка отдолу. Мери извика. Тревор пхна още по-дълбоко ръката си и тя още по-силно изстена. Дали беше от болка, или от удоволствие? Какво ли го интересува...

– Да, Мери! Ти обожаваш болката, нали? Удоволствието идва след болката, нали?

Тревор извади ръката си, отметна всичките ѝ поли надолу и сложи ръце на гърдите ѝ. Докато ги стискаше с все сила, той ѝ говореше колко много я харесва, нищо че е мръсница. После се усмихна. Мери утихна. Той се наведе и я ухапа. Сигурно я беше заболяло, но него не го интересуваше. Мери плачеше от болка и удоволствие. Мразеше се, но ѝ харесваше. Тя съвсем ясно осъзнаваше, че едва ли някой друг би разпознал в нея блудницата, би открил слабостите ѝ, нейното желание за греховност и перверзни, но той го беше разбрал. Всеки път, когато я повикаше, тя отиваше при него, както кученцето отива послушно при господаря си.

Тревор се отпусна и се остави на удоволствието да го обземе. След миг извика от възбуда. Нарече я още веднъж „жалка курва“, но тя го прие, защото знаеше, че това е самата истина. Когато свърши, Тревор легна до нея и се обърна настрани. Изведнъж стана от леглото, изправи се и остана така – халатът му беше отворен, мускулите на гърдите му играеха нервно и той изпсува. Проклетата да е тази Сабрина. И тя беше блудница като всички останали, но го отблъсна. Защо?! Сега сигурно лежеше някъде мъртва и той никога повече нямаше да я види. Погледна Мери. Дрехите ѝ бяха събрани на куп около нея. Тя винаги идваше при него, без да се съпротивлява. С нея беше прекалено лесно. Дори не се страхуваше от господарката си, само хвърляше един поглед и веднага идваше. Помисли си за Елизабет. И тя не беше като Сабрина. Тревор много искаше да я нарани само защото сестра ѝ я нямаше и кой знае дали някога щеше отново да я види. Е, разбира се, че не беше честно от негова страна. Поне засега. Когато старецът умре, тогава ще може да прави каквото си иска, но докато не дойде този благословен ден, ще трябва да се сдържа и да обуздава нравите си.

Някой почука на вратата. Мери ококори очи от изненада. Беше много изплашена.

– Покрий се бързо!

Мери скочи от леглото и нервно започна да си оправя дрехите.

Тревор изпъна завивките и загърна халата си. После посочи ъгъла на стаята и Мери се пъкна зад гардероба.

– Кой е? – попита Тревор, но като че ли гласът не беше неговият.

– Джесперсън, сър. Негово благородие желае да говори с вас в библиотеката.

– Един момент, трябва да се облека. Сигурен ли си, че е нещо важно? Какво желае господарят ти?

– Има един господин, който желае да ви види.

– Много добре. Изпрати ми слугата – обърна се той към Мери и посочи към гърнето, – а ти свърши нещо полезно, докато си тук – когато ми потрябваш, ще те извикам.

Мери изстена, като че ли нямаше да го вижда цяла вечност, но после се успокои, защото знаеше, че господарят ѝ едва ли ще издържи дълго без нея. Тя остави гърнето и напусна. Разбира се, в момента, в който излезе от стаята му, той вече бе забравил за нея. Но Мери знаеше, че когато старият граф умре, имението Монмаут ще стане съвсем различно. Помисли си за лейди Елизабет. Не харесваше тази жалка жена, но подозираше, че животът ѝ ще бъде истински ад, когато Тревор стане пълноправен господар тук. Щом стигна вратата, Мери се обърна и погледна към него. Той беше свалил халата си и стоеше гол-голеничък до камината. Тялото му не беше толкова красиво, колкото лицето. Кожата му беше бяла и нежна като на жена, но характерът му не беше мек. Когато причиняваше болка, тя оставаше за дълго. Мери мина покрай слугата – той я погледна изненадан. Беше разбрал, че е била с неговия господар.

Малко по-късно Тревор влезе в библиотеката. Тъкмо навреме, помисли си графът, погледна племенника си и се опита да придаде по-приятелски вид на изражението си.

– А, ето те най-после, Тревор. Това е маркиз Арисдейл. Ричард, мой племенник Тревор Евърслей.

Тревор протегна ръка и трепна, когато тъмнокосият, силен и мускулист мъж здраво го разгърси.

– Ваше благородие, за мен е чест да се запознаем – гласът на Тревор бе мек и угоднически. Той обърна пръстена със смарагда, който неприятно се впи в пръста му при здрависването с Ричард.

Маркизът забеляза това и се вгледа в младежа – копчетата на ризата му бяха закопчани догоре, от него лъхаше на лавандула. Ричард инстинктивно се дръпна назад.

Господи, помисли си маркизът, отвратително! Този човек е голям глупак, дано поне не е педераст! Така с нищо няма да помогне на рода

Евърслей...

– Тревор, маркизът е дошъл тук заради Сабрина. Той също е много загрижен за нея.

Тревор извади носна кърпичка и попи потта по челото си.

– Истинска трагедия, Ваше благородие. Бедната Елизабет, цялата е обляна в сълзи от непоносима мъка. Няма никаква вест от Сабрина, нищо не може да ни помогне да я открием.

Маркизът се чудеше дали Елизабет бе все още девствена. Дано не е. Този човек все повече го отвращаваше. Беше му много трудно да сдържи неприязънта си, но се опита гласът му да бъде спокоен:

– Сабрина ще са омъжва за мен, сър, опитвам се да открия някакво логично обяснение за поведението ѝ.

Сърцето на Тревор заби толкова силно, че чак го задушаваше, но той не беше глупак, който да се издаде лесно.

– Опасявам се, Ваше благородие – започна той, но гласът му трепереше и почти фъфлеше, – че няма да мога да ви бъда от помощ. Разбира се, заминаването на сестрата на моята съпруга беше голям шок за всички ни. Никой от нас няма представа защо ни напусна Сабрина.

Маркизът рязко се обърна, защото не успя да скрие презрението си. Извади ръкавиците си и каза:

– Повече няма да ви безпокоя.

– Какво възнамеряваш да правиш, Ричард?

– Ще обиколя графството, за да открия Сабрина, Ваше благородие.

Приятен ден, сър – обърна се той към Тревор и закрочи бързо към вратата.

Тревор продължаваше да гледа маркиза.

– Вие не ми казахте, че Сабрина ще се омъжва за този мъж.

– Тя все още не е приела.

– Разбирам. – Тревор започна нервно да закопчава златната игла на пояса си. – Много груб човек. Със сигурност е прекалено възрастен и прекалено високателен, за да се ожени за дете като Сабрина.

– Той е истински мъж, а ти върви да се лекуваш, Тревор, искам да помисля малко.

Лека насмешка озари лицето на Тревор.

– Вярвам, че състоянието ми се подобрява, сър, наистинката преминава. Ще отида да поговоря с бедната Елизабет.

Гласът на графа го застигна до вратата:

– Бих ти предложил, племеннико, да запазиш в тайна предполагаемата си причина за бягството на Сабрина и да не я споменаваш пред

маркиза. Той не е от разбраните хора като мен и сигурно ще те убие с голи ръце, без да му мигне окото. Ако някога през живота ти се е налагало да проявиш воля, то сега е точно такъв момент.

Тревор деликатно вдигна рамене.

– Аз имам воля и се справям отлично, откакто съм в Англия. Казахте, че ще ме убие с голи ръце? Да, ръцете му наистина са големи.

Глава 14

– Не, разкажи ми какво се случи, Филип, моля те! Не ме дразни повече! Само ми разкажи!

– Добре. Без много да му мисли, Нел му заповяда да си свали панталоните. Тогава тя излезе най-отпред, пред целия полк и се съблече както майка я е родила. Обърна се към полковника и каза: „Този дръвник се опита да ме изнасили, сър. Надявам се да го видя увиснал на въжето, ако нападението над беззащитна жена е достатъчна причина. Вярвам, че тези документи са доста важни, тъй като в тях е събрана цялата стратегия на Англия.“ После му подаде пистолета и издърпа листото, които момчето бе извадило от корсета ѝ.

– Господи, това наистина ли си е случило?

– Наистина, разбира се. След този случай полковникът произвел Нел в чин ефрейтор. И до ден днешен тя марширува редом с мъжете и към нея се обръщат с „ефрейтор Нел“.

Изведнъж лицето ѝ се озари и весел смях заля цялата стая, но всичко беше само за миг. След това страхът отново я обзе.

– Той се е опитал да я изнасили, но тя все пак е успяла да се спаси. Наистина се е справила, Филип. Аз не бях достатъчно силна. Опитих се, но не можах.

Филип много искаше да може да я прегърне, да я успокои, да ѝ каже, че никога повече няма да позволи някой да я нарани, но знаеше, че сега не бе подходящ момент за това. Нямаше нужда да я разпитва повече. Филип погледна ръцете ѝ и каза:

– Сабрина, ти никога няма да бъдеш оставена на произвола на съдбата.

– Какво искаш да кажеш?

– Имам предвид, че мога да те науча да се отбраняваш. Ако някога някой мъж се опита да те нарани, ти ще знаеш как да се защитиш. Дори ще те науча как ти сама да му причиниш болка.

– Това възможно ли е? Ти не го казваш просто така, само за да ме успокоиш, нали?

– Не. Когато се възстановиш напълно, ще започна да те уча.

Очите ѝ заискриха, лицето ѝ грейна.

– Бих могла да го убия, ако се опита още веднъж да ме изнасили. Мога да го убия.

– Да, но ако случайно не го убиеш, а само смъртно го раниш, то всеки път, когато те погледне, ще си спомня за унизителната болка, която си му причинила. Това наказание не ти ли се струва по-добро, отколкото обикновената смърт?

– Да – отговори бавно Сабрина, но в гласа ѝ имаше толкова много напрежение, че Филип се разтревожи. – Да, бих искала да се науча, а после ще се върна у дома.

– Чух от един мой приятел, че миналата година полковник Нел се е уволнила от армията. Сега е собственичка на един много нашумял бордей в Брюксел.

– Как е могла да направи това?

– Заради парите. Тя и всичките дами там са станали доста богати благодарение на парите на мъжете. Не ги съжалявай, Сабрина. Мислиш ли, че някой би се съгласил да попадне в ръцете на жена, която е била полковник?

– Е, може би не, но аз все пак не съм съгласна, че е постъпила добре. Не мисля, че бих направила нещо такова.

– Не.

Това беше единствената дума, която каза Филип, облегна се назад, усмихна се и потупа Сабрина. Вместо да се отдръпне назад, тя каза:

– Преживял си толкова приключения, и то все на интересни места. Разбира се, че е било опасно и са можели да те убият, но слава богу, не са. Затова сега имаш такива хубави спомени.

– Какво значение има, че са хубави, Сабрина? Толкова много мъже – смели, лоялни и верни като твоя баща са загинали и все още умират някъде по бойните полета. Затова всички войни трябва да се обявят за незаконни, да ги спрат и всяко правителство по света да ги отрече. Можеш ли да си представиш как би изглеждал светът, ако в него няма войни?

Сабрина си помисли за всичките книги, които бе прочела за видни пълководци от историята, усмихна се и каза бавно:

– Щеше да има по-малко книги. Щеше да има и по-малко герои.

– Възможно е. Нямахше да се налага хора да убиват други хора, за да стават герои.

Филип отново си спомни Шотландия. Животът го беше научил да гледа на смъртта по съвсем различен начин.

– Може би, но ето че ти си тук, имаш си своите спомени и приключения и това е чудесно. А аз какво направих? Научих се да яздя, да присъствам на скучни приеми, да управлявам слугите – изведнъж гласът ѝ

замря. Тя погледна надолу и повече не продължи.

Филип разбра неудобството ѝ:

– Колко хубаво! Чудесно! Значи ти си се научила да яздиш в Лондон? Направо по улицата? На Флийт стрийт?

Сабрина нямаше никаква представа къде точно се намира Флийт стрийт, но отговори:

– Не съм яздила в Хайд парк. Едва ли някой щеше да ме пусне.

– Но там мястото е страхотно, нали? По целия Ротън Роу язят толкова много хора!

– О, да, точно това ми харесва най-много. Там се научих да яздя добре.

Филип само я наблюдаваше, после поклати глава, но повече на себе си, отколкото на нея – ако една дама реши да язди в Хайд парк, тя веднага ще бъде изгонена и може би заточена някъде. Филип отново я погледна, усмихна се и каза:

– Знаеш ли, че Уелингтън е бил награден заради стратегическите си умения?

– Не, но това какво общо има с ездата?

– Нищо, съвсем нищо – каза той и стана. – Просто искам да ти покажа, че почти съм успял да те разоблича – още малко и ще постигна пълна победа.

– Изглежда не мога по никакъв начин да те накарам да излезеш от стаята ми. Как мога да го постигна?

Той се спря до вратата.

– Излизам, за да ти приготвя всичко необходимо да се изкъпеш. Вече си достатъчно силна. Ще се справиш сама. Какво ще кажеш?

Сабрина повдигна дебелия си плитка и безпомощно я пусна на раменете си.

– Да, ще измием и косата. Какво ще кажеш?

Сабрина като че ли вече бе готова да падне в капана му.

– Да, Филип, съгласна съм. Вече започвам да мириша.

– Не ме наранявай! През цялото време съм се грижил за чистотата ти.

Сабрина пребледня, погледна настрани и стисна устни.

Филип изруга тихо, но тя го чу и втренчи поглед в него.

– Извини ме, но ако не се бях грижил за теб досега, опасявам се вече щеше да си красив ангел на небето.

– Съжалявам, ако съм те обидила, Филип. Просто това е много различно. Толкова си добър към мен, толкова много грижи полагаш, а

почти не ме познаваш...

Филип беше на друго мнение – той вече знаеше достатъчно за нея. Кимна и излезе.

Върна се с две големи ведра с гореща вода. Ръцете му стигаха до земята от тежестта. Сабрина беше седнала в леглото, гледаше го и се смееше, като че ли й носеше коледни подаръци. Той също се разсмя.

– Не, недей да скачаш от леглото още. Трябва да донеса и ваната.

Няколко минути по-късно горещата вода вече беше във ваната.

– Имаш ли сапун?

– Бих искал да не се съмняваш в моите умения, все пак не съм боклукчия. – Вдигна някакъв сапун и го помириша. – Жасминов. Не, остани там още малко. Трябва да донеса още вода. Косата ти е много дълга.

След като ваната беше напълнена, той се обърна, изчака малко и се загледа в косата ѝ.

– Кой е собственикът на тази вила?

– Защо?

Сабрина продължаваше да разплита косата, без да поглежда към него.

– Разбира се, че не зная. Нали ти казах, че живея в Лондон, Филип? Много рядко идвам тук в Йоркшир.

Филип плесна челото си, усмихна се и се престори, че не е забелязал убийствения поглед, който тя му беше отправила.

– Какъв глупак съм! Как можах да забравя! Забрави за това, Сабрина! Ела! Ваната ти е готова.

Сабрина отметна завивките и оправя халата си. После стъпи на пода. Изправи се и мигновено политна напред. Филип беше протегнал ръце, за да ѝ помогне, но тя се направи, че не ги забелязва. Щом обаче политна, той я задържа.

– Господи, не мога да повярвам, че съм толкова безпомощна. Все едно, че не са моите крака! Само преди седмица можех да тичам, да скачам и да танцувам в гостната. Защо вече не ме слушат? Това е ужасно! Не е честно!

Все още Сабрина нищо не забелязваше.

– Моля те, помогни ми да отида до ваната, Филип! После ще ме оставиш, аз ще се справя сама.

– Нека видим колко от твоите молби мога да изпълня.

Внимателно я вдигна на ръце, отнесе я до ваната и бавно я остави. Сабрина го погледна – очите ѝ бяха ясни, а гласът непоколебим.

– Благодаря. Ще се справя сама. Можеш да си вървиш, Филип.

– Нямам никакво намерение да се грижа за теб толкова дни, а да те загубя само за няколко секунди, докато падаш във ваната и се убиваш. Стой си мирно и тихо!

Филип я хвана за ръката и бавно започна да развързва колана на халата ѝ. Тя се опита да запази равновесие и го удари през ръцете.

– Не, моля те, недей! Мога и сама! Наистина мога!

Филип знаеше, че е объркана и притеснена. Когато беше в безсъзнание, можеше спокойно да се грижи за нея, но сега беше друго. Сега тя знаеше, че той я наблюдава. Въздъхна и я остави да седне на ръба на ваната.

– Много добре, ще отида да приготвя нещо за вечеря. Извикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Сабрина остана така, докато Филип не излезе. Дори не се обърна, само слушаше стъпките му, които се отдалечаваха по стълбите надолу. Чак тогава развърза халата си – погледна дрехата, после водата във ваната. Ръбът беше прекалено висок, не можеше да се прехвърли. Опита отново. На третия път почти успя – стисна зъби и събра всичките си сили, но ваната наистина беше прекалено висока, по-висока и от планина. Изведнъж пръстите ѝ се изплъзнаха, тя не можа да се задържи и рухна на пода. За миг се почувства замаяна, а после ѝ стана студено. Трябваше да се изправи! Трябваше да стане! Но... не можеше. Много добре, ще полежи тук малко, само няколко минути, а после...

Тогава чу стъпките му. Той идваше, но тя нямаше сили дори да придърпа халата си, за да се закрие. Почувства ръцете му – бяха силни. Той я сграбчи за кръста и я изправи на крака. Как ѝ се искаше сега да е в безсъзнание. Дори затвори очи. Стисна ги силно. Молеше се да изпадне в безсъзнание...

– Всичко е наред, Сабрина – каза Филип и я настани във ваната.

Горещата вода стигна чак до брадичката ѝ. Тя не го гледаше, не можеше. Знаеше, че е постъпила много глупаво, но не искаше да приеме неговата помощ. Филип се оказа първият мъж, който я видя необлечена.

Той запретна ръкави и каза бавно:

– Ще ти помогна за косата. Ще можеш ли да се изкъпеш сама?

Трябваше ѝ време, за да помисли.

– Ще се опитам, но все още не приемам твоята помощ.

– Не си падам по малки девственици, открай време съм си такъв. Успокой се и се отпусни. Ако не успееш да събереш сили, за да се изкъпеш сама, ще трябва аз да те изкъпя.

Филип не дочака отговор, а веднага започна. Тя се опита да го

наругае, но не подбираше подходящите думи. Изглежда не ѝ се удаваше. Филип миеше косата ѝ и непрекъснато мърмореше:

– Толкова много коса! Виж колко плешиви мъже има по света! Твоята коса ще стигне за перуки на всичките мъже от едно село. Готово. Сега ще ти помогна да се изкъпеш, после ще те поля с чиста вода...

Сабрина се опита да се съпротивлява, но единственото, което успя да направи, бе да се свие на топка. И това не помогна. Когато Филип насапуниса гъбата и разтърка корема ѝ, тя изхлипа, но той се направи, че нищо не чува. Така продължи да я къпе, въпреки че тя скимтеше и се извиваше. Всъщност на Филип му беше дори забавно. По-добре да се смее, отколкото да се отдаде на съблазънта – беше въпрос на контрол.

– Затвори си очите! Ще измия лицето ти.

Сабрина беше готова да го наругае отново, но пяната запуши устата ѝ. Тя изплю сапуна и се развика. Филип отново се разсмя – изражението на лицето ѝ беше ужасно смешно, само на очите си нямаше пяна.

– Поеми въздух, защото ще те потопя във ваната!

И без да дочака отговор, Филип завря главата ѝ във водата. Сабрина бързо се изправи, за да си поеме въздух.

– Ти нарочно направи така, нали? Опитваш се да ме сплашиш, за да не се притеснявам повече. Добре, трябва да знаеш, че постигна своето. Знаем, че се опитваш да ме манипулираш, осъзнавам намеренията ти и...

Филип отново я потопи във водата.

– Сега вече косата ти е готова.

Когато по нея не остана никакъв сапун, Филип взе една хавлия и я уви около косата ѝ. Реши, че трябва да помисли как да прогони напрежението и притеснението от нея, но забеляза, че е изтощена от банята. Сабрина едва се държеше изправена. Ако Филип не я придържаше, сигурно щеше да се свлече отново във водата. Той я вдигна и я отнесе до огъня, за да я подсуши, без да настине. Сабрина се беше отпуснала в ръцете му – знаеше, че няма друг избор, освен да се примири. Единственото, което искаше, бе да се отпусне на топлия килим и да спи до пролетта, но тогава почувства нещо странно – искаше да си остане така, както беше – близо до него! Едва сега Сабрина осъзна, че Филип беше първият непознат, когото чувстваше толкова близък. Никога преди не ѝ се беше случвало такова нещо. Тя стоя пред него съвсем гола, а той с нищо не я обиди, не се опита да ѝ причини болка, не я нарани. Беше толкова силен, ръцете му бяха толкова здрави. Усещаше ги как движат хавлията.

Филип бавно я обърна към себе си, за да ѝ помогне да се подсуши и отпред. Странно, тя не се притесни. Гледаше го. Очите му бяха красиви.

Не притеснението я накара да се разтрепери, когато хавлията беше на коремчето ѝ.

Глава 15

Филип също усети, че Сабрина трепери. Опитваше се да се овладее и изведнъж изруга. Това като че ли я изплаши.

– Ей сега ще свърши всичко. Почти си готова. Само още малко постои изправена, Сабрина.

– Опитвам се – каза тя и вдигна очи нагоре. Вгледа се в неговите и тогава почувства онова странно силно желание да го целува, докато дъхът ѝ спре. Господи, та нали точно от това се страхуваше! Сигурно стана така, защото тя все още беше болна, безпомощна, а му имаше доверие. Поне в това... В какво?!

Филип също бе обхванат от нежни чувства. Не, той никога не би се възползвал от нея! Тя трепереше от страх, от студ и от още нещо... Без да я погледне повече, ѝ помогна да си облече халата и я отнесе на ръце в креслото до камината.

– Време е твоят слуга да пристъпи към следващото си задължение.

Филип се обърна чевръсто и без да дочака отговор от нея, издърпа одеялата и чаршафите от леглото.

Сабрина го наблюдаваше. Изглеждаше красив, въпреки намачканата риза, която беше разкопчана почти до кръста. Гърдите му бяха покрити с тъмни косми. По-добре да гледа огъня. Това вече е друго. Той не беше тук, за да я кара да си мисли за глупости, да кара тялото ѝ да усеща тези странни неща. Какво точно ѝ беше станало, когато той я беше докоснал по коремчето? Спомни си Тревор. Дори си го представи. Това, което почувства в мига, в който образът му изплува пред очите ѝ, беше ужасно. Ето това трябваше да чувства към мъжете, а не тези глупави мисли... Така беше по-добре и по-сигурно за нея. Повече никога няма да позволи да я обсебват подобни усещания. Тя тръсна глава. Филип идваше към нея, за да ѝ вчеше косата.

Спа целия следобед и се събуди едва при залез слънце.

Остана още малко в леглото – завивките миришеха на лавандула, жасмин и чистота. Благодарение на банята. Сабрина вдигна ръка към косата си и внимателно я оправи – беше суха и мека. Нямаше и следа от мазната мръсна плитка. Спомни си как мрънкаше на Филип, докато я вчесваше, а той само се усмихваше. После и тя се разсмя, но това веднага събуди кашлицата ѝ.

Отново я задушаваше. Опитва се да се подпре на лакти и да се

изправи поне малко, за да си поеме въздух. Отвън се чува стъпки. Беше Филип.

– Изпий това, Сабрина. В него има мед. Ще облекчи гърлото ти. Изпий го бавно. Точно така.

Беше силен и горещ чай, а медът наистина ѝ помогна да преглъща. Сабрина се облегна на възглавницата и замислено погледна Филии.

– Мисля си за онова момиче. Сигурно е била луда...

Филип остави чашата от чая на нощното шкафче и седна на леглото до нея. Съвсем несъзнателно протегна ръка и оправи къдриците, които опираха в очите ѝ.

– Кое момиче? Аз познавам ли го?

– Момичето, за което си бил сгоден. Спомена я вчера, когато се мъчеше да изкопчиш нещо от мен, да разкриеш тайните ми и съвсем без да искаш каза името ѝ.

– Не, тя съвсем не беше луда, но сега сигурно е полудяла. Кой знае, човек трябва да мисли и за бъдещето си...

– Каква беше тя? Какво се случи?

– Нямахме никакво достойнство, ако въобще можеш да се досетиш какво искам да кажа.

– Това, което винаги съм смятала за правилно, е, че ако дадеш обещание на някого, длъжен си да го изпълниш, освен ако този някой не те измъчва и тормози толкова много, че да бъдеш принуден да се откажеш.

– Ето това е и за мене да имаш чест и достойнство.

– Не чезнеш по нея, нали, Филип?

– Да чезна? Каква неуместна дума. Не, разбира се, почти не се сещам за нея. Само когато е в Лондон и я видя случайно... Понякога е хубаво да си спомняш някои неща... Спомените те правят по-разсъдлив и по-мъдър. Можеш да ги преосмислиш и така да избегнеш някоя грешка. А ти защо реши, че трябва да е била луда?

– То е очевидно. Ако е имала теб, е щяла да живее много икономично. Дори нямаше да има нужда от прислуга.

– Аз съм добър слуга, нали? През живота си съм се сблъсквал с толкова много проблеми, но не ми се беше налагало да бъда до такава степен загрижен и притеснен. Ако трябва да бъда откровен, сега съм спокоен, че мога да приготвям и храна. Само един провал имам.

– Не, в никакъв случай не беше провал. Дори хлябът, който според теб беше лош и безвкусен, ми хареса.

– Нямах ми доверие, Сабрина. Това е провалът ми. Направих всичко, което можах, за да ми повярваш. Използвах какви ли не аргументи,

но ти не ми се довери. Разказах ти много неща за мен. Повечето не бях споделял с никого досега. Разкрих ти целия си живот, но и това не помогна. Ти все още ми нямаш доверие. Нищо не ми казваш, за да се опитам да ти помогна. Значи умееш да лъжеш добре, но на мене не ми трябва лъжи.

Тя поглади с ръка завивките, придърпа ги към себе си и наведе глава. Отново се затвори. По дяволите! Този път Филип наистина се ядоса.

– Трябва да знаеш – започна той, но гласът му не беше същият, – че слугите, които се грижат за тази вила, ще се върнат всеки момент. Времето се стопли и снегът почти се стопи. Ако трябва да те върна у дома, който и да е той, ще трябва да ми обясниш всичко най-подробно. Конят ти Дябло ли се казваше, Сабрина? Дядо ти ли го простреля?

Сабрина се стресна и Филип едва не се разсмя, но не го направи, а продължи да я гледа сериозно.

– Ти откъде знаеш за Дябло? Тогава съм била почти на десет години. Сестра ми го беше взела, без да ме попита, и той се беше препънал в оградата – спомените отново я връхлетяха и пламъкът в очите ѝ угасна. Това беше само преди осем години. Нещо я стегна в гърлото...

– Какво се случи тогава?

– Конят си счупил крака, докато прескачал оградата. Не можеше да живее така. Откъде знаеш за Дябло?

– Когато имаше треска, ти много често блънуваше. Дори плака за коня.

Този път в очите ѝ се появи страх, но Филип искаше на всяка цена да продължи с фактите, които биха я шокирали.

– А нещо друго казах ли?

– Да, говореше за Тревор.

– Тревор... – повтори тя и се обърна настрана.

Филип искаше да я прегърне, но не можеше. Когато бъде достатъчно добре, сигурно би могъл да продължи разговора, но тогава вероятно ще бъде твърде късно. Той стана и я погледна.

– Ако не ми кажеш истината, Сабрина, ако не бъдеш искрена с мен и не ми се довериш, за да мога да ти помогна, значи не ме уважавах достатъчно и не съм заслужил доверието ти. Чуй ме, няма значение какво се е случило, аз обещавам да ти помогна, но трябва да знам истината.

– Това няма нищо общо с теб, разбираш ли? Това не те засяга. Филип. Аз съм добре. До утре сутринта ще бъда още по-добре. Ако успееш да ме отведеш до Борамууд, аз ще взема дилижанса и повече никога няма да ти бъда в тежест.

– Не мога да направя това, Сабрина. Трябва да ме разбереш, че не мога. Ти си млада дама, само на осемнадесет години. Не мога да се съглася да избягаш от семейството си и да ти помогна да се качиш на най-обикновен дилижанс до Лондон. Можеш ли да си представиш що за мъже бродят наоколо? А знаеш ли какви хора пътуват в дилижансите? Не, не искам това от мен, Сабрина. Забрави го! По-добре ми кажи истината.

Филип можеше да отстъпи малко, но в никакъв случай нямаше да се предаде. Само ѝ даваше лека преднина. Тя обаче не го погледна, само поклати глава.

Филип отиде до кухнята, за да приготви вечерята. Сабрина отново се замисли. Какво можеше да му каже? Какво трябваше да измисли? Нямаше да бъде честно от нейна страна да го въвлече в собствените си неприятности. Не, разбира се, че не би си и помислила дори, че един честен и доблестен мъж ще я остави да пътува сама с дилижанса до Лондон.

Вечерта Филип беше умислен. Говореше съвсем малко, но тя знаеше, че мисли за нея – усещаше, че той я наблюдава колко парчета задушено месо е изяла, колко пъти си е отчупила от хляба. Наистина се тревожеше за нея. Сабрина дори малко се изненада, после си спомни за ужасния хаос, който цареше в имението Монмаут. Не, тя нямаше да му позволи да я върне там!

– Ти ми беше казал, че си отивал да гости на приятели тук в Йоркшир – започна Сабрина, тъй като не можеше да понесе повече тази ужасна тишина, която носеше несигурност и подозрение.

– Да, това е самата истина.

– И кой е този твой приятел?

Филип продължи да гледа надолу.

– Без съмнение той е и твой приятел – сър Чарлз Аскбридж.

Чарли! Трябваше да се овладее, да запази спокойствие, да реагира якаш ѝ е безразлично. Сабрина се усмихна и каза:

– Може и да съм чувала това име... не си спомням.

Този път Филип не се сдържа и троснато отвърна:

– Както добре ти е известно, Сабрина, имението на Чарлз в Йоркшир се нарича Морленд. Въпреки упътването, което той ми даде, аз се озовах в гората Епингъм, където те открих. Съмнявам се, че твоят дом е много далеч оттук.

А Морленд беше на не повече от седем мили. Чарлз от момче

обичаше да ходи на лов в гората. Познаваше и Филип много добре. Колко ли път имаше до имението му? Сабрина трепна и се опита да се успокои, преструвайки се, че гледа пръстите си.

– Предполагам много харесваш Чарлз. Всички го харесват. Какво мислиш за сестра му Маргарет? Тя е почти на твоята възраст.

Маргарет беше на двадесет години, на възраст между Сабрина и Елизабет, но Сабрина тръсна глава и се опита да разгадае изражението на Филип – изглежда се беше ядосал от нещо, но успяваше да го прикрива. Това много я впечатли.

– Ти яздеше сам. Това не е ли необичайно за един виконт?

– Оставих прислугата в Лийдс. Реших да тръгна сам, чувствах се силен и независим, готов на всякакви приключения. И ето какво ми се случи. Искаш ли да ти разкажа подробно преживяванията си по време на пътуването? Разбира се, че искаш. Предполагам знаеш какво представляват празниците по Коледа извън Лондон. Въпреки че искаш да ми кажеш, че не знаеш, аз съм сигурен, че си съвсем на ясно. Недей да ме подвеждаш! Признавам, че си чудесна актриса. Както и да е. Чарлз ме покани в Морленд и ми описа пътя. Изпратих слугата си с багажа напред. Искях да остана насаме с природата. Мислиш ли, че е много странно? Както и да е, странното сега е, че и твоето семейство, и Чарлз ни търсят. Мисля, че до ден-два ще ни открият.

Филип наистина се беше променил, дори гласът му сега звучеше по съвсем друг начин – напълно сериозно. Сабрина го оправдаваше, но все още не можеше да се реши да проговори. Чудеше се какво да каже. Изведнъж измисли – протегна се, прозина се и каза:

– Твоята вкусна вечеря ме успокои. Мисля, че ми се спи.

Филип погледна нагоре, после се наведе към нея – очите му бяха мрачни и пусти.

– Благодаря на Господ, че ме е избавил от тежката участ да имам сестра! Светът не е само в тази стая, Сабрина, той е извън нея и все още съществува. Помисли върху това. Лека нощ. Спи спокойно.

Тя искаше да му благодари, но не можеше. Не сега.

– Лека нощ, Филип.

Филип угаси свещта, излезе от спалнята и слезе в гостната. Тя вече нямаше нужда от грижи през нощта и още предишната вечер Филип реши да спи в друга стая. Там поне имаше легло, което беше много по-удобно от креслото при Сабрина.

Тя лежеше тихо в леглото и обмисляше плана си. След като снегът се беше стопил, дядо й, без значение какво си мислеше за нея, щеше да

изпрати цяла армия мъже да я търсят. Как щеше да преживее кървавите разправии в имението Монмаут, ако случайно я открият и я върнат обратно? Дядо ѝ беше вече прекалено стар за такива прекеждия. Знаеше, че няма да може да скрие истината от него – ще трябва да му каже и за предателството на Елизабет, и за опита на Тревор да я изнасили. Всичко щеше да излезе на бял свят. Можеше ли да поднесе такова голямо разочарование на дядо си? Можеше ли да провали всичките му планове? Дали Тревор наистина щеше да се опита да го убие? Как да разбере? Не можеше да си отговори на всичките тези въпроси, но знаеше, че не бива да се връща вкъщи. Не, няма да плаче. Това няма да ѝ помогне. Трябваше да вземе някакво решение. Беше скроила план – много обикновен, но навременен. Какво значение имаше дали е все още слаба физически? Е, не беше чак толкова слаба.

Сабрина тихо се измъкна от леглото, запали свещта на нощното шкафче и отиде боса до бюрото. Намери писалка и няколко листа. Написа думите, които се въртяха от няколко часа в главата ѝ, но когато стигна до последното изречение, почувства тъга, а пръстите ѝ се разтрепериха...

Моля те, прости ми, Филип. Не мога да остана повече тук. Благодаря ти, че спаси живота ми. Сега трябва сама да се погрижа за себе си. Никога няма да те забравя.

Сабрина

Реши, че веднага, щом стигне в Лондон, ще напише писмо и на дядо си. След това намери дрехите си и наметалото. Бяха намачкани, но сухи, закачени в гардероба. Сложи на закачалката халата, с който беше облечена, и издърпа своите дрехи. Засега се чувстваше добре – имаше достатъчно сили. Този път ще успее. Взе трите лири, които Филип беше оставил на шкафчето, и ги пхна в джоба на наметалото си. Издърпа и одеялата, за да може да се загърне в тях, ако ѝ стане студено по пътя, и тръгна.

Ботушите ѝ не издаваха никакъв звук. Сабрина тихо слезе по стълбите, придържайки се с двете ръце за перилата. Все още се чувстваше достатъчно силна, за да може да продължи. Беше уверена в себе си. Когато стигна вратата на кухнята имаше чувството, че може да тича през цялата гора, за да стигне до Борамууд. Колко странно, че отново се чувстваше силна!

Вратата се отвори и леко изскърца. Сабрина се изплаши и веднага

се обърна назад, за да огледа къщата. Не, не беше чак толкова силно, че да събуди Филип. Тя смело пристъпи навън и дръпна вратата, за да я затвори след себе си.

Спря се и почака. Беше студена нощ. Нямаше луна. Сабрина политна към бряста. Кората му беше грапава, сладка и студена. Помисли си за Филип, за нежността, с която я обграждаше, за уважението и грижите му. Познаваше го от толкова малко време, а той вече бе станал част от живота ѝ. Не, не част от живота ѝ, а център на живота ѝ. Сабрина тръсна глава. Не трябваше да мисли за него сега.

Тя се отдръпна от дървото и удивено забеляза, че силата ѝ не е чак толкова голяма, колкото си е мислела. Но това беше абсурд! Не, силите ѝ ще се върнат. Трябва да спре да мисли! Трябва да спре да хленчи!

Тръгна към конюшната.

Глава 16

Отключи вратата и влезе вътре. Беше мрачно. Красив дорест кон изпърхтя във врата ѝ и леко изцвили.

– Тихо, Таша!

Сабрина бързо отиде до яслата, напипа ушите ѝ и започна да и шепне:

– Така. Бъди тиха. Ела да ме подушиш. Каква красавица си ми ти! Сега разбирам защо те обожава Филип!

Таша се успокои, като че ли я опозна и прие. Сабрина реши, че е време да ѝ сложи седлото, но ръката ѝ се разтрепери. Тя изруга. Разбира се, ругатните, които знаеше Сабрина не бяха такива, каквито използваша кочияшите, но така поне ѝ ставаше по-леко на душата. Само че явно нямаше достатъчно сили да сложи седлото на гърба на Таша.

До кобилата имаше един празен сандък. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше. Отвратително безсилие! По челото и се стичаше пот. Трябваше да се опита да приближи проклетия дървен сандък до Таша, за да може да се качи на него и да си помогне да яхне кобилата.

Странно, колко висока изглеждаше Таша! Само преди миг тя си беше напълно нормална. Кобилата наостри уши.

– Няма нищо, Таша! Моля те, стой мирна! Едва ли тежа повече от самия Филип. Ще видиш, че ще ти бъде хубаво да излезеш навън. Дори няма да ме усещаш на гърба си.

Три пъти се опита да се качи, но не успя. Краката ѝ трепереха, тежаха толкова много, че не можеше да ги повдигне. Дишането ѝ отново се затрудни. Трябваше да изчака, докато се успокои. В края на краищата силите ѝ щяха да се върнат. Най-после успя да се качи.

Сабрина се наклони напред и хвана юздите. Успя! Закопчалките щракнаха. Таша стоеше спокойно. Сабрина я побутна в ребрата и отново дръпна юздите. Таша не помръдна.

Какво ѝ ставаше? Със сигурност не е излизала от конюшната, откато са пристигнали в тази вила. Какво ѝ ставаше сега? Сабрина се наведе, помилва я и тихо каза:

– Моля те, Таша! Трябва да тръгваме. Не отиваме много далеч, само до Борамууд, но не искам да оставаме тук, моля те!

– Съжалявам, Сабрина. Таша позволява само на мен да я яздя. Ако се беше досетила да ме попиташ, щях да ти кажа, за да си спестиш

излишните усилия и загубата на време.

Сабрина почти изкрещя от уплаха, когато чу глас, който сякаш идваше от тъмнината. Той стоеше до вратата, с ръце, кръстосани на гърдите. Не изглеждаше сърдит или разгневен, но тя знаеше, че е бесен. Е, ако беше на негово място, тя сигурно би полудяла от нерви.

– Постарах се да бъда тиха. Да не би да си имал кошмар! Да не си сънувал, че умирам? Ти не трябваше да си тук, Филип! Дори не си си облякъл палто. Можеш да наистинеш. Защо не се върнеш обратно, а аз през това време ще тръгна, а?

Филип не помръдна, само се усмихна – това беше най-ледената усмивка, която някога бе виждала.

– Ти най-малко от всички хора трябва да се съмняваш в това колко лек е сънят ми. Аз дори се изкашлях, бях зад теб и те чувах как тежко дишаш, но ти не ме чу. На няколко пъти трябваше да си спасявам живота, докато бях в Пенсилвания. Само лекият ми сън ми помогна. Ето че сега спаси и твоя.

– Не, не е така. Чуй ме, Филип! Не мога да остана тук. Ти самият каза, че ще тръгнат да ме търсят. Не мога да им позволя да ме открият.

– Кой да те открие, Сабрина?

Тя само махна с ръка.

– Ако Таша не ми разреши да я яздя, ще тръгна пеша към Борамуд. Мога да вървя. Винаги съм била издръжлива. Мога да се справя и ти няма да ме спреш, Филип! Никой и не е в състояние да ме спре. Трябва да се махна оттук. Това е единственият ми шанс. Не мога да ти кажа коя съм – нищо няма да спечелиш, ако го знаеш. Само така мога да те предпазя – и тебе, и моето семейство. Сега наистина трябва да ме пуснеш. Благодарна съм ти за всичките грижи, но трябва да тръгвам.

След тези думи Сабрина слезе от гърба на Таша. Щом краката и докоснаха земята, тя отново усети онази същата слабост, но този път безсилието идваше откъм главата ѝ и тя се подпря на кобилата. Молеше се Филип да я разбере. Най-сетне силите ѝ се върнаха. Тя погледна Филип. Той все още стоеше там и я наблюдаваше, но мълчеше. Може би най-после започваше да я разбира. От друга страна, той беше мъж, а доколкото тя знаеше, мъжете и жените се различаваха в мненията си по един и същ въпрос. Дано Филип да я разбере. Все пак той бе изключителен човек, може пък и да я пусне, въпреки че само при мисълта за нощната разходка в гората Елингъм, косата и настръхваше, но тя вече беше решила. Трябваше да го направи.

Събра всичките си сили, изправи гордо глава и тръгна към Филип.

– Ето, нали виждаш, че съм добре? Сбогом, Филип.

Но той не се отмести от вратата, за да може тя да мине. Тогава изведнъж се изправи. Сабрина втренчи поглед в него. Беше много по-висок, отколкото си мислеше. Беше огромен. Странно, защо досега не го беше забелязала? Беше по-висок дори от Тревор, по-силен, по-едър. Не, тя нямаше да се изплаши.

– Моля те, отмести се! – каза Сабрина. Стигаше почти до средното копче на ризата му. Филип се изпречи на пътя ѝ.

– Върни се в леглото, Сабрина! Не искам отново да се разболееш!

– Не – каза тя, без да отмества погледа си от това конче, няма да се върна. Моля те, Филип, чуй ме! Ти не ме познаваш. Аз не съм ти никаква – нито сестра, нито братовчедка. Никаква. Повярвай ми, не искам да се забъркваш в моите проблеми. Никак няма да ти е приятно, ако ти разкажа всичко онова, което искаш да знаеш. Просто ме остави да си тръгна. Което зависеше от теб, ти го направи. Сега вече е мой ред. Пусни ме да си вървя. На никого няма да кажа, че сме се срещали и на теб няма да ти се наложи да ме виждаш отново.

– Това е най-жалкото обяснение, което някога съм чувал. От друга страна, не мога да не кажа, че през цялото това време съм бил с жена. Така е, нали? Е, да, така е, само дето заниманията ми бяха други. Нищо не може да ме накара да променя решението си – нито безсмислените молби, нито нелепите ти обяснения. Да не мислиш, че ще те пусна съвсем сама в тъмната гора посред нощ? За какъв ме мислиш, Сабрина? Стига вече! Връщай се в леглото!

Филип стоеше до вратата и не помръдваше. Лицето ѝ беше бледо.

– Толкова ли не те е грижа за самата себе си, че да се решиш да тръгнеш, без да има някой, който да те защити? Навън вият вълци, Сабрина, аз самият ги чух. Какво си решила да правиш?

– Има много добре маркирана пътека. Ще вървя само по нея. Няма да настина, защото взех със себе си одеяла.

Лицето ѝ още повече пребледня.

– Никъде няма да ходиш! Идвай с мен, Сабрина – каза настойчиво Филип и я хвана за ръката.

Но тя само разтърси глава. Той знаеше, че на нея също ѝ е толкова студено, колкото и на него – чак зъбите му тракаха. Нямаше време да си вземе палтото, толкова бързо беше излязъл от стаята, а така му се искаше сега да може да си го облече. Щеше да я загърне и нея.

– Аз вече взех решение, Филип.

– Би ли махнала юздите на Таша, моля те!

Без да продума, Сабрина се обърна, отвърза юздите, свали ги от главата на кобилата, потупа я и се върна обратно.

– Знаеш ли – говореше Филип, докато приближаваше, – трябваше да скрия дрехите ти. Никога не ми е идвало наум, че можеш да извършиш такава глупост!

Тя не обърна внимание на думите му, а само загърна наметалото си и каза:

– Тръгвам. Отмести се, Филип! Пак ли трябва да те моля?

Сабрина усети силните пръсти върху ръката си. Филип бавно я привлече към себе си, докато тя съвсем се облегна на него. Дори и в студената конюшня той излъчваше топлина. Ако не беше непреодолимото ѝ желание да го убие, щеше да зарови лице в него, за да се сгрее.

– Каквото и да кажеш за моите действия, ще го приема, но няма да се отрека от решението си. Пусни ме да вървя.

– Студено ми е и вече започвам да се ядосвам, Сабрина. Поне това трябва да имаш предвид.

Тя се наведе и го захвапа по ръката. Филип изтръпна и н пусна. Сабрина се стрелна към вратата, но Филип я изпревари.

– Сега вече ще ме изслушаш, малка вещице! Що за дявол си ти? Престани с капризите си!

Сграбчи я за кръста, обви около нея трите одеяла и я прехвърли през рамото си.

– Стой мирна, по дяволите! Студено ми е и съм ужасно разгневен! Не мърдай! – извика той и я плесна отзад.

Сабрина продължаваше да го удря по гърба, въпреки че знаеше, че не може да го нарани, просто искаше да го дразни. Почти не ѝ останаха никакви сили и тя се отпусна на раменете му. Лицето ѝ се опря в гърба му. Сълзите запариха в очите ѝ.

Когато стигнаха до спалнята ѝ, Филип я свали от раменете си и я остави да стъпи на пода. Задържа я известно време.

– Моля те, Филип – гласът ѝ едва се чуваше, – пусни ме! Ти нищо не разбираш... Трябваше да ме пуснеш. Ще ти причиня само страдания, ако остана тук...

– И как ще го направиш?

Сабрина мълчеше.

– Нямах отговор на този въпрос, така ли?

Сабрина усещаше дъха му върху челото си. Филип я хвана за раменете и я раздруса, за да го погледне.

– Няма да ти позволя да се самоубиеш. Знаеш много добре какви са

шансовете ти да стигнеш здрава до Борамууд – почти никакви. Не мога да те отведа в Лондон, дори и да знаех къде точно живееш, дори и ти да ми се беше доверила и да ми беше казала името на леля си. Не, това би било безсмислено геройство. Но няма да ти причиня болка и няма да позволя на някой да те нарани – аз съм на твоя страна. Повярвай ми! Просто ми кажи истината. Коя си ти?

Сабрина стоеше стиснала здраво устни. Изведнъж Филип осъзна, че тя трепери.

– Можеш ли да се съблечеш?

– Да.

Гласът ѝ едва се чуваше. Явно вече се беше предала. Стана му мъчно. Не знаеше какво да направи. Почака още малко, но тя не се отдели от него. Просто се беше облегнала на тялото му, а ръцете ѝ висяха безжизнени и безпомощни.

– Ще бъде много дълга нощ, но аз ще ти помогна. Не мърдай, стой така!

Сабрина искаше сама да се справи с всичко, но не можеше. Опита се още веднъж, но нищо не се получи, само усети, че ако се отдели от него, ще се просне на пода.

Какво унижение трябваше да изтърпи! Вече усещаше пръстите му върху копчетата на наметалото.

Филип издърпа роклята през главата ѝ, измъкна ръцете ѝ и я остави да седне на ръба на леглото. После взе плата, който тя беше захвърлила, преди да избяга, и го сложи до нея. Тогава видя кръвта. Филип изпадна в ужас.

– Господи, какво си направила със себе си?

Наведе се към нея. Сабрина гледаше втренчено.

– Легни тук. Дай да видя. Как си се наранила така ужасно?

– Не!

Сабрина взе едно от одеялата и се покри с него. Филип продължаваше да я гледа с недоумение.

Беше ужасен. Гледаше я, без да пуска халата. Не можеше да разбере какво точно бе станало.

– Но ти кървиш! Къде си се ударила? Къде...

Тогава се досети. И веднага млъкна. Сабрина все още стискаше одеялото. Гневът изведнъж изчезна от лицето му.

– Господи, какъв глупак съм! Благодаря ти, господи, че не е това, което си помислих в началото. А е нещо съвсем естествено. Какво толкова има...

На Сабрина ѝ се искаше да потъне в земята. Погледна го – на лицето му беше изписано облекчение. Може би затова изкрещя:

– Вън!

Сега той се почувства безпомощен. Не знаеше какво да направи. Тя беше толкова притеснена и объркана. Трябваше да я разбере. Продължаваше да го гледа втрънено, а вената на шията ѝ бясно пулсираше. Прекрасната и шия. Сигурно ѝ беше студено. Трябваше да направи нещо.

– Облечи си халата. Ще отида да ти донеса някои неща.

Най-после тя се предаде – явно нямаше повече сили да се бори. Искеше му се да ѝ каже да не става смешна, но тя беше само на осемнадесет години. По дяволите...

Филип се върна след няколко минути и мълчаливо и подаде белите памучни ленти, които внимателно бе нарязал от една мъжка риза.

– Искаш ли топла вода да се измиеш?

Тя кимна. Главата ѝ остана наведена – срамуваше се да го погледне.

– Сабрина...

Филип не посмя да каже нищо повече.

– Благодаря. Моля те, излез.

Гласът ѝ беше толкова унил, колкото и тя самата. Филип ѝ донесе кана с топла вода и сапун, ухаещ на жасмин. Остави ги на умивалника и се обърна към нея:

– Обещай ми, че ще ме извикаш, ако ти потрябва още нещо, моля те!

Сабрина отново само кимна. Филип не знаеше с какво още можеше да ѝ помогне, затова се обърна и излезе.

Дълго след това Сабрина не можа да заспи. Лежеше на леглото и през цялата нощ я измъчваше чувството на безсилие и безпомощност. Ако Филип ѝ беше казал, че се чувства по същия начин, тя нямаше да му повярва. Не, той не се чувстваше така, той беше достатъчно силен. И всичко, което правеше, доказваше това. Най-лошото беше, че тя самата прекрасно разбираше, че няма да може да се справи сама. Ако беше тръгнала за Борамууд, сигурно щеше да умре от студ или щяха да я изядат вълците. А сега какво? Какво ужасно чувство на неизбежност...

Сабрина обви ръце около корема си, за да облечки малко болката и заспа, изтощена от всичко случило се през нощта.

Филип взе в ръцете си бледото ѝ безжизнено лице и се вгледа в тъмните кръгове под очите ѝ. Беше оставил подноса със закуската на масата до нея и сега ѝ помагаше да седне.

– Донесох ти хубав силен чай, препечен хляб и сладко. Ще ти помогнат да се почувстваш по-добре.

Сабрина дори не го погледна, само кимна.

– Имам малко работа долу. Ще се видим по-късно.

След тези думи Филип излезе. Беше решил да се изкъпе и да се избръсне. После се върна в стаята ѝ. Стъпките му се чуваха отдалеч.

Сабрина изглеждаше зле, уморена и готова всеки момент да се смъкне под завивките и да заспи.

– Не си спала, нали?

Глупав въпрос, но нали трябваше да каже нещо. Той заобиколи леглото ѝ и седна на края му. Докосна бузите ѝ, после челото и каза, без много да мисли:

– Може би една гореща вана ще ти се отрази добре.

Веднага след като изрече тези думи, Филип осъзна колко глупаво е постъпил.

– Съжалявам. Аз съм мъж. Не съм женен и такива неща не ми се бяха случвали преди. Чуй ме, Сабрина, иска да ти дам малко успокоително. Има лауданум. Трябва да си почиваш. Съгласна ли си?

– Добре – съгласи се тя, а на него така му се прииска да я вземе на ръце и да ѝ каже... Какво щеше да ѝ каже?

Филип изсипа последните капки лауданум в една чаша е вода и ѝ я подаде. Сабрина я изпи на един дъх. После се облегна на възглавницата, затвори очи и зачака сънят да дойде.

Филип ходеше тихо из стаята ѝ. Реши, че трябва да поподреди. После сложи още няколко цепеници в камината, обърна се, преди да излезе, но остана много учуден, когато видя, че Сабрина не спи – очите ѝ бяха широко отворени.

Той придърпа креслото до камината и отиде при нея.

– Уморена си, нямаш никаква сила. Трябва да си почиваш. Довери ми се.

Тя не се съпротиви, когато Филип я взе на ръце и я отнесе до креслото. После внимателно седна и я прегърна през кръста, за да я завие с одеялата. Сабрина се вгледа в очите му, след това се отпусна, силно въздъхна и зарови лице в гърдите му.

Филип нежно я прегърна, облегна се назад и също се отпусна. След миг вече чуваше равномерно ѝ дишане – Сабрина беше заспала.

За момент той също почувства, че заспива, но изведнъж се стресна – вратата се отваряше. Дочу стъпки. Някой вървеше с меки ботуши по стъпалата. Всеки момент щеше да остави Сабрина на пода и да се хвърли срещу нападателя, когато видя познато лице. Беше Чарлз Аскбридж.

Глава 17

Чарлз отвори уста, за да каже нещо, но после мигом я затвори. Не можеше да повярва на очите си – Филип, който бе загубен от толкова време, си седеше в едно голямо кожено кресло и някакво нежно създание лежеше в скута му и навярно спеше.

– О, господи!

Чарлз не знаеше какво да каже. Не можеше да мръдне от мястото си.

– Тихо, Чарли, да не я събудиш. Аз също не съм мигнал.

Чарлз кимна. И без това не знаеше какво да каже, беше толкова изненадан, че не намери подходящите думи. Тихо прекоси стаята и заста на до Филип. Надникна през рамото му, за да види кое е създанието, спящо на рамото на приятеля му.

– Господи! – отново възкликна той. Сабрина се размърда, но не се събуди.

Филип кимна на Чарлз и внимателно стана. Отнесе Сабрина до леглото и нежно я положи на него. После се обърна към Чарлз, който стоеше с отворена уста, и му даде знак да излязат от стаята.

Филип още веднъж погледна Сабрина, докосна челото ѝ, за да се увери, че няма треска, и тръгна да излиза. Тя щеше да спи поне няколко часа. Чарлз го последва.

Мълчаха, докато стигнаха края на стълбите.

– Е, Чарли – започна Филип пръв, здрависвайки се с приятеля си, – ето това се казва изненада, признавам. Често ли ти се случва да нахлуваш в чужди къщи и да пълзиш по стълбите като охлюв?

– Смяташ ме за крадец? Не бих се изразил така. Тази вила по една случайност е моя.

Филип се разсмя. Почувства някакво странно облекчение, после реши, че това са то обратите на съдбата, от които не можеш да избягаш.

– Какъв дявол си ти, Чарли. Излиза, че си дошъл да нагледаш собствеността си, така ли? Колко хубаво от твоя страна. Колко мъдро. Много съм щастлив. Какво щеше да стане, ако беше дошъл с дузина ловци? Не, не мога да мисля сега за това – прекалено болезнено е. Ела да отидем в твоята уютна гостна и аз ще ти наляя чаша от собственото ти шери.

– Филип, всички са полудели. Какво правиш тук? И то със Сабрина

Евърслей. Господи, човече! Цялата гора кънти от викове, търсят ви навсякъде – и теб, и нея.

– Значи ти познаваш Сабрина, така ли, Чарли?

– Разбира се. Логично е, все пак тя живее съвсем наблизо – и той подаде чашата на приятеля си.

– Още не съм го опитвал, но ти имаш прекрасна изба. Какво си се втренчил така?

– Не съм.

– Добре, пия за твоё здраве, Чарли – каза Филип и чукна чашата на Чарлз.

Чарли изпи шерито на един дъх, изкашля се, просълзи се и се успокои.

– Предлагам ти да се отървеш от оръжието си, Чарли. Прекалено много неща ми се случиха през последната седмица. Не ми се иска да прекарам следващата с куршум в стомаха – разсмя се той и наля още на Чарлз.

Чарлз отново го изпи наведнъж, погледна надолу към оръжието си – то се подаваше от колана му. Внимателно го извади и го остави на масата.

– Знаеш ли, аз наистина предполагам, че може и да си тук, но честно казано, не повярвах на очите си, когато те видях. Мислех си, че си мъртъв. Колко е хубаво да те видя отново, Филип!

– Благодаря ти. Трябва да ти кажа, че аз също се радвам да те видя. Добре е, че съм аз, а не някой престъпник, нали? Един престъпник не би поддържал дома ти чист и подреден?

Чарлз тръсна глава и се усмихна.

– Горкият Стимсън! Той и жена му се грижеха за тази вила много добре през цялата зима. Днес сутринта дойде в Морленд пребледнял от страх. Нали виждаш, че съм сам. Всички останали те търсят из гората. Аз щях да тръгна малко по-късно. Както и да е. Стимсън дошъл сутринта и видял пушека от комина. Помислил, че има крадци в къщата и решил да ми съобщи веднага.

Чарлз седна на един стол и се отпусна.

– От колко време държиш Сабрина тук?

– От пет-шест дни, не съм много сигурен – отвърна Филип. – Между другото, Чарли, всъщност коя е тя?

Чарли толкова се изненада, че не можа да прикрие удивлението си.

– Що за въпрос, по дяволите? Ти наистина ли не знаеш?

– Хайде, кажи ми! Новината не може да е чак толкова лоша,

колкото я представяш. Не е от кралското семейство, нали? Всъщност тя така и не пожела да ми каже коя е. Ти си единствената ми надежда.

Отначало Чарли се ядоса – за първи път му се случваше да чувства гняв към Филип.

– Как можа? И през нея ли мина? Как я откри? Не знаеш ли, че е още много малка? Та тя е съвсем невинна още! Господи, Филип, не мога да повярвам, че и нея си прелъстил. Тя е толкова млада. Знаеш ли от какво потекло е? Знаел си, разбира се! Ти си се усмихнал с онази мазна усмивчица и тя ти е позволила да я прелъстиш, нали? Проклет да си! Тя е толкова млада и непорочна, едва ли е разбрала що за човек стои насреща ѝ. Може би затова е решила да не ти казва коя е, защото, ако си знаел, никога нямаше да я доведеш тук.

– Каж ми коя е, Чарли?

– Внучката на графа на Монмаут.

Филип се почувства направо зашеметен. Чак сега си спомни къде беше чувал името на баща ѝ. Да, беше от острова, един от хората на Уелингтън. Майор Евърслей. Трябваше да се върне в имението си, защото баща му – графът на Монмаут, бе тежко болен. Но... беше убит.

По дяволите!

– Нека ти кажа нещо, Чарли. Първо, не съм я прелъстил. Следвах указанията, които ми беше дал, за да се добера до Морленд, когато я намерих в края на гората. Беше в безсъзнание, съвсем измръзнала и изтощена. За нейно най-голямо щастие, аз си спомних, че по пътя бях минал покрай тази къща и я донесох тук малко преди да започне виелицата. Значи е внучка на графа? А защо тя не пожела да ми каже, по дяволите? Защо беше изплашена до смърт? Какво значение щеше да има, ако ми беше казала? Защо? Това непрекъснато ме тревожи. Мисля, че щом се събуди, ще я удуша. Сега поне е по-добре и може да бъде измъчена малко.

Чарлз се изкашля и стана да си налее още едно шери. Тогава Филип се сети да попита:

– Кой е този Тревор?

– Тревор ли? А, имаш предвид Тревор Евърслей, бъдещия граф на Монмаут, племенник и наследник на стария граф. Неотдавна се ожени за сестрата на Сабрина – Елизабет. Церемонията беше пищна. Защо, Филип? Какво общо има Тревор със Сабрина, която е тук с теб? Ти каза, че е болна. От какво?

– Да, много болна. Няколко дни имаше силна треска. На няколко пъти мислех, че умира, но тя успя да се справи. Много е силна и здрава.

Все още не се е възстановила напълно, но ще се оправи. Отдавна ли я познаваш?

– Малката Бри ли? Откакто се е родила. Имението Монмаут е на не повече от десет мили от Морленд. Значи наистина е била много болна. Сигурен ли си, че е по-добре?

– Да, казах ти, че е по-добре. Все още няма много сили, но до седмица-две ще се възстанови напълно. – Изведнъж Филип се обърна към вратата. – Последвай ме, ако обичаш, Чарлз, хлябът ми вече трябва да е станал готов за печене. Най-сетне открих маята. Наистина е по-хубав така.

– Какво каза?

Филип само се усмихна и излезе. Чарлз го последва. Когато отидоха в кухнята, Филип застана до масата, взе една престилка и я завърза на кръста си. Това беше първото идване на Чарлз в кухнята – никога през живота си не беше слизал долу в сервизните помещения.

Филип отново се усмихна.

– Аз съм и господарят, и готвачът тук. От моя скромн опит знам, че трябва още малко време, за да може маята да си свърши работата. Седни, Чарлз. Засега оставаме тук.

За първи път Чарли виждаше виконта в такава светлина. Бялата му риза беше чиста, но много намачкана; по същия начин изглеждаха и бричовите му; горната му дреха беше направо съсипана.

– Господи, ако можеше Дамблър да те види само! Направо ще припадне!

– Молих се той да е при теб. Надявам се, че го държиш далеч от издирването. Той е добро момче, но все още ме смята за малък и мисли, че не мога да се грижа сам за себе си.

– Той е много разтревожен за теб. Всъщност ние всички сме разтревожени. Той е заедно с останалите – търсят тебе и Сабрина Евърслей. Май ще трябва да ми налееш още едно шери.

– Хайде, Чарли, изплой камъчето!

– Тереза Елиът – каза само Чарлз.

– Какво? Нали е в Морленд?

– Писна ни от нея. Тя ни подлуди всички. Едва не ме изкара навън в най-силната виелица, за да тръгна да те търся. Това да си остане между нас, но тя не ти ли липсва?

– Никога не бих се оженил за Тереза Елиът. Дори и след милион години. Дори земята да се превърне в пепел, дори лея Мили да изчезне от очите ми, което едва ли ще стане преди следващия век, дори и тогава.

Не, в никакъв случай! Така че, Чарлз, седни и се успокой.

– Дори и да те заслепи с красотата си?

– Чарли, за какво говориш, по дяволите? Ако не ме лъже паметта, аз я бях поканил да поядим в парка. Можеш ли да кажеш, че това ѝ дава надежди за брак?

– Да не си забравил, че танцува два пъти с нея на бала у лейди Брансън? Повярвай ми, аз не си спомням много добре, но през последните три дни тя ми го каза поне шест пъти. Очевидно Тереза счита, че няма защо да се притеснява. Тя е твърдо убедена, че ти ще ѝ поискаш ръката. Скочил си право в огъня, приятелю, въпреки че в тигана щеше да си бъдеш много по-добре.

– Чарли, трите чаши шери ти размътиха главата. Какво ще кажеш за малко кафе? Това ще избистри мисълта ти. Не, не бързай да ми благодариш! Не забравяй, че освен всичко друго, аз съм и икономът тук. Кафе, сър?

– Сабрина Евърслей е чудесно момиче – продължи Чарлз, без да обръща внимание на забележките на Филип. – Тя е на осемнадесет години. Да, на осемнадесет. С две години по-малка от Маргарет.

– Да, забелязал съм проблясъци на чар в нея, но в много редки случаи. Има обаче нещо друго – много голям инат е, по-голям от Хорас, любимото прасенце на чичо Харви. Знаеш ли, това животинче е голяма работа, наистина, но науми ли си нещо, никой не е в състояние да го спре. Сабрина е същата.

– Какво общо има прасето със Сабрина, Филип? Абсолютно никакво сравнение не може да става. Чуй ме, Филип, мисля че е добре аз да ти бъда свидетел прел олтара. Старият граф ще уреди всичко и ще можеш да се венчаеш за нея още тази седмица, още повече че той самият ще иска всичко да се прикрие и да не се разчува. – Чарлз погледна приятеля си и му намигна. – Знаеш ли, бих пийнал малко кафе.

– Кафе... – повтори несъзнателно Филип и се втренчи в приятеля си. – Какво ще уреди? Господи, Чарли, наистина шерито ти дойде твърде много. Смяташ, че трябва да се ожени за Сабрина Евърслей, така ли? Но това е толкова нелепо! Като онзи пояс с жълтите лалета, който беше сложил миналия месец на приема в Уайтс. Та аз познавам тази дама от няколко дни!

– Ама ти не разбираш ли какво искам да ти кажа? Не можеш ли да се досетиш? Твоята репутация не ти позволява да се измъкнеш, Филип. Ти си известен с уменията си да караш жените сами да идват в леглото ти, а това много дразни останалите мъже. Ти си прекарал около една

седмица с едно неомъжено момиче в тази вила. Тя пече е компрометирана пред останалия свят, Филип, от главата до петите.

– Наистина има прекрасни пети – отбеляза Филип.

– Силно се съмнявам, че Ричард Кларъндън ще се съгласи да се ожени за нея.

– Господи, колко много неща знаеш, Чарли? Ти мислиш за всичко и за всички. Ето защо ми се струваше, че името ѝ ми е познато. Една вечер, докато играехме на карти, Ричард ми каза, че смята да се ожени за едно младо момиче от Йоркшир. Това е била Сабрина. Чуй ме сега, аз не смятам да се женя за нея. Просто няма никаква причина, разбираш ли? Тя почти умираше. Аз ѝ върнах живота. Не съм правил секс с нея. Грижех се за нея, за да може да се възстанови, но това в никакъв случай не е включвало секс. Аз ѝ приготвих храна, но десертът не включваше секс. Сега те моля да забравиш тези глупости за женитбата. Ричард е този, който иска да се жени, а не аз, така че може да си я вземе. Аз съм и ще си остана „добрият самарянин“, нищо повече.

– Съмнявам се, че ще се съгласи да си я вземе, след като разбере, че е била тук с теб. Твоята репутация на любовник надминава и неговата. Едва ли ще се съгласи да се ожени за нея. Нали знаеш, че е маниак? Когато започнаха търсенето, той едва не уби коня си, от пришпорване. Много силно я желае, но след като я открие при теб... Силно се съмнявам, че все още ще я иска за жена. Надявам се поне да не вземе да те убие.

Не, Ричард едва ли обича Сабрина, помисли си Филип и погледна тестото за хляба. Защо му е момиче като нея, след като дните му са преброени? Защо беше назначил още една камериерка само преди три седмици? Не, Чарли сигурно грешеше, тук не ставаше въпрос за любов. Той се опита да си припомни точно думите, които Ричард беше казал за Сабрина. Бяха на приема в Уайтс, играеха карти, а само час преди това бяха ходили при любовниците си. Ричард беше леко пийнал, но и Филип не беше изостанал е брeндитo. Тогава Ричард му каза:

– Най-после си намерих съпруга.

Докато говореше, Ричард не гледаше към Филип, а наблюдаваше игривите пламъчета в камината. Отначало Филип си беше помислил, че се шегува, затова се разсмя и отново напълни чашите.

– Не, не, сериозно ти говоря, Филип. Тя е прекрасно момиче, само дето трябва да почакам още три месеца. Старият Евърслей обеща да ми я даде за жена, след като навърши осемнадесет години. Рожденият ѝ ден е след няколко месеца.

Тогава Филип беше много изненадан. Въобще не очакваше такава вест от приятеля си.

– Но ти вече погребва една жена, Ричард, имаш от нея и наследник. Толкова пъти си ми казвал, че никога вече няма да се жениш, че само една жена не може да те задоволи, а сега какво?

Ричард се беше усмихнал и след като изпи поредната чаша с брэнди, отговори:

– Искам я – гласът му бе плътен, преливащ от похот и алкохол, – искам само нея. Тя е по-жива и от самия живот. Косата ѝ е като тези пламъци, дълга и гъста. Искам да заровя лицето си в косите ѝ, да вдишвам аромата ѝ. Знаеш ли, тя единствена от всичките ми познати не се е опитвала да ме оплете в мрежите си. Едва ли може да си представи как ме възбужда. Да – погледна той към огъня, а след това към картите си, – искам само нея!

Изведнъж Чарлз извиси глас и Филип чак тогава осъзна, че той говореше на него.

– Извинявай, Чарли!

– Попитах те какво възнамеряваш да правиш.

– Ти не ме чу? Аз спасих живота ѝ, нито повече, нито по-малко. Смятам да я върна на семейството ѝ. – Не, нямаше да бъде толкова лесно, трябваше да разбере какъв е този Тревор, помисли си Филип и продължи: – Ти каза, че този Тревор е женен за сестрата на Сабрина Елизабет, нали?

– Да, ако питаш мен всичко беше нагласено, като че ли искаха да го откупят. Елизабет не е от обичливите жени, когато я видя все едно че съм стъпил на тръни.

– Сабрина има ли леля в Лондон?

– Разбира се, лейди Баресфорд. Ходил си на няколко от нейните приеми, нали?

Така наречената леля, омъжена за търговец. Филип кимна несъзнателно. Очевидно Сабрина беше решила да остане под покровителството на леля си. Е, време беше да реши какво ще прави.

– Все още ли отричаш да си компрометирал момичето?

– Не съм я компрометирал! Не мога да повярвам, че спасяването на живота на едно момиче ще ми струва толкова скъпо. Едва ли не аз се превърнах в най-опасния подлец! Само не ми казвай, че ти се е искало да се възползваш от едно момиче, докато то умира от студ и зъбите му тракат!

– Не, но аз не съм известен като женкар, нали? Откъде да знам

какво точно се е случило? Кой може да докаже, че не си я прелъстил, а?

– Млъкни, моля те!

– Ако искаш да знаеш, аз ти вярвам. Знаем, че никога не лъжеш, само се опитваше да ме изиграеш, когато бяхме малки. Въпросът е обаче дали другите ще ти повярват. Сабрина ще бъде остро критикувана от всички веднага щом я открият тук, и то с теб.

Господи, това наистина беше така и никак не му харесваше. Толкова ли е лош? Та той не е наранил никого, просто винаги се е съобразявал с желанията си, и това е.

– Толкова ли лоша репутация имам, Чарли?

– Лоша? Е, предполагам, че ще ти се наложи да преосмислиш съдалото се положение. Колко странно, нали? Ти можеш да се измъкнеш оттук без никакви последствия, но помисли ли за Сабрина? Не, нали? Колко глупав и непоносим е понякога животът!

Филип наистина се ядоса. Не можеше да не си признае поне пред себе си, че няколко пъти бе пожелавал Сабрина. За бога, та той да не е сляп?! Още повече, че имаше достойнство, държеше на думата си. Как би могъл да се възползва от нея?! Единствената интимност, която се появи помежду им, бе последица от състоянието ѝ. Спомни си за Мартине, неговата любовница. Господи, защо не си беше останал в Лондон? Щеше да се излежава с часове в леглото ѝ и нищо подобно нямаше да му се случи, но пече беше късно. Случи се. Срещна Сабрина.

Нямаше никакъв изход от положението, освен този, който предложи Чарлз. Филип блъсна тестото пред себе си. Чарлз беше прав, в случая неговата репутация играеше много важна роля...

– Няма ли някакъв начин да се потули всичко?

– Не виждам как, след като цялото графство се претърсва заради теб и нея. Все отнякъде ще се чуе. Не забравяй и Ричард Кларъндън.

Филип стана и още по-нервно заблъска тестото. Ръцете му бяха целите в брашно. Той се огледа и се усмихна, след това каза същото, което бе казал на Сабрина само преди няколко часа:

– Аз само ѝ помогнах, разбираш ли? Ще говоря с Ричард. Той ще ми повярва. Може би тя ще предпочете него пред мен. Все пак той е маркиз, има много повече предимства...

– Разбира се, че на всяка цена трябва да говориш с Ричард, но не бих казал, че той ще се хвърли на врата ти от радост, ще те разцелува и потупвайки те по рамото, ще ти каже, че ти вярва напълно. Не, Филип. Съжалявам, но смятам, че трябва да си подготвен за всякакви изненади. Още повече, че на теб също ти трябва наследник. Дори Роан Карингтън

е женен. Сега е твой ред.

Филип гневно изруга, а Чарлз продължи:

- Това е най-правилното решение. Въпрос на чест.
- Но дяволите честта – отвърна Филип и удари с юмрук по масата.
- Недей да ругаеш честта! Не бива!

Илейн поруга честта ми, помисли си Филип и още повече се огорчи от нахлулите спомени. Върна се назад във времето, когато единственото, което го интересуваше, бяха удоволствията и бавно каза:

– Предполагам, че си прав. Някой трябва да се погрижи за нея. Мисля, че ако трябва да я оставя сама да решава съдбата си, Сабрина Евърслей ще затъне в проблеми до гуша. Аз поне мога да я задържа на повърхността.

За негова най-голяма изненада Чарлз силно се разсмя. Филип вдигна очи и въпросително го погледна.

– Та аз съм осем години по-голям от нея – мога да се справя!

– А ти каза, че я познаваш само от около седмица, а, Филип? И че тя е била през цялото време много болна. Ще трябва да разпиташ Маргарет за всичките пакости, които Сабрина е правила като малка. Да, мисля, че съвсем скоро ще ти се наложи. Сабрина не е от покорните и смирени овчици. Филип.

Филип си спомни за безразсъдния й опит за бягство предишната нощ.

– Тя ще ме послуша. Без съмнение, ще бъде послушна с мен, повярвай ми.

Той оформи тестото на две половини и го пъкна във фурната.

Предполагам ще останеш за обяд, нали, Чарлз? Трябва да решим какво да правим. Когато Сабрина се събуди, аз ще я уведомя.

Глава 18

Чарлз не остана за обяд. Двамата с виконта решиха, че трябва веднага да уведомят дядото на Сабрина да спре издирването. Около два часа по-късно Филип чу стъпките ѝ от горния етаж. Пригответи подноса и тръгна към стаята ѝ.

Чудеше се кого повече трябва да съжалява – себе си или нея. И двамата бяха хванати в капан от общественото мнение. Нямаше никакъв изход – нито за него, нито за нея. Той бе направил всичко, за да спаси едно клето момиче от смърт, а сега трябва да го вземе и за съпруга. Съпруга...

Не искаше да има съпруга. Все още беше млад. Харесваше му животът такъв, какъвто е. Правеше всичко необходимо, за да си доставя удоволствия тогава, когато иска. Роан Карингтън се беше оженил и непрекъснато говореше, че е много доволен. Това ужасно дразнеше Филип. Известно време дори му завиждаше, ако трябва да бъде откровен. Разликата беше, че той сам си бе избрал жената, за която да се ожени. Никои не го беше наставял и никакви обстоятелства не го бяха принуждавали да се жени. А той нямаше никакъв избор. Не беше подлец. Нямаше да позволи някой да съсипе живота на идна млада и порядъчна дама, след като в неговата власт бе възможността да ѝ помогне.

Когато стигна спалнята ѝ, Филип почти бе приел последствията като нещо добро и приятно. Дори реши, че името на Сабрина е подходящо – Сабрина Мерсералт, виконтеса Деренкорт. Звучеше много добре. Нямаше да е толкова неприятно да се ожени за нея. Тя имаше уникални очи – тъмносини, почти виолетови; беше повече от хубава – направо красива! Как ли щеше да реагира, когато ѝ каже, че знае всичко за нея, замисли се Филип. Тя наистина беше много упорита и своенравна, дори проявяваше инат. Ето това не му харесваше у нея – инатът. Щеше да излезе добра съпруга, ако можеше да я контролира. Разбира се, нали точно това му трябва на един мъж, какво значение има коя точно е жената. Още повече че Сабрина беше много по-добра от Илейн, в това беше абсолютно сигурен, или поне се молеше да е така. Сабрина беше жизнена, весела, умна. Да, всичко ще бъде наред. Колкото по-скоро тя стане неговата съпруга, толкова по-добре.

Филип прекрачи прага на спалнята ѝ. Сабрина беше застанала с гръб към него и гледеше през прозореца. Мека следобедна светлина

изпълваше стаята. Косата ѝ блестеше и слънчевите лъчи играеха по нея като пламъчетата на огъня в камината.

След като се оженият и тя стане негова законна съпруга, той ще ѝ каже, че не е имал никакво намерение за брак. Тя сигурно ще го разбере. Техният съюз няма да бъде по любов, а поради стеклите се обстоятелства. А той ще продължи да си живее както досега.

Сабрина се обърна към него и затвори очи. Вдишваше въздуха, като че ли искаше да долови някаква миризма, после каза:

– Сигурна съм, че улових уханието на хляба на виконта. Не ме интересува как изглежда, ще го изям целия.

Филип се усмихна, но този път я гледаше с други очи, по различен начин. Остави подноса до леглото ѝ и каза:

– Изпекох ти пресен хляб.

На подноса имаше супа, купичка с мед и хляб, с който Сабрина се зае веднага, щом седна. Господи, колко бързо се хранеше! Той дори не успяваше да следи ръцете ѝ. А беше толкова слаба, че чак се разтревожи. Когато я заведе в имението Динуити, ще накара готвача си да готви специално за нея. Ще я поглези малко, но Сабрина ще трябва да внимава да не напълнява много. Също както той внимава, когато се завръща вкъщи.

Тя все още дъвчеше бързо. Той не се стърпя и каза:

– Ако искаш, изяж всичко, което е на подноса. Сега може, но те съветвам да внимаваш – не искам съпругата ми да е дебела.

Сабрина тутакси спря. Втренчи се в него, разтърси глава и преглътна. От голямата хапка се задави. Изпи цяла чаша вода. След това остави всичко на подноса и отново втренчи очи в него. Остана така известно време, после каза:

– Извини ме, Филип, сигурно погрешно те разбрах. Какво каза преди малко? Може би ще го повториш, за да мога да разбера какво точно имаш предвид.

– Както желаете, лейди Сабрина.

– Нали ти казах да не ме наричаш така.

– Много добре. Можеш да си останеш така още малко – каза той, седна до нея и взе ръцете ѝ в своите – пръстите ѝ бяха лепкави от меда. – Сабрина, ще се омъжиш ли за мен? Ще станеш ли моя съпруга? Познаваме се едва от пет дни, но мисля, че можем да живеем заедно и да се разбираме. Какво ще кажеш?

– Да се омъжа за теб? – повтори тя, без да откъсва очи от него.

– Да, само ме изслушай. Разбирам, че знаем прекалено малко неща

един за друг, че имаме понякога разногласия, но те са свързани с болестта ти, а тя скоро ще отmine. Ти трябва да ми се довериш и да ми кажеш цялата истина. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

– Ти не се чуваш какво говориш! Защо искаш да се ожениш за мен? Та ти не ме познават въобще, нямаш никаква представа коя съм, каква съм и ...

– Знам достатъчно. Сега ми отговори! Ще се омъжиш ли за мен?

Сабрина продължаваше да го гледа с недоумение, опитваше се да разбере защо постъпваше така, какъв смисъл имаше да прави това. Изведнъж се сети, че ако се съгласи, ще може завинаги да се освободи от Тревор и Елизабет, ще може да навестява дядо си, без да се тревожи, че някой от тях ще му причини болка, и няма да зависи от леля си Баресфорд, която Елизабет наричаше „старото куче“. Но защо Филип искаше да се ожени за нея? Каква беше причината?

– Не, Филип, разбира се, че няма да се омъжа за теб. По-добре ще бъде, ако ми кажеш защо реши да ме попиташ? А, разбирам. Господи, аз сигурно сънувам. Извини ме, явно главата ми се е замаяла от дългия сън. Сигурно искаш да ме предпазиш от нещо, но аз те уверявам, че няма никаква причина за това. Поне засега.

– Имаш нужда от помощ повече, отколкото моята котка Доркъс, когато си беше счупила крака, Сабрина.

– И защо си е счупила крака?

– Не е важно. Забрави какво ти казах. Доркъс живя щастлива цели пет години след това, щеше да навърши двадесет, когато умря. Сега да се върнем на въпроса – Ричард Кларъндън ли предпочиташ за съпруг, Сабрина? Той е маркиз и със сигурност е много по-богат от мен.

Сабрина отново втренчи поглед в него. Гласът ѝ едва се чуваше:

– Ричард? Ричард Кларъндън? Разбира се, че не го предпочитам. Та аз едва го познавам. Истината е, че той ни посещава много често през лятото. Господи, ти откъде знаеш за Ричард?

– Чарлз Аскбридж беше тук.

Сабрина бавно кимна и без да осъзнава, натроши останалия хляб.

Значи той знаеше всичко за нея.

– Да, Чарли ми каза. Точно той ми спомена Кларъндън и аз си спомних откъде ми е толкова позната фамилията Евърслей. Отначало си мислех, че я свързвам с баща ти, но не е било така. Ричард ми беше казал преди около три седмици в Лондон, че иска да се ожени, но трябва да изчака, докато годеницата му навърши осемнадесет години. Умишлено споменах името му, за да видя какви чувства изпитваш към него. Ако

наистина го обичаш, защо просто не се омъжиш?

Филип стана и отиде да седне на стола до леглото ѝ – на него беше прекарал последните пет нощи.

– Да, вече разбираш какво искам да ти кажа, нали? Горкият Чарлз, ако само го беше видяла как изглеждаше, когато влезе тук и те завари да спиш в скута ми, ако можеше да го видиш как ме гледаше ококорен, а на мен ми се искаше да му извия врата...

– Защо?

– Защо беше тук ли? Защото той е собственикът на тази вила, а икономът му се уплашил да не би да са влезли крадци и отишъл да го извика. Така Чарлз дойде и ни видя. Не беше много изненадан, че вижда мен, но беше шокиран, че вижда теб – направо онемя, цели три минути стоя и гледа, като че ли не вярваше на очите си. И така, Сабрина, Чарлз отиде да предаде на дядо ти, че си добре и се връщаш в имението Монмаут.

Изведнъж Сабрина пребледня.

– Не, не мога да се върна, Филип, не мога! Не искам! Не можеш да ме накараш насила да се върна там!

– Време е да ми кажеш истината, Сабрина! Време е да ми кажеш всичко за Елизабет и Тревор. Защо дядо ти не е могъл да те защити?

Той знаеше всичко, но искаше да го чуе от нея самата.

– Не е необходимо да ти казвам нищо повече.

– Доверието е много ценно, Сабрина, и аз искам ти да ми се довериш. Знам, че Тревор е племенник на дядо ти и негов наследник, знам също и че е женен за сестра ти Елизабет, която е по-голяма от теб. Това, което не знам, ще ми кажеш ти. Трябва да знам всичко, за да мога да те защита.

– Аз наистина се надявах, че Елизабет ще бъде щастлива...

Филип замълча. Само кимна, сложи ръце в скута си и зачака нейното обяснение.

Докато говореше, Сабрина го гледаше право в очите:

– Тревор се опита да ме изнасили... но ти вече знаеш това.

– Да, по-важното е, че не е успял. Сега ми разкажи и останалата част.

– Когато дойде за първи път в имението Монмаут, беше много добър, чаровен, грижеше се непрекъснато за Елизабет, но за нея винаги най-важното е било да стане графиня на Монмаут. Тя направо тържествуваше, нямаше по-щастлив човек от нея на земята. Никой обаче не успя да забележи, че под красивата осанка на Тревор се крие нещо друго –

тя замълча за миг. Докато говореше за него, на лицето ѝ се изписа страх и ужас. – Той е малко странен – много красив, строен, с добри обноски, но някак си изглежда мекушав, прилича на жена... Истината е съвсем друга. Всъщност той е жесток и злонравен, изпитва удоволствие, когато причинява болка. Беше ме проследил до залата с портретите, която е най-отдалечената стая в цялото имение. Почти щеше да ме изнасили, но се беше превъзбудил и не успя... не можа...

– Имаш предвид, че той...

– Да, предполагам, че това, което си мислиш, е същото, което искам да ти кажа. На панталоните му имаше голямо петно, беше останал почти без дъх, безсилен, не можеше да се помръдне...

Господи, добре че това копеле е изгубило контрол над себе си!

– Да, разбирам. Продължавай.

– Аз го ударих, но не чак толкова силно. След това той... ами... изпадна в... и аз избягах.

– Искаш да кажеш, че не си взела един от портретите, за да го халосаш?

– Не, ако само ми беше дошло наум, щях да го направя, но аз бях прекалено уплашена. Голяма страхливка съм. Това е.

– Не, не си страхливка. Но си се изплашила до смърт. Това е съвсем разбираемо.

Филип усещаше как гневът бушува във вените му, но така нямаше да може да ѝ помогне. Беше му трудно да говори спокойно.

– Какво направи след това?

– Отидох при Елизабет и ѝ казах какво е направил Тревор. Дори ѝ го доказах. Той ме беше удрял по лицето и цялата бях зачервена, но тя не ми повярва. Тогава разбрах, че тя никога не ме беше обичала...

Ревност, помисли си Филип. Тази кучка е ревнувала, предпочела е да спаси копелето, вместо да се погрижи за малката си сестра. Гневът отново го обземаше. Не искаше обаче Сабрина да го види разярен.

– Елизабет ми каза, че ако отида при дядо и му споделя тази нелепа история, тя ще се закълне, че аз съм се опитала да прелъстя онова копеле. Подчерта, че и двамата са против мен, а Тревор е наследникът на дядо. После ме предупреди, че такава новина би могла да убие дядо, а ако това се случи, то ще бъде изцяло по моя вина. Тогава разбрах, че не мога да остана повече в имението Монмаут. Тревор ме беше заплашил, че ще дойде през нощта в спалнята ми. Не можех да остана повече. Трябваше да се погрижа за дядо, пък и трябваше да се погрижа за себе си. – Сабрина вдигна очи и го погледна. – Още не беше завалил снегът и аз

реших, че ще успея да стигна до Борамууд навреме, за да се кача на дилижанса до Лондон. Тогава се изгубих. Явно съм паднала в безсъзнание, а ти си ме намерил.

– Когато се върнеш в имението, няма да бъдеш сама аз ще съм с теб. Естествено разбираш, че имам голямото желание да убия Тревор със собствените си ръце.

– Да, затова не исках да знаеш какво се е случило. Филип, опитай се да разбереш, той ще бъде следващият граф на Монмаут. Няма друг мъж в рода, който да може да наследи титлата. Не трябва да го убиваш! Обещай ми, че няма да го направиш, Филип!

– Стискам зъби, засега ще се въздържа – отсече той и протегна ръце, за да вземе ръцете й. – Обещавам ти, въпреки че ми е много трудно. Но когато се върнем, аз ще бъда до теб. Няма да те изпускам от погледа си. Ако се съгласиш да станеш моя съпруга, аз ще те измъкна от този ужас само след седмица.

– Да се омъжа за теб? Защо? Не, никога няма да го направя! Никога! Няма да е справедливо, нито ще е честно. Благодарна съм ти за всичко, което си направил за мен. Ти спаси живота ми, непрекъснато се грижеше за мен и ме гледаше, но аз не искам да се връщам в имението. Моля те за последен път – помогни ми да стигна до Борамууд, за да се кача на дилижанса и да отида в Лондон при леля Баресфорд. Това е единственото разрешение, най-доброто... Това е последната ми молба, въпреки че ти не ми дължиш нищо.

Глава 19

Филип се отдръпна назад и пусна ръката ѝ. Какво ѝ ставаше? Тя не искаше да се омъжи за него? Толкова ли беше невежа, че да не може да проумее какво беше станало? Тя вече не е същото момиче, по точно казано, нямаше доброто име на неомъжено момиче. Не го ли разбираше?

Трябваше да ѝ обясни абсолютно всичко.

– Сабрина, чуй ме! Това, което ще ти кажа, е много сериозно. Въпреки че ти не го осъзнаваш, трябва да знаеш, че за останалите хора ти си прекарала почти една седмица с мъж, който е известен като не особено сериозен. Всъщност аз по-скоро имам репутация на човек, който може да се забавлява с всяка жена, която пожелае.

Сабрина го гледаше така, като че ли всеки момент щеше да избухне в крясъци.

– Съжالياвам, но това е самата истина. Мисля, че някои хора биха казали, че съм дори развратник и женкар. Всъщност не съм чак толкова лош, но репутацията ми е такава. Това, което се знае за мен, се приема от всички, те са свикнали и вярват, че е така. Дори да решиш да отидеш при леля си Баресфорд в Лондон, името ти вече няма да е чисто. Никой няма да те покани на парти, ще бъдеш просто низвергната. Най-доброто решение, Сабрина, единственото решение е да се омъжиш за мен, и то веднага.

Филип изчака малко, за да разбере как ще реагира тя, но по изражението на лицето ѝ не можа да отгатне. Съвсем неочаквано Сабрина се усмихна.

– Много благородно от твоя страна да ми предложиш брак, като се жертваш заради мен, Филип, но аз не мога да ти позволя да го сториш. Нямам никакво намерение да се вкопчвам в теб. Още веднъж ти благодаря, но отговорът ми е: „Не!“

– Не бъди глупава, Сабрина, не можеш да си го позволиш. Ти прекрасно разбираш какво точно се е случило. Толкова ли е лошо предложението ми? Мислиш ли, че ще бъда прекалено лош съпруг? Никак ли не ме харесваш, Сабрина? Дори и да искаш да се омъжиш за Кларъндън, той едва ли вече ще те поиска.

Докато Филип се опитваше да я склони, Сабрина отрицателно клатеше глава.

– Защо?

– Защото за него ти си вече „повредена стока“, Сабрина, не разбираш ли? Затова приеми и се омъжи за мен.

Изведнъж тя скочи, размаха юмруци пред очите му и се развика:

– Ах, ти, нещастнико! Ти си измислил всичко това, скроил си цялата тази история! От една страна, ти си смелият, честният и доблестен мъж, а от другата – безпомощните жени, които ти или презираш, или зачитаваш, в зависимост от случая, така ли? Ще ти кажа нещо – отказвам да се обвързвам с теб, разбра ли? Върви по дяволите! А, не забравяй и Кларъндън! Който, моля ти се, не би ме поискал за жена само защото съм била тук с теб пет дни! „Повредена стока“, а? Не можеш да си представиш колко много ме вбеси, Филип! – извика Сабрина и захвърли възглавницата си по него, но от продължителното викане бе останала почти без сили и падна назад.

Без да знае защо, Филип си мислеше, че не е трябвало да ѝ разрешава да яде толкова много хляб. Той не ѝ се сърдеше за думите, които му беше наговорила, защото по-голямата част от тях бяха истина, затова замълча за известно време. Страхуваше се, че може пак да се почувства зле и каза:

– Успокой се, Сабрина, съжалявам. Не трябваше да ти говоря за Кларъндън, но просто исках да разбереш, че нищо не е постарому. Животът ти вече никога няма да бъде същият, повярвай ми. Затова ти предлагам единствения възможен вариант – омъжи се за мен и стани моя съпруга.

Сабрина продължаваше да тръска глава, като че ли не вярваше на ушите си.

– Нека се разделим като приятели, Филип. Няма да се омъжа, ако не съм влюбена в човека, когото избирам. Не става въпрос нито за теб, нито за Ричард. Става въпрос за мен и аз трябва да избира какво да правя с остатъка от живота си, разбираш ли?

На Филип вече беше започнало да му омръзва целият този безкраен спор. Стана му ясно, че не може да я убеди по пътя на логиката и реши да опита по друг начин. Наведе се над нея, хвана я за ръцете и процеди през зъби:

– Може би ще бъде по-добре, ако те обладая веднага. Точно това ще си помислят всички, след като разберат, че си била тук с мен. Повярвай ми, Сабрина, въобще не ми пречи, че точно сега никак не е подходящо да станеш жена!

Тя онемя, но само за няколко секунди. След това стовари юмрука си в лицето му. Филип политна назад, но тя го хвана за ухото – беше

силна и го заболя. Сабрина се претърколи до другия край на леглото, загърна се със завивките и се изправи.

Той изруга и прокара пръсти през косата си.

– Съжалявам! По дяволите, исках само да те накарам да повярваш на думите ми. Опитвах се да ти покажа в каква ситуация се намираме и двамата. Съжалявам – каза отново той. – Не съм лош човек, Сабрина, не съм Тревор. Исках само... Чуй ме, Сабрина, само двамата заедно можем да се измъкнем невредими. Поне в това вярваш ли?

Тя не отговори, но седна на леглото и се приближи към него.

– Трябваше да ти кажа истината – продължи Филип, погледна я в очите и му стана много мъчно за нея. – Чарлз и аз взехме съвсем друго решение. В момента той говори с дядо ти, че ти си на сигурно място, че твоето име няма да бъде опетнено и че ти и аз ще се оженим. Когато отидем при семейството ти, те ще знаят, че ти си ми годеница.

– Филип, аз не съм пропаднала жена, просто бях много болна. Това неморално ли е? Не съжалявам, че ме откри, защото спаси живота ми. Като имам това предвид, смяташ ли, че мога да се възползвам от твоята любезност още и да поискам такава саможертва? Не, достатъчно. Моля те само да ме заведеш до Борамууд.

Филип се вгледа в нея. Едва сега осъзна, че няма никакъв шанс да я склони, нито да я заведе насила до олтара. Е, можеше, но това изискваше прекалено много време, а той, честно казано, вече бе уморен до смърт.

Обърна се към прозореца. Отвън се чуваха гласове. Някакъв файтон приближаваше към къщата. Сабрина още повече пребледня, когато чу конския тропот.

– Времето ни свърши, Сабрина – обърна се към нея Филип и вдигна въпросително вежди.

Тя стоеше безмълвна.

Филип се обърна, прекоси стаята и излезе. Чарлз го чакаше на входната врата, но файтонът не носеше герба на графа.

– Мой е – обясни Чарлз. – Ела да отидем в гостната, Филип, сега имаме много по-сложен проблем.

Филип му направи знак да мълчи и тръгна към гостната. Чарлз го последва.

– Не ме карай да гадая, Чарли. Изплюй камъчето.

– Графът на Монмаут е получил удар и е на легло. Лекарят не разрешава никой да влиза при него. Каза ми, че ще го уведоми, че Сабрина е добре и е на сигурно място, но се опасява, че старецът няма да го

разбере.

– Ясно – каза Филип и едва сега осъзна какво означаваше това. – Сега господар е Тревор, нали?

– Да, Тревор и Елизабет. Трябва да ти кажа още, че Елизабет е прекратила издирването на Сабрина и е върнала всичките хора обратно в имението. По погледите им разбрах, че и двамата тайно са се надявали да е мъртва. Много ми беше трудно да повярвам. Никога не съм харесвал Елизабет, тя винаги ми е била много противна, но едва сега разбрах що за човек е.

– А защо докара твоя файтон, Чарли?

Чарлз прокара пръсти през косата си, като че ли се чудеше откъде да започне.

– Защото има още нещо, Филип. Когато съобщих на Елизабет, че Сабрина е жива, тя веднага настоя да ѝ обясня какво ми е казала сестра ѝ за бягството си и какви причини е изтъкнала. Отговорих ѝ, че не зная подробности, защото Сабрина е разказала всичко на теб. Тогава тя погледна многозначително съпруга си и разкри, че Сабрина е напуснала имението, защото се е опитала да прелъсти Тревор, но той я е отхвърлил. Били много изненадани, че е избягала, но решили, че е постъпила така, защото се е срамувала от себе си и не е можела да остане повече. Нали знаеш, че ще огласят тази нелепа история из целия Йоркшир. Малко след това Елизабет съвсем хладнокръвно ми заяви, че едва ли ще може да прости на сестра си. За първи път чувах такъв леден глас, лишен от всякакви чувства. Тя ми предложи да си я прибере обратно, но аз реших, че не мога да позволя това да се случи на Сабрина.

– А какво каза Тревор?

– След неговите думи бях окончателно разбит. Тревор каза, че е простил на Сабрина и иска тя да се върне; че самият той ще се грижи за нея, защото иска тя да оздравее и да се чувства отново добре, че много му липсвала; увери ме, че я обичал като по-малка сестра и че винаги ще се грижи за нея. Косата ми настръхна, докато го слушах. Мислех, че Елизабет ще го разкъса. Да вървят по дяволите и двамата! Мога да ти кажа само, че никой няма да повярва на тази дивотия, особено хората, които познават Сабрина. За всички тя е едно невинно и нежно създание, толкова... – изведнъж Чарли спря. За негово най-голямо удивление лицето на Филип бе цялото червено, а мускулчетата около очите му играеха.

Филип се опомни и каза:

– Сабрина най-после ми сподели, че този Тревор се е опитал да я

изнасили и милата ѝ сестричка не я е защитила. Ето защо, Чарли, тя била принудена да избяга. Мога да ти кажа, че познавам Сабрина само от пет дни, но съм сигурен, че тя не би ме излъгала.

– Има и още нещо – никой не би повярвал на приказките на сестра ѝ, ако познават Сабрина добре, но не забравяй, че именно Кларъндън я е искал за съпруга. Хората биха решили, че Тревор говори така, защото е против Ричард и сами ще открият истината.

Това вече не е необходимо – каза Филип и погледна приятеля си, – защото Сабрина не желае да се омъжи за мен. Според нейните думи тя не можела да ми позволи да се жертвам заради нея. Опитах всичко. Непреклонна е. Странно, че дори не се поддаде на уловките, които винаги са ми помагали, Чарли.

– Не, не мога да повярвам! Тя не те иска, така ли? Но това е невъзможно, Филип! Чакай малко, да не би да иска да каже, че предпочита Кларъндън?

– Не, не иска нито него, нито мен. Всъщност тя ми призна, че почти не го познава и той не представлява никакъв интерес за нея. Виж, Чарли, аз не мога да я склоня и се отказвам. По-добре я заведи обратно в Морленд.

– Да, само че моите гости все още са там. Маргарет много ще се зарадва да види Сабрина и сигурно ще настоява да се грижи за нея. Между другото, Филип, щом се върнеш към нормалния живот, ще трябва да се разделиш с пациента си.

– Няма ли да е по-добре да я оставим тук още няколко дни? Как ще ѝ кажем всичко това сега?

– Не е необходимо. Имам идея.

В този миг двамата мъже се стреснаха. Сабрина стоеше до вратата, косата ѝ покриваше раменете и стигаше чак до гърба ѝ. Беше здраво завързала халата си. Кръговете под очите ѝ лилавееха, беше бледа и слаба, като че ли всеки момент щеше да припадне.

– Ох, Сабрина – започна Филип и веднага тръгна към нея с протегнати ръце.

– Радвам се да те видя, Чарли. Съжалявам, че те забърках в проблемите си.

Чарлз я гледаше втренчено. Стомахът му се сви на топка – Сабрина изглеждаше ужасно.

– Сабрина, ти все още не си се възстановила...

– Ще се оправи ли дядо, Чарли?

Чарлз знаеше, че не бива да я лъже.

– Самият лекар не знае, Сабрина. Съжалявам.

– Всичко е заради мен – каза тя повече на себе си, отколкото на двамата мъже. – Ако не бях избягала, той нямаше да се тревожи. Сигурно си е мислел, че съм мъртва. Аз съм отговорна за всичко...

Сабрина погледна Филип, след това ръцете му, които той все още държеше протегнати напред, и бавно се свлече на пода – халатът се разстла покрай нея като голямо зелено ветрило.

Глава 20

Филип рееше поглед по склоновете на запад от Морленд. Сивите облаци на късния следобед все повече притъмняваха. Когато чу сърдития глас на Ричард Кларъндън, той неволно се обърна.

– Проклятие! – изруга Ричард. Тъмните му очи като че ли бяха погълнати от намръщеното му чело. – Заклевах ли се, че ми каза цялата истина? Добре. Вярвам ти! Още сега отивам да напълня това копеле с олово!

Имаше едно нещо, което бе характерно само за Ричард, мислеше си Филип, независимо какво решение трябваше да вземе, без значение дали беше ядосан, или спокоен, той решаваше на мига и действаше незабавно.

– Ричард – обърна се Филип към него, – чакай малко. Има още нещо, което трябва да знаеш – старият граф не е в състояние да защити Сабрина, той е много болен и едва ли ще може да обори лъжата, която Елизабет и Тревор са съчинили. Сега те двамата са срещу Сабрина. И тъй като тя е избягала, в очите на обществото всъщност е признала грехо си.

– Не бъди такова копеле, Филип! И ти, и аз знаем много добре, че Сабрина няма нужда да прелъстява който и да е мъж, още по-малко онава глупаво конте, което аз видях в имението Монмаут. Господи, направо ми се доповръща, когато се изправи пред мен.

При тези думи Ричард се разтрепери от погнуса.

– Позволи ми да довърша, Ричард. Най-важното е, че Сабрина не е изнасилена. Аз лично ѝ обещах, че няма да убия Тревор. Това теб не те засяга, но те моля да го имаш предвид. Няма друг наследник, който да получи титлата. Във вените на Тревор тече кръвта на Евърслей. Мисля, че трябва да помислиш, преди да решиш дали ще пратиш това копеле в ада.

Думите му накараха маркиза да се замисли. Той бавно свали черната си кожена ръкавица от дясната ръка и каза:

– Сам знаеш, Филип, че това е доста силен аргумент и мисля, че ще мога да ти отговоря веднага. Смятам да го убия, след като се убедя, че Елизабет носи наследника в утробата си. Да, планът ми ще бъде точно такъв. Естествено, ще бъде много глупаво от моя страна да му кажа, че възнамерявам да го убия, защото той ще направи така, че Елизабет да не

роди дете от него. Смятам, че това ще бъде наша тайна – между нас тримата.

– Аз съм съгласен – каза веднага Филип, – но когато дойде време за изпълнението ѝ, ще трябва да го обсъдим отново. Не можеш да действаш сам, нали? Съгласен ли си с мен?

– Не – отвърна маркизът.

– Може да минат и десет години, докато се роди наследник – добави Филип. – Светът ще се промени. Но ти ми обещавай, че ще спазиш уговорката, Ричард!

– Проклет да си, Филип, добре! Съгласен съм.

– Има и още нещо, Ричард – присъедини се към разговора Чарли. – Нали не смяташ да напускаш континента, след като убиеш това копеле? Баща ти не би ти позволил да направиш това и сигурно би ти предложил да се заеме сам с проблема.

– И аз смятам, че баща ти ще постъпи точно така – добави Филип.

И двамата знаеха, че дукът на Портсмут почиташе сина си като бог и малко му завиждаха. За баща си Ричард трябваше да бъде непогрешим.

– Бог да благослови баща ми – каза Ричард. – Добре, ако ще убиваме това копеле, след като му се роди наследник, то трябва да го запазим в пълна тайна. Не искам да ми се налага да напускам Англия, нито пък да въвличам баща си в това. И двамата имате право, той би се решил да действа вместо мен – той би влязъл и в пъкъла заради мен, но това не може да ме спре – добави той и въздъхна. После вдигна глава и удари по масата.

– Разбирам какво имаш предвид – каза Чарлз, отиде до шкафа и наля три чаши с бренди.

Филип отпи от безценното питие, най-вероятно донесено направо от Франция, усмихна се загадъчно и каза:

– Мисля, че знам какво трябва да направим – трябва да го сплашим. Няма да го убиваме в никакъв случай, но ще направя така, че да го нараня. Може да му счупя носа – така жените, щом го погледнат, ще се разтреперват от погнуса.

– Мисля, че това е добра идея – включи се отново Чарлз. – Чух, че скоро след като се оженил за Елизабет, Тревор е спал с всичките прислужници в имението Монмаут. Да, Филип, ще му счупим носа, право в средата, ще го направим за посмешище.

– Не – отсече Ричард и глътна на един дъх брендито си, – не вие, а аз ще се женя за нея; аз трябва да отмъстя за нея, въпреки че планът е на

Филип. Позволи ми, Филип, аз да смажа физиономията на това копеле.

– Няма защо да ти позволявам, Ричард, тя няма да се омъжи за теб.

Чарлз стоеше и гледаше двамата си приятели, без да помръдне, после се разсмя. И двамата се обърнаха към него и на свой ред се втрениха в Чарлз.

– Всъщност Сабрина не иска нито един от двамата ви. Аз я познавам от малка, значи мога да се погрижа за нея и да отмъстя за нея. Много ще ми бъде приятно да му счупя носа на този сополанко. Какво ще кажете и за дясната ръка?

Филип пръв започна тържествуващо да се смее.

– Господи, Ричард, приличаме на банда хлапаца! Добре, Чарлз, можеш да счупиш и дясната му ръка.

– Много добре – съгласи се маркизът, – само да не оплескаш работата.

– Няма.

– Не знам – продължи бавно Ричард, – но може би е по-добре да дойда с теб за всеки случай. Не можем да си позволим да правим грешки.

– Не, ако трябва някой да ме придружи, това ще бъде Филип. Той спаси Сабрина и се погрижи за нея, докато тя боледуваше.

Филип имаше чувството, че ако Чарли бе малко по-близо до него, щеше да строши неговия нос. Защо му трябваше да припомня на Ричард какво е направил за Сабрина? Господи, сигурно Ричард щеше всеки момент да избухне. Всичко беше въпрос на време. Няколко секунди, не повече. Ричард го смяташе за много по-голям развратник от себе си дори.

За щастие, Ричард нямаше никакво време да сменя тона и отношението си. В този момент в библиотеката нахлу Тереза Елиът и се втурна право към Филип – хвърли се в обятията му и се развика:

– Филип? Ти си жив и здрав! Най-после си тук! Избра да бъдеш различен и да яздиш сам, нали? Не беше хубаво от твоя страна! Виждаш ли сега какво стана?! Само погледни какво се случи! Намери онова нещастно момиче и трябваше да се криеш цели пет дни! Пет дни, Филип! Беше непоносимо да стоя тук без теб!

Филип се опита да я отстрани от себе си, но тя се беше вкопчила здраво в него. Искаше му се да ѝ каже, че прекалено силно е начервила устните си. Много внимателно той се отдръпна, хвана я за ръцете и я отведе настрана.

– О, скъпи, навярно си изтощен. Един господ знае колко много е трябвало да се грижиш за това момиче, сигурно непрекъснато си бдял

над нея. Тя е на не повече от четиринадесет, нали?

Филип кимна. Тереза със сигурност знаеше точно на колко години е Сабрина, дори вероятно бе разпитала за рождената ѝ дата – Филип всъщност можеше да се закълне, че е така, но не каза нищо, а само попита:

– А ти откъде разбра какво точно съм правил през последните няколко дни?

Тя сви устни, за да изглежда обидена – сигурно го беше пробвала пред огледалото поне няколко часа или пък беше опитвала ефекта му върху други мъже, защото беше абсолютно убедена в успеха си.

– То е очевидно, скъпи. Нали пристигна с нея? Нали я носеше на ръце по стълбите и я остави в леглото? Нали нейната глава бе облегната на рамото ти и като че ли тя беше свикнала с тази поза? Нима не знаеш какви са слугите, мили? Чувала съм такива невероятни истории!

– Май трябва да спреш да вярваш на приказките на слугите, Тереза.

Най-лошото беше, че цялата тази ситуация бе широко обсъждана не само от слугите, но и от приятелите му. Един господ знаеше какво точно говореха за него.

– Познаваш ли Ричард Кларъндън, маркиза на Арисдейл? Ричард, мис Елиът.

Така Тереза беше принудена да се отдалечи от Филип, но когато го видя, реши, че си е струвало – Ричард Кларъндън явно бе мъж, който винаги знае какво точно иска, и тя бе убедена до мозъка на костите си, че всяка жена в ръцете му би крещяла от удоволствие. Тереза знаеше това, въпреки че все още бе девствена. Когато той взе ръката ѝ и нежно я целуна по китката, тя се разтрепери. Ако не беше обещала на Филип да му принадлежи, макар и мислено, Ричард Кларъндън щеше да бъде следващият мъж в списъка ѝ. Много пъти бе чувала да се говори за него и се чудеше дали омъжените жени, с които бе прекарал незабравими нощи, наистина наброяваха около тридесет...

– За мен е изключително удоволствие, милорд! – каза покорно Тереза, но не откъсваше очи от чернокосата му глава, наведена над китката ѝ, и си мислеше колко много си подхождат двамата; никога до този момент не ѝ се беше случвало да има шанса да стои толкова близо до него, беше истински миг на откровение и преоткриване; тя се усмихна на себе си, защото бе абсолютно уверена, че го е поразила с красотата си. Никой мъж не можеше да устои на чара ѝ, защо маркизът трябваше да бъде изключение?

На всичките ѝ помисли и копнежи Ричард само отвърна:

– За мен е чест, мис Елиът – и тутакси се обърна и се отдалечи от нея.

Чарлз застина на мястото си. Последното нещо, което искаше да види сега, бе сцена на недоволство. В очите на младата жена проблясваха гневни искрици. Тя искаше Ричард да падне пред нея, а той какво направи вместо това? Чарлз безпомощно се огледа и даде знак на Филип, но виконтът не му обърна никакво внимание. Тогава отиде при нея и я заговори:

– Скъпа Тереза, ти дойде при нас в ужасно неподходящо време. Ние обсъждахме един проблем. Кълна се, че ще ти е много скучно. Може ли да ти правим компания по време на вечерята?

– Не обсъждате никакви проблеми, а говорите за онова момиче!

– Ще се видим по-късно, Тереза – прекъсна ги Филип и си спомни, че точно толкова троснато говореше някога и баща му, навремето този тон имаше поразителен ефект върху него.

Тереза беше направо смазана. Филип беше неин, тя трябваше да знае какво се беше случило между него и онова момиче там горе в спалнята, а те отново я изолираха. Това вече беше непоносимо. Тя се намръщи и погледна маркиза, но той се беше обърнал към камината и наблюдаваше огъня. Да, пламъците бяха хубави, но не тях трябваше да гледа той, а нея. Тя беше красивата. Трябваше веднага да реши дали да го направи свой любовник, след като роди наследник на Филип. Но защо той толкова много се интересуваше от онова момиче?

Тереза се усмихна. Разбира се, положението беше много деликатно, но тя беше съобразителна и щеше да се справи.

– Както желаете, господа. Продължавайте да решавате съдбата на безпризорното дете, което захвърлихте на горния етаж. Аз искам да се забавлявам, защото сега е Коледа и точно това ми обещаха Чарлз и Маргарет, когато пристигнах тук.

– Казах ти, Тереза, не трябва да вярваш на приказките на слугите. – Филип бе готов да се хвърли върху нея и да я удуши със собствените си ръце. Как можеше да нарече Сабрина „безпризорно дете“? По дяволите, вече беше абсолютно сигурен, че целият е почервенял от гняв.

– Както желаете – изрече Тереза с онзи глас, който майка ѝ няколко пъти я беше карала да усвои, махна с ръка и с горди стъпки се отправи към съседната стая.

Чарлз я наблюдаваше и с облекчение очакваше нейното оттегляне.

– Ако се ожениш за нея, Филип, няма да ти проговоря, докато съм жив!

Филип се обърна към Чарлз и се засмя:

– Ако се ожена за нея, аз няма да говоря със самия себе си, Чарли. Всъщност не бих се оженил за нея дори и тя да е последната представителка на противоположния пол.

– Тя е кучка – добави Ричард, който никога не си мереше приказките. – Добре, че си отиде. Да се върнем на въпроса.

Ричард все още продължаваше да наблюдава пламъците в камината, които лизваха цепениците като оранжеви езичета. След известно време заговори пак:

– Знам, че младите девизи не са по вкуса ти, Филип, но Сабрина е толкова непринудена, толкова жива и толкова различна от останалите дами от знатен произход, че самият аз не бях срещал момиче като нея. Ти, предполагам, също. Тя хем ме привлича, хем ме отблъсква. Веднъж ме слуша внимателно, като че ли съм най-великият мъж на света, в следващия миг ми се присмива. Сигурен съм, че е постъпила по същия начин и с теб. Как можа да устоиш на чара ѝ? Нали си я видял гола? Ето това не мога да го разбера. Ти си я докосвал! Това също не мога да го разбера! И още по-малко – да ти го простя!

– Спри да си чешеш езика, Ричард! – тросна му се Филип.

– Проклет да си, Филип, та тя дори не ми позволи да я целуна! Проклет да си, тя осъзнава ли кой съм аз?

Ричард продължаваше да се горещи, докато се връщаше мислено към деня, когато се беше опитал да я целуне, а Сабрина само се беше изсмяла с онзи отвратителен смях, който той ненавиждаше. Още виждаше смеещите се виолетови очи и чуваше думите ѝ, че се държал като сина на ковача, който се опитал да я целуне и едва не се убил, падайки от седлото.

– Сигурно си мислиш, Ричард, че за нея трябва да е чест, дете именно ти си се опитал да я целунеш – попита Чарли.

– Не това имах предвид, разбира се. Но ти, Филип, тя е била с теб цели пет дни и нощи, как не полудя, докато я гледаше? Не те ли опияниха очите ѝ или ти въобще не си ги забелязал?

– Очите ѝ наистина са необикновени.

– Ами косата ѝ? Нито червена, нито кестенява – истински пламък!

– Да, има красива коса.

– И не те ли впечатли?

– Не.

– Ти лъжеш, проклет да си! Поне не ѝ ли поддържа ръката?

– Разбира се – спокойно отвърна Филип, – престани да приказваш

глупости, Ричард. Та тя едва оживя. Направих всичко, което можах, за да спася живота ѝ. Ти да не би да искаш да кажеш, че е трябвало да я оставя да си лежи в снега? Та тя беше посиняла от студ, Ричард!

– Ти много добре знаеш какво точно имам предвид, Филип – изпана се той и сви юмруци, – а това никак не ми харесва! Май трябва просто да те убия.

– Господи, каква награда за „добрия самарянин“! Престани, Ричард, и ме изслушай! Когато Чарлз ни откри, той ме убеди да ѝ предложа да се омъжи за мен предвид стеклите се обстоятелства. Само и само да не се очерни името ѝ. Тя обаче ми отказа, Ричард. Доколкото я познавам, същото ще направи и с теб. Има обаче още едно нещо, което искам да знаеш – когато се възстанови напълно, ще направя всичко възможно да приеме предложението ми. Тя не заслужава да бъде унижавана и критикувана! Не го заслужава, разбра ли!

Докато говореше, Филип гледаше приятеля си право в очите.

– Разбира се, че разбрах, стига да не си се възползвал от нея, може би ще я взема за жена.

– Не съм се възползвал – отвърна Филип и замълча. Спомените го върнаха отново във вилата. Ако Сабрина се съгласи да стане негова съпруга, нямаше въобще да го интересува какво мислят останалите за тях. Въпреки че не беше влюбен в нея, той я харесваше и уважаваше. Тя беше спокойна, уравновесена и много мила. Понякога беше истинска загадка, но в следващия миг ставаше пряма. Филип беше напълно убеден, че той би я уважавал много повече, отколкото Ричард. Според него единствената причина, поради която Кларъндън я искаше, бе да прогони скуката от дома си и да осигури майка на сина си, докато той се отдава на удоволствия в Лондон. Сабрина не заслужаваше такова отношение. Чарлз прекъсна мислите му:

– Може би аз също трябва да ѝ предложа да се омъжи за мен. Познаваме се от деца, мога да се грижа за нея. Какво ще кажете?

И двамата тутакси се обърнаха към Чарлз.

– Добре, добре, забравете, че съм казвал такова нещо – вдигна ръце той и се предаде, – защото, ако ѝ трябва съпруг, който би се жертвал заради нея – аз съм насреща.

– Защо не млъкнеш, Чарли – изруга отново маркизът. – Отивам да я видя. Излезе ли онзи проклет доктор от стаята ѝ?

– Ще отида да попитам – каза Чарлз и дръпна звънчето.

Господи, дано Филип успее да се измъкне само с разбит нос от цялата тази бъркотия, молеше се Чарли за приятеля си.

Глава 21

Сабрина лежеше смирена и не мърдаше, въпреки че ръката ѝ вече беше изтръпнала. Не искаше Маргарет да разбере, че е будна. Усещаше мекотата на памучната материя на халата, с който беше облечена, и се чувстваше чудесно. Колко хубаво, че Елизабет ѝ беше изпратила дрехите тук в Морленд, мислеше си тъжно тя. Чувстваше се ужасно безпомощна и нещастна от всичко, което се беше случило през последните няколко дни. Трябваше да си възвърне по някакъв начин душевната сила, трябваше да направи всичко възможно и да отиде да види дядо си, да се увери, че той ще оздравее и да го убеди, че за всички ще бъде по-добре, ако тя отиде да живее в Лондон. Досети се, че трябва да поиска от Тревор онези десет хиляди лири, които ѝ се полагаха по наследство от майка ѝ след навършване на осемнадесет години. Те ѝ принадлежаха по право и дори Тревор не можеше да я лиши от тях, дори и да използва съветите на адвокати. Колко ли е нещастен, че не е умряла? Тъгата отново стегна гърлото ѝ. Опита да преглътне, но не успя, и от душата ѝ се изтръгна тежък и мъчителен стон.

– Бри, любов моя, ти си будна! Как се чувстваш?

Сабрина отвори очи и погледна Маргарет, която ѝ наливаше чаша чай. Това бе приятелката ѝ от детинство, но вече омъжена за човека, когото обичаше. Беше щастлива, толкова щастлива, че сърцето на Сабрина се сви от болка.

– Жива съм. Наистина съм жива. Не бива да се тревожиш чак толкова за мен, Маргарет.

– Разбира се, че се тревожа. Боли ли те някъде, Бри? Да повикам ли отново доктор Саймънс? Той е все още тук! Говори с Филип.

Сабрина усети меката ръка на Маргарет, която нежно докосна челото ѝ. Липсваше ѝ ръката на Филип – по-силна, по-голяма...

– Маргарет, аз наистина съм добре. Много съм благодарна на теб и на Чарли, че ме приехте в Морленд. Не можех да се върна обратно в имението. Благодаря ти. Аз ще се възстановя бързо, много скоро ще оздравея. Нали знаеш, че винаги съм оцелявала. Скоро ще се оправя и ще поема по своя път, Маргарет, може би още ден-два.

Сабрина се замисли каква ли щеше да бъде реакцията на леля ѝ, когато пристигне в Лондон и почука на вратата ѝ, и съвсем се обезкуражи. Дали Елизабет вече не ѝ беше писала, че Сабрина е блудница и

мръсница. Не, едва ли. Елизабет не я искаше обратно в имението, затова сигурно си мълчеше.

От това, което беше чувала за леля си Баресфорд, беше абсолютно сигурно, че тя не би я върнала обратно само заради десетте хиляди лири в джоба ѝ.

– Не говори така, Сабрина, не искам да чувам подобни неща. Ти ще останеш тук, докато не ти кажа, че вече си напълно здрава, за да можеш да пътуваш. Сега ме чуй – в момента Чарли се опитва да накара гостите ни да си тръгнат, но аз ще остана при теб. След два дни Хю, съпругът ми, ще пристигне от Лондон и ще празнуваме Коледа всички заедно. Както едно време... Помниш ли онази Коледа, когато бяхме сърдити на Чарлз, защото ни смяташе за малки момичета и ни се подиграваше? Всъщност ние си бяхме точно такива, но успяхме да му отмъстим. Още го боли главата и трепери от яд.

Сабрина се опита да се усмихне.

– Никога няма да забравя как изглеждаше, когато слезе по стълбите на излизане от банята, а ние двете се бяхме скрили в гардероба – беше позеленял от яд.

– И въпреки всичките неприятности, които сме му създавали, той пак ни обича. А, да не забравя да ти кажа, че Филип е тук. Ричард Кларъндън също. Тримата с Чарли са се затворили в библиотеката от доста време и разговарят. Прислужницата ми каза, че Тереза Елиът излязла оттам направо бясна, едва можела да говори. Мисля, че е излязла всичката си злоба върху Филип, но той я е сложил на мястото ѝ.

– Ричард Кларъндън е тук! В Морленд?

– Да, той също участваше в издирването ти заедно с останалите мъже. Дори след като сестра ти... Не, това няма никакво значение сега.

– Каж ми, Маргарет.

– Не искам, ти още не си се възстановила. Не искам да ти създавам тревоги.

– Каж ми, Маргарет, моля те!

– Добре. Елизабет и Тревор наредили да се прекрати издирването ти. Ричард направо побеснял.

Странно, но това не направи никакво впечатление на Сабрина.

– Значи ти каза, че и тримата са в библиотеката, така ли?

– Да.

– Вероятно обсъждат какво да правят с мен. Но защо и Ричард Кларъндън е там? Защо трябва да се меси? Сигурно ме разиграват като вещ, която ще получи онзи, който загуби. Представи си само – Сабрина

Евърслей, вързана като коледен подарък и изпратена на един от тях, за негово най-голямо нещастие...

– Защо говориш така, Сабрина? Сама знаеш, че това не е истина. Престани, моля те! Ти се самосъжالياваш, а това никак не ми харесва. Не ти подхожда. Наистина е много досадно и отвратително!

– Добре, съжالياвам. Каж ми, има ли някакви новини от дядо?

– Не, доколкото знам всичко е постарому – каза Маргарет и изведнъж се оживи. – Сабрина, време е да си изпиеш чая, ще се почувстваш по-добре. Не забравяй, че трябва да се възстановиш напълно. Ще видиш, че и дядо ти ще се оправи.

Маргарет говореше на Сабрина, без да спира, но мислеше какво ли ще стане с нея, ако все още продължава да отказва предложението на Филип. Не можеше да си представи, че е възможно да има на света жена, която би отказала да се омъжи за виконт Деренкорт. Сабрина не беше нито глупава, нито наивна. Тя със сигурност осъзнаваше, че името ѝ е компрометирано, макар че нямаше никаква вина. Как ли Филип се е грижил за нея през тези пет дни? Как ли се е чувствала тя? Така ѝ се искаше да е на мястото на Сабрина, да може да проникне в сърцето ѝ и да намери отговорите на всички тези въпроси...

– Сабрина, поне малко харесваш ли Филип?

– Разбира се.

– Но...

На вратата се почука и Сабрина несъзнателно се вкопчи в ръката на Маргарет. Чашата с чая падна на пода.

– Моля те, Маргарет, не пускай никого!

Маргарет помилва ръката ѝ, за да я успокои, и каза:

– Ами ако е Филип?

– Особено него! Моля те, Маргарет!

– Добре, успокой се! Цялото ти лице пламна.

Маргарет отиде бавно до вратата, откряна я малко и излезе навън в коридора. Маркиз Арисдейл стоеше навъсен, Чарлз беше до него.

– Ричард иска да говори със Сабрина – каза Чарлз. – Тя будна ли е вече?

Маргарет погледна маркиза в лицето, опитвайки се да прикрие привличането, което винаги усещаше към него. Веднъж майка ѝ беше казала, че той е от този вид мъже, на които жените непрекъснато се възхищават, но изгарят пръстите си, ако ги докоснат.

– Съжالياвам, милорд, но тя не иска да говори с никого.

– Но мен ще ме приеме – отсече Ричард и пристъпи към вратата.

Маргарет го хвана за ръката и го дръпна назад.

– Милорд, моля да ме изслушате. Сабрина все още не се чувства достатъчно добре.

– Ела, Ричард, Маргарет е права. Трябва да й дадеш още малко време – тихо каза Чарлз.

Маркизът се поколеба, без да откъсва очи от вратата, после добави:

– Не бих й навредил.

– Разбира се, че не би сторил такова нещо – уговаряше го Чарлз, – но Сабрина е още слаба, нека я оставим засега.

На Маргарет й се стори, че той тихо изруга, смръщи вежди и се втрени в нея:

– Моля кажете на Сабрина, че ще се върна да разговарям с нея довечера. Тя няма да ми откаже да ме приеме тогава.

Преди Маргарет да успее да се възпротиви, маркизът се завъртя на пети и тръгна по коридора.

Чарлз го проследи с поглед и много се разтревожи.

– Кларъндън ще се срещне със Сабрина, Маргарет. Той ще направи всичко възможно, за да успее. Кажете й това. Сега поне има няколко часа да размисли, за да може да вземе решение. Е, скъпа моя, с божията помощ ще трябва да изпратим гостите си. Ела долу да се сбогуваш с тях.

– Тереза Елиът тръгна ли си вече?

– О, не. Може би Филип ще трябва да я прилъже да излезе навън, за да можем да залостим вратата след нея – разсмя се Чарлз и щипна сестра си по бузата. – Ще си тръгне. Достатъчно причини има, за да си тръгне.

Маргарет кимна одобрително.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре. Прислужницата ми каза, че е разпитвала слугите. Появяването на Филип със Сабрина направо я е съкрушило и от лек бриз тя явно се е превърнала в истинска вихрушка.

– Всъщност единственото, което мога да направя за нея, е да проверя конете и фойтона й, за да пътува спокойно.

Маргарет кимна в знак на съгласие.

– Ще поговоря със Сабрина. Не мога да разбера какво става. Защо тя не иска да се омъжи за нито един от двамата? Коя жена е имала такъв голям избор?

– Предложих й себе си, представяш ли си?

Значи Сабрина беше права, помисли си Маргарет. Наистина бяха решавали съдбата й – и тримата бяха готови да тръгнат към олтара с нея.

– Филип ли беше? – попита Сабрина, когато Маргарет се върна при нея в спалнята.

– Не, маркиз Арисдейл. Искане на всяка цена да говори с теб, Сабрина. Чарлз и аз едва го склонихме да го отложи, но той каза, че ще се върне довечера. Ще се наложи да говориш с него, в противен случай ще разбие вратата.

Единствената ѝ надежда угасна, но сега това нямаше никакво значение.

– Добре, ще говоря с него.

Къде беше Филип? Защо не дойде при нея? Щеше ли да остане в Морленд?

Когато Маргарет излезе, Сабрина си спомни пътуването с фойтона от вилата на Чарли до Морленд. Филип я беше взел в скута си. Говореше малко, но само с Чарли, а лицето му беше спокойно и смирено. Ако трябваше да бъде искрена със себе си, през цялото време мислеше защо не ѝ говори. А сега защо още не беше дошъл да я види? Поне да се беше сбoguвал с нея... Сабрина признаваше своята сдържаност към него, но това никак не ѝ помагаше. Погледна към затворената врата с надеждата, че ей сега той ще се появи, но нищо не стана. Дали Ричард Кларъндън не беше определен да бъде изкупителната жертва и да се ожени за нея? Не, дори не можеше да си представи маркизът да направи нещо, което не е по вкуса му – едва ли би поискал да се ожени за нея след всичко случило се. А какво всъщност се беше случило?!

Сабрина въздъхна и затвори очи. Ако Ричард ѝ направи предложение, тя просто ще трябва да го спаси от него самия.

Като че ли нежният пламък на свещта бе докоснал лицето ѝ. Тя се събуди. Отвори очи. Погледна към светлината и... видя Филип. Беше седнал на леглото ѝ, гледаше я съсредоточено – по всичко личеше, че е загрижен за нея.

Тя се усмихна. Беше свикнала да го вижда така седнал на леглото ѝ. Нямаше нищо странно в това. На нея ѝ беше много приятно и тя не го криеше. Филип ѝ даваше усещането за сигурност и спокойствие.

Той обаче не се усмихна.

– Колко е часът – попита тя и се опита да се облегне на лакти.

Филип веднага се изправи, сложи ръце на раменете ѝ и нежно я бутна назад, за да си легне отново.

– Недей да ставаш. След полунощ е. Надявах се светлината от свещта да те събуди. Радвам се, че не трябваше да чакам дълго, защото щях да заспя.

– Какво правиш тук, Филип? Нали не сме вече във вилата на Чарли? Колко пъти ми каза, че да оставаш насаме с мен е много неприлично – засмя се Сабрина.

– Е, радвам се, че успя да прозреш едната от причините.

– Няма никакви причини, Филип, и нищо не заплашва репутацията ми. Не е справедливо.

– Е и какво смяташ да правиш?

– Нищо. Нещата са такива, каквито са.

Филип докосна челото ѝ и каза усмихнат:

– По-добре ли се чувстваш?

– Да, а ти защо си тук, Филип?

– Ричард ми каза, че не искаш да се омъжиш за него. Искаше да се бие с мен, но после реши, че ако случайно аз бъда избраникът ти, няма да е добре да отида пред олтара с насинено око. Исках да разбера дали е прав, но реших да изчакам, докато всички заспят. Тук съм от около час. Наблюдавах те, докато спиш. Спокойна и щастлива. Дори се усмихна насън. Помниш ли какво сънува? Не? Няма значение.

– Ричард не ти е казал истината, Филип. Обясних му, че нямам намерение да се омъжвам за никого.

Сабрина си спомни разговора с маркиза и страховития му образ. Беше се надвесил над леглото ѝ, а очите му гневно искряха. Беше смешен и... жалък.

– Значи ти отказваш да приемеш предложението ми?

– Да, Ричард, но ти благодаря за вежливостта и загрижеността.

– Ние говорим за нещо съвсем различно от „вежливост“ и „загриженост“, Сабрина. Не ме баламосвай! По дяволите, аз ще се ожена за теб на всяка цена! Всичко е уредено, дори дядо ти се съгласи.

– Той нищо не ми е казал, милорд – беше отговорила Сабрина, а гневните пламъчета в очите ѝ малко бяха разколебали маркиза, но не за дълго.

– Знаеш, че те желая. Всяка жена би познала мъжа, който се интересува от нея по този начин.

– Но аз не те желая.

– Сега вече разбрах – петте дни с Филип Мерсералт, това е единствената причина, поради която отхвърляш предложението ми, нали?

Ако Сабрина имаше достатъчно сили, щеше да скочи от леглото и да го повали с един удар на пода, но сега трябваше да се задоволи само със словесен двубой.

– Чуй ме, Ричард, не съм от жените, които дразнят мъжете, водят ги

за носа, а след това ги отритват и им се присмиват. Ти направи своето предложение по най-галантният начин. Аз ти отказах. Вече си свободен и нямаш никакви задължения към мен, ако изобщо някога си имал такива. Смятам най-напред да навестя дядо си и да се уверя, че е добре и има кой да се грижи за него. След това заминавам за Лондон, при леля Баресфорд. Надявам се разбираш, че за мен няма място в имението Монмаут.

Но Ричард не прие обясненията ѝ. Беше продължил да се гневи, да я заплашва и обижда. Сабрина не можеше да си обясни неговото поведение. Тогава дочу гласа на Филип.

– Е, каквото и да си казала на Кларъндън, той е решил, че аз съм щастливецът. Дойдох да разбера истината от теб. Той каза, че възнамеряваш да отидеш при леля си в Лондон. Какво те кара да мислиш, мила моя, че леля ти ще те посрещне с разтворени обятия?

– Десетте хиляди лири.

Филип вдигна вежди въпросително.

– Наследството? Просто така, даваш си наследството и всичко е уредено. Чудесно! Е, сега всеки ще си помисли, че съм искал да се ожена за теб, за да получа безценната ти зестра. Всъщност повече би ми харесало да ме смятат за щастливия ловец, отколкото за глупавия рицар.

Сабрина се втрени в него, отвори уста, но после я затвори. Той продължаваше да я засипва с думи, а това още повече я отблъскваше. В един миг дори си каза, че разговорът с Кларъндън ѝ е бил по-приятен. Поне тогава беше спокойна и уравновесена, владееше положението, а сега?

– Филип – прекъсна го тя и се опита да привлече вниманието му, – започвам да си мисля, че е имало облог, който ти си загубил и затова се държиш така. Както и да е, трябва да знаеш, че изобщо не ме интересува. Можеш да съобщиш на Чарли и Ричард, че ще се грижа сама за себе си и нямам нужда от ничие мъжко присъствие.

Точно в този миг забеляза как изведнъж изражението на лицето му рязко се промени. Той скочи.

– Какво, по дяволите, каза току-що? Какъв облог?

Тогава си спомни за Чарли, който също бе решил да ѝ предложи ръката си. Наведе глава.

Сабрина се разсмя, но смехът ѝ не беше весел, а по-горчив и от силно кафе.

– Значи не отричаш? Ти, Чарлз и онзи нещастник, маркизът, сте се препирали като петли, борили сте се да защитите глупавото си мъжко

достойнство и личната си свобода. Е, Филип, сега ме чуй! Знам как да се грижа за себе си. Не съм „повредена стока“ и няма да приема предложението на нито един от вас. Остави ме на мира. Уморена съм. Ти ме отегчаваш. Лека нощ, Филип.

Тя се обърна на другата страна.

Филип мълчеше. После стана и бавно започна, но в гласа му се усещаше безкрайна мъка и тъга:

– Светът не е такъв, какъвто го искаме, Сабрина.

– Тогава трябва да го променим. Поне аз така ще направя.

– Има много неща, които все още не си научила. Светът си има свои правила, които няма да промени заради теб, Сабрина. Надявам се да се видим в Лондон.

– Да – отговори тя, – но най-напред ще отида да видя дядо. Ако той има нужда от мен, ще остана.

Филип тежко въздъхна.

– Ти не пожела да ме послушаш, Сабрина, но те моля поне сега да чуеш съвета ми. Дядо ти е толкова болен, че едва ли ще те познае. Няма нужда да ходиш при него, той не се нуждае от твоите грижи.

Тя се обърна към него и го стрелна с поглед.

– Не разбираш ли, Филип? Трябва да се уверя, че за него наистина се грижат. Ти не познаваш Тревор. Той не обича никого, най-малко пък дядо – единствената пречка между него и цялото богатство на Евърслей. Трябва да отида на всяка цена.

Филип мълчеше, погледът му следеше сянката на пламъка, която трептеше на стената. Внезапно каза:

– Ще ми се довериш ли, ако сам отида и проверя как се грижат за графа?

– И какво ще направиш?

– Отговори ми най-напред – ще повярваш ли на думите ми за онава, което ще видя там?

– Предполагам – отговори бавно Сабрина, осъзнавайки своята безпомощност, – след като аз самата ти поверих живота си, защо да не повярвам и на думите ти. Благодаря, милорд, за всичко, което направихте за мен!

– Не би ли могла да ми позволиш да се грижа за теб и в бъдеще?

– Не, милорд, не бих могла да се възползвам от честта, която ми оказвате, не бих искала това да урони престижа и името ви.

Филип само въздъхна, взе свещта и тръгна към вратата.

– Сбогом, Сабрина.

Дори не дочака да чуе отговора ѝ.

Меката светлина на свещта освети коридора и това беше последното, което Сабрина видя, преди той да затвори вратата след себе си, без дори да се обърне назад.

Глава 22

Лондон. Три седмици по-късно.

– Аниса, позволи ми да те поздравя! Твоята племенница е толкова чаровно момиче, а пък аз бях чула, че е малко високомерна, дръзка и арогантна. Разбира се, арогантността е необходимо качество, стига да не се прекалява. Винаги съм казвала, че е хубаво човек да бъде поне малко арогантен. Бях чула също, че е прекалено слабичка, направо кокалеста, но на това може и да не се обръща внимание, като се има предвид зестрата ѝ. Поне слабостта не е засегнала гърдите ѝ и човек може да се надява, че при теб ще понапълнее. Какво ще кажеш?

Аниса Баресфорд се вгледа в Лусила Мортън. Много ѝ се искаше да я зашлеви заради глупавите ѝ приказки, но Лусила имаше пари, което означаваше власт, а и бяха добри приятелки още от детинство. Аниса се примири, усмихна се и кимна одобрително. Ще дойде и нейният ред, помисли си тя и каза на глас:

– Права си, Лусила, казах го на милата ми Сабрина. А забеляза ли очите ѝ? Видя ли какви невероятни очи? Виолетови! Никое друго момиче няма такива красиви очи. А и е много спокойна, държи се почтено и е елегантно облечена.

– Но е толкова слаба... – повтори разочаровано Лусила.

Аниса отново кимна в знак на съгласие – все още можеше да се сдържи и да бъде великодушна.

– Да, слабичка е. Нали е боледувала. Но сега вече е добре, макар че все още е бледичка.

– Бледността ѝ идва от това, че стои все вътре. Аниса вдигна леко вежди и изчака да види реакцията на Лусила – тя бавно кимна. В този момент забеляза, че Сабрина стои до дъщеря ѝ Доринда и сравнението никак не ѝ хареса.

– Много по-добра е от Елизабет.

Аниса се разсмя и добави:

– Всяко момиче е много по-добро от Елизабет.

– Вярвам, че характерът на Сабрина не е като на сестра ѝ?

– Разбира се, че не е, въпреки че тя е тук само от една седмица.

Аниса се замисли. Всъщност, ако не разговаряше с най-добрата си приятелка от детинство, сигурно щеше да каже, че Сабрина е прекалено тиха и хрисима. Беше ѝ трудно да реши дали момичето е светица, или

хитруша.

Аниса се обърна към приятелката си, решавайки да смени темата на разговор:

– Мадам Жизел направи истинско чудо от синята кадифена рокля на Сабрина. Много ми харесва този руски стил в модата, въпреки че съм малко възрастна за такива облекла.

Лусила я погледна, но не каза нищо – тя също харесваше тези рокли, но, както Аниса, беше попрехвърлила подходящата възраст.

Лейди Аниса се усмихна на племенницата си, която изглеждаше много по-спокойна, отколкото преди няколко часа. За нещастие, Сабрина приличаше на момиче, което ще заспи всеки момент. Може би трябваше да я предупреди, че няма да е лошо от време на време да се усмихва, да показва интерес или да се включва в разговора им. Това би могло да ѝ бъде от полза за в бъдеще.

– Посъветвах я дори още малко да украси роклята, за да стане поелегантна – добави Аниса, – но и така си е красива. Погледни какви рамене! Мадам Жизел нарочно изрязва деколтето на гърба ѝ по-ниско.

– Косата ѝ е прекалено дълга – изплю най-сетне камъчето Лусила.

– Глупости! Косата ѝ е изключителна като очите. Виждала ли си някога такава коса?

– Не е модерна вече.

– Червеникавокафявото винаги е било модерно – ядоса се Аниса.

– Не говоря за цвета, а за дължината. Не мисля, че някой мъж би се загледал в косата ѝ. Сега се носят по-къси коси и съвсем естествено е да не я харесат, ако пък я харесат, значи нямат вкус.

– Да – потвърди лейди Аниса и се замисли. Тя беше препоръчала на Сабрина да я подстриже малко, но момичето не направи нищо. Никога не ѝ беше казвала, че много ѝ завивда за гъстата и красива коса. Нямаше да ѝ каже и сега – това щеше да бъде нейната малка тайна.

Разговорът беше доста разпалил любопитството на лейди Лусила и тя продължи да разпитва за Сабрина:

– Каза, че момичето има наследство...

– Да, наследила е от майка си десет хиляди лири. Колкото до зестрата ѝ – не съм уведомена с точност. Дядо ѝ е много болен сега, но сигурно това не е попречило на щедростта му.

Лейди Лусила погледна гордо към по-малкия си син, Едуард, който все още продължаваше да си губи времето с пълното момиче на Бланш Халфорд. Когато танцът свърши, тя реши да отиде при него и да му каже как с лекота да си спечели богатство и сполука.

Аниса Баресфорд тъкмо оправяше къдриците, си, когато изведнъж замръзна и ококори очи.

– Какво означава това? Господи! Не мога да повярвам!

Лейди Лусила проследи погледа на Аниса и се втренчи във фигурата до вратата – там стоеше виконт Деренкорт, който оглеждаше вяло претъпканата с гости стая. Беше елегантен, безупречен, но ленив като гущер на слънце.

– Какво прави Филип Мерсералт тук – недоумяваше Лусила. – Аз специално попитах Джейн дали той ще дойде, защото мислех за моята мила Доринда, но тя само поклати тъжно глава. Каза ми, че той никога не ходи на такива малки партита, още повече през януари. Какво наистина прави тук? Джейн със сигурност му изпрати покана, но не очакваше да дойде.

Лейди Лусила тутакси извика скъпата си дъщеря, чийто бъдещ съпруг – ако въобще можеше да се нарече такъв – стоеше ленив и отпуснат, но сам.

Аниса Баресфорд си мислеше за виконт Деренкорт като за най-апетитния мъж, когото познаваше. Отдавна не се беше появявал – повече от година. Беше глупаво от страна на Лусила да си мисли, че Филип Мерсералт ще погледне Доринда, но Сабрина – Сабрина беше съвсем друго. Защо ли пък точно Сабрина? Е, това вече е интересно, помисли си Аниса и се отпусна доволно в креслото си – триъгълникът се затваряше...

Аниса погледна Сабрина, която точно в този момент правеше реверанс на младия граф, после махна с ръка на Филип и отново потъна в мислите си.

– Трябваше да му позволиш да те придружи, Сабрина. Не е прилично едно момиче просто така да избяга от ескорта си.

– Да, мадам, забравих – каза Сабрина и седна до леля си. Чувстваше се много уморена, беше ѝ горещо и искаше да си легне и да спи цяла година. Чудеше се колко ли още щеше да издържи.

– Танцуваш много добре. Все пак е нещо.

– Благодаря, мадам.

– Можеш да ме наричаш „лельо“. Мисля, че няма да е никак лошо да придадеш малко живинка на гласа си, не много, естествено. Съвсем малко. Трябва да се постараяш да говориш по-енергично, макар и тихо. Нито един джентълмен не би се впечатлил от момиче, което говори и се смее силно, докато прекосява салона, но в същото време не биха се заинтересували и от момиче, което непрекъснато мълчи. Опитай се да направиш комплимент поне на един джентълмен, с когото танцуваш.

Понякога е трудно, тъй като много от тях са ужасно досадни, но аз смятам, че ще се справиш.

– Ще се справя, леля. Съжалявам, много съм уморена.

Аниса се вгледа в Сабрина – под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а това не беше никак хубаво.

– Ще се оттеглим след половин час, после ще си легнеш и ще се напиш.

Сабрина искаше да каже на страхотната си леля, че е изморена не само физически. Опита се да се усмихне. Леля ѝ остана доволна. Наведе се към нея и ѝ прошепна:

– Никога няма да те карам да кокетничеш, детето ми, но не забравяй, че това е първото ти появяване в Лондон. Може би трябва да положиш малко повече усилия, да бъдеш по-чаровна. – Аниса се замисли и си спомни, че по същия начин бе съветвала и Елизабет. – Елизабет навремето не успя да завоюва ничие сърце тук, но това не се оказа пречка в живота ѝ. Почти се бях отказала, когато неочаквано дядо ти ми съобщи, че ще се омъжва за братовчед си. Разбира се, аз веднага си помислих, че това е подкуп, но няма значение. Тя ще стане графиня на Монмаут. Сега трябва да се погрижим за теб.

Аниса забеляза Джейн Белфор, която съпровождаше виконт Деренкорт до Доринда Мортън, а Лусила ги следваше послушно като кученце, с трепереща от вълнение брадичка.

Аниса изпрати Сабрина да ѝ донесе чаша пунш. На връщане я извика Джейн Белфор:

– Сабрина, позволи ми да ти представя виконт Деренкорт. Филип, познаваш лейди Баресфорд, предполагам. Това е Сабрина Евърслей, нейната племенница.

Сабрина едва задържа чашата на леля си. Знаеше, че срещата им в Лондон е неизбежна, беше ѝ го казал той. Така и не успя да се освободи от чувствата, които все още я свързваха с него, нито да се научи как да се държи в негово присъствие. Бавно вдигна глава и го погледна в очите.

Облеклото му нямаше нищо общо с дрехите, които носеше през онези пет дни, докато се грижеше за нея. Тя също не беше облечена както тогава. Филип се наведе към ръката на леля ѝ изключително изискано и каза:

– Лейди Баресфорд! Сабрина, удоволствие е да те видя отново.

Нежността в гласа му беше нещо ново за нея. Не си спомняше да ѝ беше говорил с този тон в дните, през които се грижеше за нея. Тя само

кимна, нямаше сили да каже нито дума.

– Какво става, милорд? Защо имам чувството, че се познавате е моята племенница?

Аниса недоумяваше какво точно беше станало, но забеляза, че Сабрина стои безмълвна и тиха, като че ли беше онемяла.

– Срегнахме се веднъж за много кратко, милейди – уточни Филип, старейки се да откъсне очи от Сабрина и да погледне леля й, която винаги му се беше струвала много досадна и все се опитваше да я отбягва. – На едно коледно парти в Морленд.

– Ах, да, имението на Чарлз Аскбридж – усмихна се отново лейди Баресфорд. – Сестрата на Чарлз, милата Маргарет, се омъжи за сър Хю Дрекомор, нали? Бях много доволна, когато чух за женитбата й. Маргарет винаги беше на заден план, а майка й се беше отчаяла, че не ще може да я омъжи. Как се чувства тя сега, милорд?

Филип си спомни щастливата усмивка на Маргарет, когато съпругът й Хю се появи в Морленд един ден преди Коледа. Спомни си как той я вдигна на ръце, как я целуваше и как се смееше. Заради него Филип би отишъл и в ада, той му беше истински приятел.

– Много добре, мадам.

Оркестърът, който беше разположен в ъгъла на салона, засвири някакъв весел танц.

– Искаш ли да танцуваш с мен, Сабрина?

– Да, милорд – отговори бързо Сабрина и сложи ръка на рамото му. – Може ли, лельо?

– Разбира се, детето ми, иди да се забавляваш.

Докато виконтът се отдалечаваше със Сабрина, лейди Баресфорд изведнъж бе обхваната от безпокойство. Виконтът бе чаровен и красив млад мъж, доста богат, но се ползваше с лошо име – знаеше се, че него никой не може да го оплете в мрежите си. По-късно трябваше да предупреди Сабрина, че той не би се оженил все още, тъй като е достатъчно млад и не му се налага да мисли за наследник. Разбира се, никой не знаеше каква ще бъде съдбата му.

Да, трябваше да поговори със Сабрина. Нямаше смисъл да си губи времето с него. Без съмнение, племенницата й едва ли беше срещала мъж като Филип Мерсералт. След като той я нарече с малкото й име, значи се познаваха много добре – ето това беше най-интересното!

Филип говореше нежно. Устните му бяха на не повече от инч от ухото на Сабрина.

– Колко жалко, че все още не можеш да танцуваш валс.

– Мога. Дядо беше наел учител по танци за мен и Елизабет точно преди сватбата ѝ.

– Не, не това имах предвид – прекъсна я Филип и я погледна в очите. – Трябва да получиш позволение, за да можеш да танцуваш валс в Лондон.

– От кого?

– От благодетеля на Алмак. Леля ти поиска ли разрешение вече?

– Не зная, не ми е казвала – отвърна Сабрина, без да откъсва очи от него. Филип също я наблюдаваше непрекъснато. Сабрина не можа да се овладее и преглътна, после леко се наклони към него. Тъкмо се допираше до гърдите му, когато той леко я отблъсна.

– Не мога, Сабрина, колкото и да го искам... не мога...

Сабрина го погледна учудена, недоумявайки защо постъпва така. Усети непозната болка и объркване. Ето това тя въобще не беше очаквала. Не го разбираше. Откъде, по дяволите, се бяха появили тези странни усещания?

– Защо?

Бяха толкова близо един до друг, а тя беше облечена във всичките тези ужасни дрехи. Разбира се, изглеждаше прекрасна в тях, но проблемът не беше в това. Той все още я помнеше така, както я беше виждал, когато трябваше да я съблече напълно, за да я спаси. Помнеше всеки сантиметър от тялото ѝ... Изведнъж дочу гласа ѝ. Филип каза това, което мислеше в момента:

– Един истински мъж никога не се отказва от една дама от страх, че тя би могла да го компрометира. Нямам намерение да говоря повече за това, то е прекалено лично, но ти по-добре не ме дразни.

– Не мога да разбера. Защо казваш, че те дразня?

Филип въздъхна.

– Разбира се, че не можеш. Нека оставим това за друг път, а сега те моля да танцуваш с мен.

Така разговорът беше приключен. Сабрина се усмихна и се остави на музиката. Разделиха се, но това беше само за миг. Тя направи реверанс и застана в редицата, където бяха всички дами. Най-напред подаде ръка на един джентълмен, след това на друг. Всичко това я напрегна и умори. В края на танца не ѝ беше останала никаква сила. Тогава усети ръката му на рамото си.

– Мисля, че все още много бързо се уморяваш.

– Да, така е, но въпреки това с всеки изминал ден се чувствам все по-добре.

– Не бих искал да те върна веднага при леля ти. Желая да поговорим. Имаш ли нещо против да ти донеса чаша пунш? Ще те освежи.

Сабрина кимна, сложи ръката си върху неговата и така преминаха през голямата зала, на път за трапезарията. Няколкото дълги маси бяха изящно подредени. На тях имаше всичко – от стриди до ябълков пай.

– Гладна ли си?

Сабрина отново кимна. Филип ѝ поднесе пълна чаша, взе шампанско за себе си и вдигна тост:

– Да пием за Лондон и за твоя успех тук, който вече е очевиден!

Сабрина отпи от пунша. Сладко и приятно. Вдигна отново чашата и каза:

– Да пием за света, който няма нужда да бъде променен! Твоят успех е повече от очевиден!

– Не, Сабрина, просто светът все още не те е разбрал.

– Да не искаш да кажеш, че ще го обявиш на всеослушание?

– Не, не е необходимо. Твоят свят все още е прекалено крехък. Стъклен. Само едно малко камъче или една лоша дума и той ще се срути.

– За какво говориш? Какво означава това? Направила ли съм нещо лошо? Леля ми непрекъснато говори, че аз само трябва да се усмихвам и да кимам. Не, Филип, не е честно.

Филип само кимна безпомощен.

– Толкова невинно създание си, Сабрина! Нима очакваш, че новината ще бъде пропусната? Че няма да бъде разгласена? Въпрос на време е. Получи ли писмото ми?

– Да, тази сутрин – усмихна се Сабрина. – Много ти благодаря, Филип!

– Надявам се, че си спряла да се тревожиш.

– Може да се каже.

– Лъжеш ме, но няма значение. Както ти писах, дядо ти се възстановява, макар и много бавно. Изглежда графът е упорит и твърд. Твоят алчен братовчед Тревор ще трябва да почака още доста, преди да поеме властта. Има и нещо, което не ти писах, в случай че леля ти прочете писмото – графът не вярва на Тревор.

Лицето на Сабрина помръкна. Тя вдигна очи към Филип и попита:

– Какво направи?

– Отидох в имението Монмаут и се срещнах с негодника. Изясних му всичко много добре.

Глава 23

– Какво си направил? Филип! Значи си го видял? Да не би да си го прострелял? Моля те, кажи ми, че раната не е опасна! Нали не си го убил?

Филип се смееше от душа и сърце.

– Всъщност през изминалите шест месеца живях с мисълта, че ще се върна в имението Монмаут и ще го пребия – отговори Филип, но нищо не спомена за Ричард Кларъндън, който беше готов веднага да отиде при Тревор и да му потърси сметка за деянията. Образът на онзи негодник отново изплува пред него и ръцете го засърбяха. – Чуй ме, Сабрина, изслушай ме, моля те! Аз наистина отидох в имението и притиснах до стената и онзи нещастник Тревор, твоя братовчед, и неговата невеста. Знаеш ли, те много си подхождат.

Сабрина го погледна – в очите ѝ се четеше безпомощност.

– Но защо?

– Защото нищо не би им попречило да те унищожат.

– Как ли би реагирала леля Баресфорд, ако знаеше?

– Какво значение има как би реагирала, след като те са от хората, които винаги се радват на чуждото нещастие?

– Защо отиде, Филип?

– Защото ти го дължах.

– Не, не ми дължиш нищо. Нищо не ми дължиш, Филип! Ти вече спаси живота ми. Смятам, че това е повече от достатъчно.

– Добре, отидох, защото исках да видя как изглежда онова малко надуто конте, което си позволи да се надсмива над Ричард Кларъндън. Исках да видя копелето, което се опита да изнасили сестрата на съпругата си, вместо да се грижи за нея.

– Красив е, нали? Каза ли му да се грижи за дядо?

– Да. Мисля, че единственото качество, което Тревор Евърслей притежава, това е инстинктът за самосъхранение. Казах на него, а и на Елизабет, много ясно и кратко, че ще изпратя куршум точно в сърцето на бъдещия граф в мига, в който старият умре. И двамата ме засипаха със жлъч. Това мен не ме засягало, не съм им никакъв, за да се меся в семейните им планове. Сигурен съм обаче, че думите ми им направиха голямо впечатление. Признавам, че ми се наложи да прибягна до някои драстични мерки. Трябваше да покажа, че не се шегувам и ударих

Тревор. Той падна на пода, а аз го натиснах с крак. Елизабет стоеше отсрани и трепереше от страх. Сега като се замисля, тя като че ли беше доволна, че онова копеле изпитва болка и унижение. Кой знае... Въпреки че е много странно... Тревор се опита да извика икономата...

– Рибъл.

– Да, Рибъл. Той дойде и застана до вратата. Известно време наблюдава, а след това се обърна и излезе.

– Значи ти предизвикваш Тревор на дуел, ако дядо умре, така ли, Филип? Не мога да се съглася с това твое решение. Ами ако той те рани? Защо трябва да рискуваш живота си заради един стар човек, когото ти дори не познаваш?

– Той е твой дядо, Сабрина.

– Аз те освободих от всички задължения, които Чарлз се опита да ти възложи. Не мога да си позволя да те забърквам повече в моите проблеми.

– Както изглежда, ще трябва да се примириш, защото времето не може да се върне назад.

– Благодаря ти, Филип – каза Сабрина и протегна ръце. Филип осъзна, че това, което я измъчваше, е само гняв от безсилието. Не му харесваше обаче положението, в което бе попаднала. А като че ли и тя не можеше да се примири с това да бъде вечната изкупителна жертва.

– Не искам да ми благодариш никога повече, Сабрина. Става доста отегчително. Не ти подхожда да хленчиш.

Думите му имаха моментален ефект. Сабрина цялата поруменя. Червенината достигна чак до гърдите ѝ. Да, до гърдите ѝ. Филип наведе глава. После я погледна право в очите.

– Значи хленча, така ли? Какво означава това? Какво бих могла да направя, освен да ти благодаря? Защо по-добре не направиш нещо за собствения си характер? Чарли ми каза, че си много невъзпитан, безразсъден и егоистичен. Знам и за всичките онези жени, с които имаш или си имал връзки... Чарли ми каза, че си искал да си построиш друга къща само за твоите срещи, въпреки че и ти сам не знаеш колко къщи имаш!

– Значи според теб аз съм егоист, така ли? Що се отнася до безразсъдството и възпитанието, приемам го. Но никога повече не ме наричай „егоист“. Толкова ли бързо забрави всичките ми грижи за теб, Сабрина? Ако наистина бях егоист, какво мислиш, щях да направя, докато те къпех, Сабрина? Докато ти давах хавлията? Докато ти стоеше гола пред мен? Това не е ли достатъчно доказателство, че не съм егоист? Всичко направих единствено и само заради теб! Не можа ли да го разбереш?

– Бях безсилна и болна. Бях дори в безсъзнание. Само един подлец би се възползвал от състоянието ми.

Думите ѝ бяха безсмислени и объркани, но въпреки това той я харесваше такава, каквата беше. Просто искаше да види докъде ще стигне, затова каза абсолютно безразлично:

– Ти направо трепереше от удоволствие, когато ти предложих да те изкъпя, Сабрина, а твърдиш, че си била в безсъзнание.

– Един джентълмен не би припомнял такива подробности на една дама.

Страните ѝ отново се покриха с руменина, но очите ѝ искряха от гняв и ярост, а това означаваше живот. Сигурно ако имаше малко повече сили, щеше да се нахвърли срещу него – какво по-голямо доказателство, че възстановяването ѝ върви успешно.

– Не, Сабрина, един джентълмен би трябвало да помни такива неща, защото само спомените биха могли да му помогнат да предразположи дамата и следващия път. А дали трябва да говоря за тях, ще реша покъсно. Това, което няма да забравя, е, че ти не беше в безсъзнание в този паметен ден, когато ти помогнах да се изкъпеш. Колкото до останалите дни, мога да кажа със сигурност, че беше в съзнание. Само имаше треска. – Филип погледна към ухото ѝ, заобиколено от червеникавокафяви къдрици и продължи, въпреки заплахата от избухване, която вече четеше в погледа ѝ. – Не си ли спомняш как те затоплях, когато трепереше от студ?

Спомените нахлуха и я накараха да се изчерви цялата. Да, той беше лежал до нея, за да я топли с тялото си, разтриваше гърба ѝ, държеше я в скута си. Спомни си омайващата топлина на тялото му и желанието ѝ да се потопи...

– Ти не си джентълмен! – отсече Сабрина, обърна се и тръгна, стиснала ръце, като че ли това щеше да ѝ помогне да забрави.

Тогава гласът му я достигна – тих, спокоен, но ясен:

– Права си. Извини ме! Тогава наистина беше в безсъзнание. Направих всичко, което трябваше, за да те спася. Не ми се сърди, обещавам, че никога повече няма да кажа и дума за онези дни.

– Не ти се сърдя.

Филип не можа да се съдържи и се разсмя.

– И аз те моля никога да не го правиш, Сабрина. Винаги съм се страхувал от жени, които заплашват да ми се разсърдят. Хайде, ела да танцуваме. Ако си ми много ядосана, мога просто да те заведа при леля ти, онази, която е омъжена за търговец. Не, забрави! Успокой се,

Сабрина! Започваш отново да дишаш тежко! Моля те!

– Остроумието ти не ми допада – отсече тя, завъртя се, попривдигна полата си и гордо се отдалечи.

– Истината винаги боли – извика след нея Филип, смеейки се. – Или може би не е така?

Филип се сбогува с домакините, каза „Лека нощ“ и тръгна. Няколко часа по-късно, след като бе преполовил бутилка бренди в „Уайтс“, той отиде при Мартине, която живееше във Фитън Плейс.

Ани, прислужницата на Мартине, икономът и готвачът се бяха събрали до входната врата, събудени от настойчивото и силно чукане, което би могло да вдигне и мъртвец от ковчега. Ани беше толкова изненадана, че отстъпи назад, когато го видя.

– Милорд, вече е почти два сутринта...

– Но е хубава сутрин, момичето ми, нали – опита се да се засмее Филип, тъй като усещаше колко странно изглежда. После хвърли палто то си на изумената Ани, която вече държеше шапката му. – Няма нужда да съобщаваш за мен. Реших да изнаедам госпожата.

Филип прескачаше стъпалата по две наведнъж, въпреки че няколко пъти му се наложи да се хване за перилата, за да запази равновесие. Когато се изкачи на горния етаж, той се втурна право в спалнята на Мартине.

Свещта гореше и разпръскваше мека светлина. Мартине седеше в леглото си, подпряна на лакти. На устните ѝ грееше щастлива усмивка.

– Добър вечер, мадам – каза провлечено Филип и се хвърли в леглото да я целуне.

Мартине се изправи и небрежно смъкна завивките от себе си. Беше гола. Филип втренчи поглед в голотата ѝ. После явно се събуди и бързо засваля дрехите си, разхвърляйки ги по пода.

– *Quelle sottise* – каза Мартине със силен акцент. – Елате, милорд, елате бързо. Имате нужда от помощта ми. Вие сте пиан, Филип, толкова пиан, че едва ли ще можете да ми доставите удоволствие – бърбореше Мартине, докато отместваше завивките. После дръпна Филип в обятията си.

– По-скоро бих умрял! Повярвай ми, Мартине, няма да те разочаровам. Ако се отклони от обещанието си, само ми го напомни.

Мартине се разсмя и го тупна по рамото.

– Разбира се, но едва ли ще се наложи. Та това е твоята истинска

същност и ти не се разделяш никога с нея.

Филип също се разсмя и зарови лице в гърдите ѝ. Знаеше, че тя винаги има нужда от него. Едва ли имаше друг мъж, с когото би могла да си поговори на френски. Поне една жена наистина имаше нужда от него и го желаше...

Мартине отметна глава назад и светлината се прокрадна през тъмните ѝ коси. После се изви цялата, за да може Филип да я целуне.

– Обичам, когато целуваш гърдите ми...

– Мога да накарам всяка една жена в Лондон да ме заобича – промърмори той между целувките, – дори и онази опърничавя кучка!

Ето това вече беше интересно, помисли си Мартине, докато удоволствието се разливаше по цялото ѝ тяло. Тя се наведе към Филип и вдигна главата му, за да може да го целува дотогава, докато и двамата останат без дъх. След няколко мига на наслада и удоволствие Филип изведнъж я отблъсна от себе си, изправи се и втренчи поглед в нея.

Мартине беше забелязала странното му поведение още в началото, но сега имаше и още нещо – очите му я гледаха, но не я виждаха.

Миг след това Филип се отпусна на леглото до нея, подпря се на лакът и отново я погледна. Тогава замахна с ръка и я удари по рамото. Беше съвсем необичайно за него, никога не беше постъпвал така с нея и Мартине горчиво въздъхна.

– Тя е една глупачка, Мартине. Опитях се да я предизвикам, но тя не ме иска. Не я помолих да се омъжи за мен тази вечер. Нямахте смисъл. Достатъчно много неща направих за нея. Защо да се наранявам отново, когато знам, че тя ще ми откаже? Не съм чак толкова глупав... Не знам какво да правя. Мразя нейния страх, не ѝ подхожда. А отгоре на всичко ме обвини в безразсъдство – че уж съм искал да спася името и честта ѝ, понеже ѝ предложих да се омъжи за мен?! Аз да се жертвам заради нея! Представяш ли си? Смешно, нали?

Мартине премигваше в недоумение, а светлокафявите ѝ очи бяха изпълнени със самосъжаление – той вече не я милва, беше далече от нея. Стана ѝ мъчно. Имаше обаче нещо, което я заинтригува.

– Да не би да си компрометиран името на някоя дама?

– Разбира се, че не съм. Толкова ли съм лош?

– Разбира се, че не си, но нали току-що каза...

– Няма такова нещо, разбираш ли? Тя щеше да умре, ако аз не се бях погрижил за нея. И тя го знае, признава, че е така. Целият побъркан свят го знае – изкрещя Филип и сложи ръка на корема ѝ.

Мартине се усмихна, но нищо не каза – искаше с мълчанието си да

го предизвика към откровение. И той се хвана.

– Дори Кларъндън я помоли да се омъжи за него. Толкова ли не може да разбере, че нещастieto от хорските приказки вече чука на вратата ѝ?

– Но ако ти не си я компрометирал по никакъв начин, тогава защо тя трябва да се страхува от хорските приказки?

Филип се отпусна по гръб. Свещта придаваше причудливи форми на сенките по тавана. Някъде проскърца дъска и той мигновено се изправи и се разкрещя:

– Извикай веднага дърводелец! Не искам да бъда смазан от дъските на тавана, докато се любим!

Мартине кимна, въздъхна и тихо отвърна:

– Не мога да разбере защо това момиче, което не е било компрометирано, е отказало на Кларъндън. Той е толкова романтичен. Само от името му се разтрепервам – говореше Мартине и се усмихваше на Филип, но той остана сериозен. – Да, наистина цялата се разтрепервам, Филип. Защо това момиче не е поискало да се омъжи за него?

– Той не я обича, просто я иска за себе си. Той е един развратник и не я заслужава!

– А ти обичаш ли я?

– Разбира се, че не. Та аз едва я познавам. Нали знаеш, че съм прекалено млад, за да обичам когото и да било. Прекалено млад съм да се женя.

– А ти не си ли развратник?

– Не. Това е въпрос на гледна точка. Аз съм много по-малко развратник от него. Дори не мога да се сравнявам с истинските развратници. Повечето от приказките за моята особа са само клюки. Е, не съм чак толкова чист като Роан Карингтън, или поне това, което се знае за него, но съм почти като него. Е, добре, не като него, но не съм и женкар като Ричард Кларъндън.

– Винаги съм харесвала оценките, които даваш за себе си и за другите, Филип.

– Не изопачавай думите ми, Мартине! Ако Кларъндън имаше възможност, сигурен съм, че щеше да се възползва от нея. Едва ли щеше да постъпи като мен. Ако той я беше открил, нямаше да се спре пред нищо и дори щеше да се възползва от невинността ѝ. Тя поне случи на човек в мое лице. Аз съм честен. Може и да съм изпитал желание да я имам, но не се възползвах от безсилието ѝ.

Мартине се замисли. Имаше още нещо, което разпалваше

любопитството и до болка.

– Значи Кларъндън също е предложил себе си в качеството на „съпруг-жертва“, така ли? И всичко това заради едно момиче, което дори не е било опетнено?

– Не става въпрос за това. Никой нямаше да го научи, ако не беше дошъл Чарлз Аскбридж. Твоят романтик Кларъндън нямаше да има нужда да предлага жертвоготовните си услуги. Ако му бях казал, че съм се възползвал от нея, едва ли щеше да бъде толкова самоуверен. Възползвал. Можеш ли да си представиш, че той ме попита за това? Та тя беше почти мъртва, а той мисли, че съм се „възползвал“... Колко е жалък светът, Мартине, чак вони...

– Имаш право – каза Мартине и прокара пръсти по гърдите му до корема. Ако трябваше да бъде искрена, това негово поведение започваше да ѝ омръзва, а разговорът да я отегчава. Тя дори не знаеше кое е това момиче. Едва ли го и познаваше.

– Колко си силен, Филип – промълви тя, докато пръстите ѝ се спускаха все по-надолу.

– Нали знаеш, че посещавам Салона за бокс на Джаксън – отвърна вяло Филип и вдигна глава към гредата, откъдето идваше скърцането.

Мартине се засмя и започна да го целува по гърдите още по-настойчиво.

– Не, Филип, не мисля, че Салонът за бокс на Джаксън има нещо общо със силата, за която ти говоря – продължаваше да кокетничи Мартине, докато ръката ѝ стигна до мъжествеността му и Филип затаи дъх.

Той я издърпа върху себе си и думите ѝ докоснаха устните му:

– Не мога да разбера само едно нещо, Филип. Толкова често си ми казал, че си прекалено млад, за да се жениш, че последното нещо, което искаш, е съпруга, а сега постъпваш като човек, който има гузна съвест. – Мартине вече беше обзета от невероятна възбуда и започна да се движи върху него. Филип се остави да бъде обладан от нея.

Изведнъж тя спря. Беше дочула думите му:

– Прекарахме почти една седмица заедно. Сами. Онези глупаци Елизабет и Тревор непрекъснато разправяха, че е искала да съблазни зет си. Трябваше да отида и да се срещна с тях, за да се уверя, че ще си затворят устата. Няма съмнение, че вече са успели да ѝ навредят. Просто все още не е стигнало до Лондон. Ето това Сабрина не може да разбере! А още по-лошото е, че не ми се доверява и не ми вярва.

Мартине мълчеше в очакване на възбудата и насладата. Колко опиляващо! До такова върховно усещане можеше да я доведе единствено

Филип.

– Онова момиче, което все още не си съблазнил, дали ще обича да се люби така?

Филип се замисли за Сабрина. Малка, нежна, притисната силно до него, докато треската я мъчеше. Отново разбра объркването и неудобството, което тя изпитваше. Силното желание да я има беше помрачило ума му, но той успя да се овладее. Един джентълмен никога не говори за една дама по такъв начин, нито пък го обсъжда с любовницата си. Разбира се, Мартине не беше виновна за това, че той ѝ разказа всичко. Грешката си беше изцяло негова.

– Стига вече, Мартине! Стига! За последен път... стига... – говореше несвързано като насън Филип, обвиняйки ръце около врата ѝ и притегляйки я към себе си, за да я целуне.

Глава 24

Дамблър не изглеждаше никак доволен, когато отвори вратата на господаря си призори на следващия ден. Много добре знаеше къде е бил и какво е правил. Дразнеше се от тези постъпки на Филип. Сигурно вече започваше да остарява, помисли си Дамблър и подсмъркна. Господарят му миришеше на бренди и секс. Повече на секс, отколкото на бренди.

– Няма ли да ми четеш морал, Дамблър – каза през рамо Филип в очакване на тирадата, която слугата му изнасяше всеки път, щом закъснееше.

Дамблър не отговори. Когато стигна до покоите си, Филип се опита да свали намачканите дрехи, но пръстите му не се подчиниха.

– През нощта човек трябва да спи, милорд, а не да си пропилява времето – каза Дамблър, докато помагаше на господаря си да се съблече.

– През нощта спят само старците, Дамблър, и ти знаеш това много добре. Спомням си разказите на баща ми за твоята младост. Бил си луда глава. Сега просто завиждаш.

– Не съм съгласен, милорд.

Филип изсумтя. Не можеше да си представи, че съществуват мъже, което не биха му завидили. Всички възрастни си приличат, помисли си той и се пхна под завивките. Чаршафите бяха студени. Нямаше сили дори да се скара на Дамблър, толкова много му се спеше.

– От друга страна, бих казал, че няма невъзможни неща – добави Дамблър. – Много добре се чувствам в залеза на годините си – не съм задължен към жена си всяка вечер.

– Ако трябва да бъдеш по-точен – жените са две.

– Както кажете. Не си спомням. Спомените избледняват, но това не ме тревожи.

– Изглеждаш така, като че ли всеки момент ще се разплачеш. По-добре забрави за „залеза на годините си“, Дамблър. Иди и се забавлявай с някоя весела жена, но най-напред се наспи и не ме събуждай в никакъв случай, освен ако не гори къщата. И, заклевам се, не съм те карал да ме чакаш да се върна.

– Какво би казала Нейно благородие, ако ви чуе? – промърмори Дамблър, докато загасяше свещите.

– Откакто майка ми си отиде от този свят, на мен ми е все по-

трудно да общувам с теб. Иди и си легни, Дамблър. Майка ми беше златен човек, тъкмо в разцвета на силите си, преливаше от доброта... И кръвта ще си каже думата...

Филип чу някакво хриптене, което идваше откъм мястото, където беше застанал Дамблър, и се замисли какво ли би казал слугата, ако му се удадеше възможност да види Мартине в целия ѝ блясък и красота. Сигурно на мига би получил апоплектичен удар.

Дамблър вече стоеше до вратата, когато се обърна към господаря си и каза:

– Планирали ли сте нещо за тази вечер, милорд?

– Не, за мен току-що приключи вечерта, благодаря ти. Можеш да си легнеш, Дамблър.

– А за следващата вечер, милорд?

Филип изруга.

– Щях да забравя. Всичко е заради този свещен, но отегчителен Алмак, който ще се прави на св. Георги. Не че това ще промени нещо...

Мис Тереза Елиът беше положила грациозно ръка на рамото на брат си Уилфред и се носеше към главната зала на Алмак, където всички бяха насядали като на дворецов съд.

– Стари вещици – прошушна Уилфред на сестра си в момента, когато късогледите му очи съзряха трите стари дами на скъпите позлатени кресла, които задушевно разговаряха. – Същинско съдилище!

– Тихо, Уилфред. Няма да ти навреди поне една вечер за малко да се откъснеш от отвратителните си книги. Освен това трябва някой да ме придружава.

– Ами намери си съпруг, Тереза. Може би ще успееш да излъжеш някой нещастник, който с удоволствие ще си пилее времето с теб.

Тереза се усмихна на брат си, но лицето ѝ изразяваше омраза и самодоволство. Уилфред го забеляза и ако не бяха на бал, сигурно щеше да я напляска.

– За твоє сведение, аз вече съм си избрала един от най-достоините ергени на Лондон.

– И кой е този нещастник – попита Уилфред, докато оглеждаше класическия профил на сестра си, който според него не заслужаваше никакво внимание от страна на мъжете.

– Малко вероятно е да го видиш тази вечер тук на бала, защото, както той сам казва, баловете на Алмак са най-скупните в цял Лондон.

Има обаче едно нещо, което ме успокоява – когато се оженим, той със сигурност ще започне да ги посещава.

– Кажй най-после кое е това магаре?

Тереза ошипа брат си по ръката, но замълча. Към тях се приближаваше дукесата на Уиган, на която мис Елиът благосклонно се усмихна.

– Стига си се усмихвала, Тереза! Кажй кой е този образец на съвръшенството, когото си избрала?

– Съмнявам се дали въобще ще те удостои с поглед. Той е толкова красив, толкова добър...

– Спри, моля те! Със сигурност той е едни от онези мъже, които не правят нищо друго, освен да се наливат с бренди, да ходят при любовници и да се надбягват с коне.

– Трябва да ти кажа, глупако, че този мъж е виконт Деренкорт.

– Филип Мерсералт?!

– Да – отговори надменно Тереза, без да обръща внимание на изненадата в гласа на брат си. – Ако поне веднъж си позволиш да се откъснеш от учението си, ако поне за малко спреш да си навираш носа в книгите, ще научиш, че вече съм ходила с него на езда в парка, а и прекарахме заедно Коледа в Морленд. – Този празник не беше оправдал очакванията й, но откъде можеше брат й да знае какво се беше случило. – Ако не беше онова нахално момиче, което обърка плановете ни, сигурна съм, че вече щяхме да сме...

– Ти каза, че Филип Мерсералт никога не идва на този бал, нали?

– Не, разбира се. Колко жалко! Тази вечер съм особено красива... – не можа да довърши мисълта си Тереза, тъй като проследи погледа на брат си и... се изчерви. – Господи, сигурно е научил, че аз ще бъда тук и е решил да дойде! За да ме изненада! Бъди учтив с него, Уил, или ще накарам твоя настойник да се влюби в мен – бърбореше Тереза и непрекъснато дърпаше брат си за ръкава.

Уилфред много искаше да й отвърне и да я постави на място, но си представи какво би могла да направи тя е настойника му. Безпомощният мистър Джеймс и без това беше отдавна влюбен в нея.

– Добре, ще се постарая.

– Съпи, трябва да отидем да поздравим лейди Джърси и контеса Лийвън, а също и онзи студен мистър Друманд Бърел.

– По-добре доброволно да отида в Нюгейт.

Лека руменина покри бузите на Тереза при срещата с покровителите на Алмак.

– Красиво момиче – беше коментарът на контеса Лийвън, докато

Тереза и Уилфред се отдалечаваха. – Има изискани маниери и се облича много добре.

Сали Джърси се усмихна и злобно добави:

– Възможно е мис Тереза Елиът да забрави напълно добрите си маниери, когато се срещне с новото попълнение от млади дами в Лондон. Май ще се окаже, че Сабрина Евърслей вече е успяла да покори сърцата на доста благородници, а това не е никак малко постижение за толкова кратко време. Филип Мерсералт помоли за благоволенieto ми да му разреши да танцува валс с нея.

Мисис Друмонд Бърел, която до този момент не беше проявила желание да се присъедини към разговора, погледна студено лейди Джърси и отбеляза:

– Мисля, че виконтът ще се окаже в много трудно положение. За кратко време той бе пленен от две дами едновременно. Но пък притежава чар! Лично на мене ще ми бъде много забавно да видя как ще се справи с деликатното положение.

Тереза дръпна Уилфред да се обърне към виконта, за да може да го удостои с необходимото внимание. Той обаче изглежда никак не беше впечатлен от срещата си с нея. Тереза беше на не повече от пет стъпки, когато той изведнъж се обърна и заговори с някакво червенокосо момиче. Младата дама стоеше до лейди Баресфорд. В следващия миг виконтът взе ръката ѝ и я поведе към залата, където няколко двойки вече танцуваха. Тереза се закова на място. Дъхът ѝ замря.

– Как смее да се отнася така с мен?! Сигурна съм, че ме видя! Коя е тази нещастница с него? О, ще му дам да се разбере!

Уилфред, който вече се чувстваше достатъчно отегчен и му беше безразлично дали да остане още малко на бала, или да си тръгне за вкъщи, изведнъж се оживи. Погледна сестра си. Тереза беше побесняла от яд. Уилфред реши, че няма да е излишно да подпали фитила.

– Изглежда тази малка красавица вече е пленила твоя виконт и ти го измъкна точно под носа. Много е красива, нали, Тереза? Толкова невинна и непорочна! Много е сладка. Не зная защо, но си мисля, че тя не е сестра на бъдещия ти съпруг. Дали ще се съгласи да танцува с мен? Ти какво ще кажеш?

– Млъкни! Ще кажа на мама! Знам защо постъпва така – просто е много добре възпитан. Това е само жест на внимание, нищо повече. Ела, Уил, трябва да поздравя лейди Баресфорд.

В този момент обаче лейди Баресфорд се навеждаше към Лусила Мортън. По всичко личеше, че говорят нещо поверително и Тереза

реши, че не може да ги прекъсва. Тя мислено изруга и се обърна към залата. Филип и момичето продължаваха да танцуват. Тереза видя как той започва да се смее. Тогава грабна брат си за ръката и му заповяда:

– Ти ще танцуваш с мен, Уил! И да не си посмял да ме настъпиш! Обувките ми са нови и не искам да ги похабиш!

Филип завъртя Сабрина и двамата описаха голям кръг от единия чак до другия край на залата. Тя вече беше останала без дъх от смях.

– Какво мислиш за баловете на Алмак – попита я той, усмихвайки се.

Сабрина също се усмихна.

– Чудесно е. Обичам да танцувам валс, а и ти си много добър партньор, по-добър дори от учителя ми по танци. Той непрекъснато тактуваше на глас, а ръцете му бяха все изпотени. Често ли идваш тук, Филип?

– Много рядко, защото обикновено е скучно и отегчително.

– Надявам се не ме причисляваш към скучните хора и не си се почувствал задължен да дойдеш само заради мен.

– В никакъв случай. Как бих могъл? Не ти ли казаха, че аз съм един голям егоист? Не знаеш ли, че никога от никого не завися? Прави само това, което на мене ми харесва и което аз искам – когато обаче се отнася до теб, веднага се променям, помисли си Филип, но нямаше смелостта да изрече последните думи на глас.

Изглежда и двамата бяха забравили споровете от предишната си среща. Филип се чудеше дали Сабрина си спомня караницата.

– Отново дишаш тежко, Сабрина. Хайде да поседнем. Не искам да се умориш до смърт и да не мога да танцувам повече с теб.

– Не бих посмяла да ви разочаровам, милорд.

– Когато ме разочароваш, ще ти кажа.

Сабрина го погледна и се втренчи в него. Признанието му я накара да се усмихне, но в погледа ѝ имаше още нещо, което на него му заприлича на насмешка. Нека се забавлява, помисли си той, нека се смее. Реша да подпали старите чувства:

– Да, така е, Сабрина. Малко настроение няма да ни навреди. Ричард ми беше казал, че си много весела. Няма да се откажа, ако решиш да ме впечатлиш със същото.

Преди Сабрина да успее да му отговори, музикантите засвириха нов валс. Филип обви ръка около кръста ѝ и отново я завъртя чак до

средата на залата. Сабрина се смееше весело и следваше стъпките му. Беше топло и приятно. Свещите искряха и светлината им се разпръскваше на хиляди многоцветни искрици. Тя се чувстваше щастлива, а около нея се носеше весел глъч. Филип я притисна до себе си и забави движенията си.

– Моля те, не спирай, Филип. Харесва ми начина, по който танцуваш валс.

Филип беше очарован. Мислеше си, че ако я пусне, Сабрина ще продължи да се върти и да се смее сама. Тази непринуденост у нея наистина му харесваше.

– Не беше прав. Само погледни – всички се забавляват и се смеят. Баловете на Алмак никак не са скучни и отегчителни. Всички са толкова учтиви и мили. Леля ми каза, че дори мисис Друмонд Бърел, която никога не се засмивала, сега сияела. Тя ми се усмихна, Филип. Е, почти... Показа си зъбите, което според леля ми е равнозначно на усмивка.

Филип също се засмя и отново завъртя Сабрина, за да опишат още един кръг. Когато отново забави крачки, той се наведе към нея и ѝ каза:

– Трябва да се съглася с теб. Наистина тази вечер е очарователна. Ти танцуваш прекалено изящно за роднина на обикновен търговец.

– Всички джентълмени, с които танцувах тази вечер, ми казаха същото – добави тя и го погледна.

Сабрина наистина се закачаше с него. Дори може би започваше да флиртува, помисли си Филип и се почувства замаян.

– За роднина на обикновен търговец ти си и много добре облечена. Италианският крепон наистина ти стои великолепно.

– Откъде знаеш, че това е италиански крепон? Не съм очаквала един джентълмен да разбира от такива неща.

– Един джентълмен, който държи на успеха си сред дамите, трябва да знае всичко и да разбира от „такива неща“. Ако желаеш, мога да те заведа в един магазин до Бонд Стрийт. Там ще си избереш много изящни аксесоари към тоалетите и ще изглеждаш наистина съвършена.

Сабрина не знаеше дали да се ядоса, или да се засмее, но Филип усети колебанието ѝ, смръщи вежди и попита:

– Кое от двете ще избереш?

– Когато реша, ще ти кажа. Ако се засмея, това само ще те окуражи.

– Едва ли – отвърна Филип.

Той чувстваше пръстите ѝ на рамото си и леко се усмихна. Спомни си предишната нощ, когато Мартине беше в прегръдките му, и още по-силно завъртя Сабрина. Тя се задъха. Малко преди да свършат

музикантите, Филип се наведе към нея. Брадичката му се опря в къдриците ѝ и той прошепна замислен:

– Бих желал да ми позволиш да бъда вторият Св. Георги. Ти си девойка, изпаднала в беда, Сабрина. Това е истината, и ти го знаеш. Нищо друго не ще те спаси. Не си ли го разбрала все още?

– Никога няма да мога да ти се отплатя, ако сега ти разреша да се провалиш заради мен, Филип. Освен това, огледай се наоколо. Всички ме харесват. Не е необходим никакъв Св. Георги.

Филип само въздъхна. Музикантите засвириха поредния валс. Той я завъртя и те се понесоха към средата на залата.

– Това е третият валс. Колко учтиво от твоя страна. Толкова съм щастлива!

Само ако знаеше какво означава този трети валс, помисли си Филип и се усмихна.

Глава 25

Странна загадъчност и любопитство се четеше в погледите на всички, които ги наблюдаваха, и Филип го забеляза. Това беше техният трети валс. Когато двама млади танцуват два пъти валс, това е повече от обява в Gazette, но третият валс беше равностоен на предложение за женитба в очите на присъстващите. Правилата обаче, които управляваха обществото на Лондон, бяха нещо съвсем непознато за Сабрина. Но Филип реши, че не трябва да се чувства виновен. Леля й Баресфорд щеше всичко да ѝ обясни.

– Трябва да замина от Лондон за няколко дни. Отивам в имението си в Оксфорд. Ще се върна едва следващия понеделник. Би ли дошла да поюздим в парка тогава?

– Искате да кажете, милорд, че в парка допускат роднини на бедни търговци?

Сабрина се опитваше да не се размее и така още повече се харесваше на Филип.

– След като ще бъдеш придружавана от мен, няма от какво да се притесняваш. Ако някой дръзне да ти каже, че не ти е мястото там, аз ще те защитя.

Сабрина отметна главата си назад.

– Кълна ти се, Филип Мерсералт, че ще дойде ден, когато моята дума ще бъде решаващата.

– Като се има предвид, че аз съм осем години по-възрастен от теб, това едва ли е възможно, но все пак нека оставим времето да реши.

– Съмнявам се – каза тя, но знаеше, че едва ли ще дойде такъв ден. – Знам къде живееш, но не зная как изглежда домът ти.

Филип се размая и зъбите му блеснаха очарователно. Тя искаше да знае как изглежда домът му! Защо ли толкова много се интересуваше? Разбира се, той ще бъде и неин дом. Филип се наведе още по-близо до нея и прошепна:

– Пътувала ли си някога до Оксфорд, Сабрина?

– Само съм чувала, че не е по-красиво от Котсулдс.

– Една точка за тебе за това сравнение. Всъщност там е забележително. Имението на моята фамилия се нарича Динуити. Доста странно име. Наследницата, която трябвало да спаси рода ни от изчезване, е пожелала да бъде наречено така. Тя успяла да съхрани богатствата ни и да

възроди фамилията. Оттогава нито един виконт не е дръзнал да промени името на имението. И за наше най-голямо щастие, всички те са били доста проникателни и са успели да умножат богатствата си. Имението Динуити и досега има репутацията на старомоден дом.

– И какво се разбира под тези думи?

– Първо, различни архитектурни стилове. Аз лично съм привърженик на средновековния стил. Баща ми е харесвал мавританския, а дядо ми – класическия. И всичко това е събрано в имението.

– Звучи много интересно.

Филип повдигна вежди загадъчно и прошепна:

– Там има и една много красива детска стая.

Като че ли лицето ѝ трепна за миг.

– Към нея има и една изключителна библиотека. Балната зала е в края на имението. Тя е била построена от дядо ми. Украсата ѝ е приказна. Резбованите херувимчета по тавана са доста обърквачи...

Музиката изведнъж спря и Филип изруга наум, но остана пленен от очите ѝ. – Би ли искала да продължим да танцуваме?

Очите заискриха.

– О, господи! Виж, Филип, леля ми маха. Господи, тя е много сериозна. Не съм направила нищо, с което бих могла да разочаровам някого. Откакто съм тук, все внимавам. Просто танцувах с теб, едва ли съм навредила на някого. Беше толкова приятно. Защо е сърдита?

– Аз ще те придружа до нея. Може би тя иска да те запознае и с други джентълмени. Напълно възможно е. И за мене беше истинско удоволствие да танцувам с теб.

Филип заведе Сабрина до леля ѝ и забеляза подозрителност в погледа ѝ.

– Милейди – каза учтиво той и се поклони. После се обърна към Сабрина: – Сабрина, ще бъда в Лондон в понеделник. Тогава ще отидем да поюздим в парка.

Сабрина кимна одобрително, но се почувства разочарована, докато изпращаше с поглед Филип, който си проправяше път сред тълпата.

– Колко жалко, че виконтът си тръгна толкова бързо – каза мисис Друмонд Бърел, докато Филип се отдалечаваше. – Щеше да ми бъде забавно да го подложим на изпитание...

– Мис Елиът не изглежда никак щастлива – добави лейди Джърси. – Жалко! Каква хубава драма щеше да се получи тази вечер, но свърши прекалено бързо.

– Поне момичето е сдържано и не тича след него – включи се в

разговора и контеса Лийвън. И тя като останалите две дами се беше надявала да бъде свидетел на голям скандал.

– О, господи – прекъсна ги рязко лейди Джърси, – изглежда мис Елиът е решила все пак да се срещне със съперничката си. Ох, защо не сме по-близо, за да чуем какво си говорят...

Тереза стоеше гордо изправена. На устните ѝ имаше лека усмивка.

– Скъпа лейди Баресфорд, удоволствие е да ви видя. Ако мама знаеше, че ще бъдете тук, щеше да ви изпрати по мене най-сърдечни пожелания.

При тези думи Сабрина веднага се обърна. Какво невероятно красиво момиче, помисли тя и забрави за Филип, въпреки че едва ли щеше да пропусне да му издърпа ушите в понеделник. Леля ѝ току-що ѝ беше обяснила онова, което се беше случило. Цели три валса! Как да запази спокойствие? Той се беше опитал отново да компрометира името ѝ! Защо?! Не можеше да го разбере. Той беше свободен. Защо я беше обвързал, а после изведнъж изчезна?!

– Брат ми Уилфред, милейди.

„Уилфред с мечтателния поглед“, помисли си Сабрина, докато той се покланяше. Беше странно как наблюдаваше сестра си, която беше втренчила поглед в Сабрина. Лицето ѝ беше застинало – никакво движение, никакво потрепване, което би могло да напомня усмивка.

Лейди Баресфорд отвърна на поклона на Уилфред с кимване. Бедното момче наистина се чувстваше неловко.

– Сабрина, това е Тереза Елиът и брат ѝ Уилфред.

След обичайните поздравления Тереза изведнъж промени изражението на лицето си и гласът ѝ стана доста странен.

– Моля позволете ми да поговоря със Сабрина насаме, милейди. Бих искала да се опознаем по-добре.

Уилфред се опита да каже нещо, но само отвори уста, без да може да издаде звук. Тереза го изпревари.

– Защо не поканиш на танц мис Ансли, Уил? Тя е застанала точно до дамата, която сигурно тежи сто килограма.

Сабрина се усмихна. Уилфред беше пребледнял.

– Но, аз...

– Да, можеш – отсече Тереза и буквално го издърпа до мис Ансли. След това се върна при Сабрина.

– Не задържайте прекалено дълго племенницата ми, мис Елиът, моля ви. Трябва да я срещна с няколко джентълмени.

– Бъдете спокойна – отговори Тереза и хвана Сабрина. Ръката я

заболя от стискането.

– Вие не сте от Лондон?

– Да, от седмица съм при леля си.

– Видях ви да танцувате с виконт Деренкорт, мис Баресфорд.

– Името ми е Евърслей.

– А, да, мис Евърслей. Да не би скъпият Филип да ви е давал уроци по танци?

– Не. Просто аз обичам да танцувам, пък и той е доста добър.

– Не мога да си обясня как приемате факта, че сте танцували три поредни валса с един и същ кавалер. Всеки си задава този въпрос. Не се ли притеснихте за доброто си име?

Сабрина, която до преди няколко мига се възхищаваше от красотата на това момиче, изведнъж започна да се чуди какво иска тя от нея.

– Не, не се притеснявам. Филип само се шегуваше.

– Вие го наричате просто Филип? От колко време се познавате с виконта, мис Евърслей?

– Отскоро. Той е мой добър приятел.

– „Добър приятел“, така ли? Един добър приятел не би се осмелил да си играе с репутацията на едно момиче.

Добрият приятел не прави така, ако не иска да се ожени за момичето, помисли си Сабрина, но не събра смелост да го каже на глас.

Изведнъж Тереза ококори очи, като че си беше спомнила нещо много важно.

– Евърслей ли казахте, че е името ви?

Тереза почувства, че дишането ѝ спира и нещо я задушаваше. Не, не можеше да е вярно! Не може това момиче да е онази щастливка! Тя се изкашля и попита предпазливо:

– Значи току-що сте пристигнали от Йоркшир?

– Да, аз съм от Йоркшир, близо до Лийдс.

Какво ѝ ставаше, озадачи се Сабрина. Защо тази толкова красива млада дама се интересуваше от нея? Какво значение имаше откъде е?

Лицето на Тереза пламна, а сърцето ѝ щеше да се пръсне.

– Значи вие много добре познавате виконт Деренкорт!

Въздухът се нажежи. Напрежение витаеше около тях и Сабрина го усещаше. Едва сега осъзна, че мис Елиът ревнуваше, защото харесваше Филип. Затова и искаше да знае всичко за нея. Сабрина видя как очите на Тереза се свиват от злоба, а устните ѝ стават тънки като лентички. Не, тя никак не беше глупава. Последното нещо, което искаше сега, бе да е тук в компанията на тази красива дама, която беше готова да забие

нож в ребрата ѝ. Тя се надигна бавно и каза:

– Трябва да се връщам при леля си, мис Елиът. Беше ми приятно да се запозная с вас и брат ви. Все още не съм оздравяла напълно и се уморявам много бързо.

– Вие ли се уморявате бързо, мис Евърслей? Бих могла да си представя от какво, имайки предвид как сте прекарвали онази седмица, когато се предполагаше, че сте била болна. След това срещнахте виконта във вилата на Чарли и се възстановихте напълно, нали? Шокирана съм от факта, че Филип Деренкорт има смелостта да разговаря с вас. Убедена съм, че му е дошло до гуша!

Значи тя знаеше, помисли си Сабрина. И щеше да направи всичко възможно да я съсипе!

– Трябва да си изясните всичко сама за себе си, мис Елиът. Така ще се почувствате по-добре. Вие ревнувате и това изкривява представите ви.

– Аз да ревнувам? Уверявам ви, че не ревнувам, мис Евърслей. Хайде, не се правете на невинна! Знам коя сте. Знам всичко за вас. Кажете ми колко лъжи измислихте за пред леля си, за да се реши тя да ви представи на обществото в Лондон?

– Нямате причина да се отнасяте така с мен, мис Елиът. Къде останаха добрите ви маниери? Постъпвате така само защото искате Филип. Можете да го имате, щом толкова много го искате. Казах ви, че той ми е приятел, нищо повече. Можете да си го задържите. Ако Филип има поне малко разум, ще види колко сте злобна и ще бяга далече от вас. Красива сте само на вид, мис Елиът.

Тереза скочи от мястото си и размаха юмручето си пред лицето на Сабрина.

– Малка долна мръсница! Мислиш, че не знам ли? Ако Филип ти е просто приятел, то какъв ти е бил твоят братовчед Тревор Евърслей?

Нямаше нужда да се пита откъде Тереза е научила всичко това. Филип беше прав. Беше се показала глупава и безразсъдна. Новият ѝ начин на живот от една седмица насам напълно рухна. Тя се провали.

Тереза забеляза, че Сабрина пребледнява и това много я зарадва. Искаше ѝ се да крещи и да танцува от радост. Беше хванала натясно малката мръсница!

– Аз също бях в Морленд. Ти дори не се опита да отречеш! Всички джентълмени там се бяха побъркали какво да правят с теб. Е, хареса ли ти времето, прекарано с Филип? Онези пет дни? Разбрах, че той дори е пренебрегнал любовницата си заради теб. Всъщност защо му е друга,

след като си има теб?

Мис Елиът просто ревнуваше. Напълно възможно беше останалите от обществото да не приемат по този начин нещата. Сабрина дочуваше думите на Тереза, но не ги разбираше. Като че ли гласът идваше накъде от далечината.

– Е, продължаваш ли своето разпуснато и безпътно съществуване и тук в Лондон? В Морленд всички бяха ужасени от факта, че едно момиче от добра фамилия може да съблазни братовчед си! Още повече той е съпруг на сестра ти! На всичко отгоре отиваш при Филип Мерсералт и прекарваш цели пет дни съвсем сама с него! Какво ще кажеш, а?

Сабрина си спомни думите, с които беше казала на Филип, че светът се е променил. Колко жалко! Сега, докато гледаше разяреното лице на Тереза Елиът, изпълнено със злоба, тя осъзна колко заблудена е била. Обществото няма да промени нормите си само заради нея. Тя вече беше отхвърлена от него. Сабрина отметна глава назад и каза смирено:

– Смешно е да се опитвам да се защитавам от вас, мис Елиът. Нямам никакво желание да ви се харесам. Вие сте злонравно и ревниво момиче. Съжалявам ви.

– Нямам нужда да ме съжалява една блудница.

Сабрина се обърна и тръгна бавно към леля си. Може би щеше да се справи с тази мис Елиът. Трябваше да обясни всичко на леля си, но това едва ли щеше да ѝ помогне. Ако загубеше чест и достойнство, за какво ѝ е всичко останало, мислеше си Сабрина отчаяно, без да знае какво я очаква.

Глава 26

Сабрина стоеше безмълвна до прозореца на малката приемна в апартамента си в хотел Кавендиш и гледаше червените покриви на сивите сгради по Бонд Стрийт. Въпреки че прозорецът беше плътно затворен заради студения зимен вятър, така се чувстваше по-малко самотна и изоставена. Можеше да вижда хората, които се разхождаха и разговаряха по улицата. Сигурно си бърбореха за най-обикновени неща, за всичко, което хората обсъждат, когато не са самотни. Със сигурност обаче разговорите им бяха учтиви, приятни и дружелюбни.

Сабрина се отмести от прозореца, когато дочу стъпките на новата си прислужница в съседната стая. Е, поне не беше съвсем изоставена. Разбира се, не можеше да приеме Хикълс като човек, на когото да се довери, но и това ѝ стигаше – не беше сама. Сабрина малко се намръщи, когато мярна прислужницата. Тя беше пълничка стара мома и винаги се опитваше да изглежда невинна и непорочна дори когато се усмихваше.

Нещата щяха да стават още по-сложни, но все още не можеше да каже, че е изпаднала в бедствено положение. Когато отиде в банката на Хор, за да се увери, че наследството ѝ е непокътнато, имаше чувството, че всеки мъж знае коя е и че мястото ѝ е в някоя дълнопробна кръчма. Все пак успя да запази самообладание и държа брадичката си изправена, докато настояваше мистър Бонифас да я приеме. Той беше лицето, което отговаряше за парите ѝ. Най-сетне всичко беше приключено. Собствеността ѝ беше прехвърлена на нейно име. Леля ѝ Баресфорд не можа да направи нищо. Сабрина беше убедена, че тя вече се беше опитвала да ѝ навреди, защото мистър Бонифас беше изпратил един от чиновниците си да ѝ разкаже за някои машинации.

Тя седна в брокатеното кресло и втренчи поглед в отсрещната стена. Там висеше една не много добре нарисувана картина. Сабрина се усмихна на себе си. Спомни си какви надежди имаше дори след съкрушителния разговор с Тереза Елиът. А беше само преди пет дни... Леля ѝ я беше погледнала доста странно, но тя се извини, че има главоболие и я помоли да се приберат вкъщи.

Колко съляпа е била да вярва, че може да промени света! Беше решила, че никой няма правото да ѝ причинява болка и страдание. Още на следващата сутрин забеляза презрителните погледи на дами, които

въобще не познаваше и никога дотогава не беше виждала. Трябваше да приеме и факта, че е пренебрегната от най-близките приятелки на леля си. Един джентълмен, когото беше забелязала същата онази катастрофална вечер на бала, буквално я изпи с поглед и потърка длани от удоволствие, когато я видя.

Същия следобед Сабрина разговаря с леля си. Беше решила да ѝ каже цялата истина и да не скрива нищо, но там беше лейди Мортън. Лицето ѝ беше застинало в презрение и отвращение. Сабрина влезе в библиотеката с вдигната глава – все пак тя беше внучка на граф, а не просто една обикновена роднина. Може би леля ѝ щеше да се опита да изглади отношенията ѝ с обществото.

– Седни, Сабрина! – Беше казала лейди Баресфорд. Сабрина се огледа безпомощно и срещна очите на леля си. Те бяха студени и безизразни.

– Значи лейди Мортън вече е говорила с вас, лельо – започна тихо и смирено Сабрина, опитвайки се запази спокойствие.

Отново се огледа с надеждата да види въпросната дама, но тя вече си беше отишла. Колко странно, че една такава стая, пълна с египетски украшения, претенциозни мебели и тежки завеси, се наричаше библиотека!

– А ти какво си помисли? – попита лейди Баресфорд.

– Лельо, мога да ви обясня всичко. Трябваше да ви кажа още миналата вечер, но реших, че едва ли някой ще обърне внимание на приказките на Тереза Елиът. Сега обаче знам, че е необходимо да ви кажа цялата истина. Щях да дойда още по-рано, но лейди Мортън се забави, а аз не исках да присъства никой друг. Съжалявам! Моля ви да ми разрешите да ви обясня.

– Добре. Съгласна съм. Трябва да ми обясниш всичко, до най-малката подробност. Сигурно затова толкова много се смееше, докато показваше на света, че си блудница? Господи, най-напред ме унизи Елизабет, а сега и ти! Сестра ти поне не посмя да се появи в дома ми, след като се показа парцал!

– Лельо, не зная какво ви е казала лейди Мортън, но вие трябва да ме оставите да ви обясня. Трябва да ми повярвате, че всичко казано от Тереза Елиът е лъжа, измислена изцяло от нея.

Лейди Баресфорд се изправи. Лицето ѝ пламтеше от гняв, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

– Значи ти отричаш, че си избягала от имението Монмаут?

– Не, разбира се, че не отричам това, но аз трябваше да избягам.

Тревор се опита да ме изнасили. Не можех да остана повече там, защото Елизабет реши да защити него, а не мен. Той ме заплаши, че ще дойде вечерта в спалнята ми. Бягството беше единственият начин да се спася.

– Значи Тревор се е опитал да те изнасили, така ли? Това ли е твоята версия? Не, момичето ми, не можеш да ме излъжеш. Та той е женен за Елизабет само от месец. А аз предположих, че ще ми кажеш, че не си прекарала цели пет дни съвсем сама с Филип Мерсералт.

– Бях болна. Тежко болна, лельо. Той ме е открил в гората Епингам. Била съм в безсъзнание. Искях да избягам в Борамууд и оттам да взема дилижанса до Лондон, за да дойда при вас. Филип спаси живота ми. Това е, лельо, повярвайте ми! Той се грижеше за мен като за по-малката си сестра. Нищо друго не е направил. Трябва да ми повярвате! Бях толкова болна, че едва можех да се храня. Чарлз Аскбридж каза, че така Филип е компрометирал името и честта ми, но нищо такова не се е случило. Не съм направила нищо лошо! Нито пък той.

Лейди Баресфорд я гледаше, но не можеше да ѝ повярва.

– А виконтът? Съгласен ли е, че е компрометирал името ти? Да не искаш да кажеш, че ти е направил предложение за женитба? В това ли искаш да повярвам сега?

– Да, той ми направи предложение – отговори тихо Сабрина, – но аз му отказах. Той не се е възползвал от мен и от безсилието ми. Той спаси живота ми. Защо трябва да се чувства задължен да се жени за мене? Не е направил нищо лошо, с което да ми навреди. Аз също не съм направила нищо нередно. Та ние дори не се познавахме!

– Ти, малка нещастна лъжкия! – разкрещя се лейди Баресфорд и размахна юмрука си пред лицето на Сабрина. – Нито едно момиче не е толкова глупаво, че да откаже на виконт Деренкорт, още по-малко ти, която си прекарала цели пет дни в неговата компания! Били сте съвсем сами, нали? Какво повече можеш да кажеш, а? Или той те иска за любовница? Такова ли предложение ти е направил?

– Не, той не би постъпил така с мен. Та аз съм внучка на граф. Аз съм дама. Не ви разбирам, лельо.

– Ти си го прелъстила и той ти е предложил да продължите връзката си. Така е нали? Той е много умен и красив. Всички дами го преследват, за да се омъжат за него, а ти си само едно глупаво момиче.

– Филип не заслужава такова отношение. Най-напред го унижавате и обиждате, а след това го наричате умен и красив? Освен всичко друго, той е и много гризлив и любезен. Толкова се грижи за мен!

Лейди Баресфорд поклати глава от отвращение.

– Не го обвинявам, но да го нарича „грижлив“ може само една провинциалистка като тебе. Той има много завоевания, но никога не е искал да се жени. Филип може да получи всяка жена, която пожелае, и всички го знаят, но е само на двадесет и шест години. Едва ли ще ти предложи брак. Ти ме лъжеш и аз няма да се хвана на въдицата ти. Е, всичко, което трябваше да си кажем, си казахме. Ти все още обаче си внучка на граф. Какво да правя с теб?

Още един човек, който се чуди как да разреши съдбата ми, помисли си Сабрина и се загледа в пръстите на ръцете си.

– Ще трябва да се върнеш в Йоркшир – отсече изведнъж лейди Баресфорд. – Ще се опиташ да се помириш с Тревор и Елизабет заради дядо си. Длъжна си да се погрижиш за него. Нали не искаш да се разболееш още повече? Ще се отнасяш добре към всички, ще бъдеш учтива и вежлива, ще се извиниш. Надявам се, че Тревор и Елизабет ще ти простят.

Сабрина вдигна безпомощно очи към леля си и каза с плачевен глас:

– Не мога да се върна в имението, лельо. Тревор се опита да ме изнасили! Ако се върна там, няма да има кой да ме защити. Ако той отново се опита да ме изнасили, ще го застрелям, но тогава нашият род ще изчезне, тъй като няма да има кой да го продължи. Колкото до Елизабет, тя също се е променила – не бих могла да живея в един и същи дом с нея. Тя не ме обича.

– Да не би да обвиняваш нея за случилото се? Ти си се опитала да съблазниш съпруга ѝ, с когото са били женени само от един месец!

– Не, не съм го съблазнявала. Защо не искате да ми повярвате?

Лейди Баресфорд изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се нахвърли срещу Сабрина.

– Да ти вярвам! Каква глупост! Ти може и да си наивна, Сабрина, но аз не съм! Господи, какво възнамеряваш да правиш с живота си, Сабрина? Трябва да знаеш, че след всичко това, ти не можеш да останеш повече тук!

Сабрина се изправи.

– Грешите, лельо! Дори не искате да осъзнаете, че ви казвам истината. Защо? Казахте ми, че това са безсмислици, но не е така и аз ще ви го докажа.

– Не бъди смешна, Сабрина. Дори слепец би видял лъжата в думите ти. Ти си била в компанията на Филип Мерсералт цели пет дни! Със сигурност те е вкарал в леглото си!

– Повече нямам какво да ви кажа. Ще напусна дома ви колкото

мога по-скоро.

– И къде смята да отиде госпожицата, ако смея да запитам?

– Разбира се, че не на улицата, ако за това се тревожите. Забравили сте, че парите, които така щедро пилеете, всъщност принадлежат на мен. Е, сбогом, лельо.

– Мис Сабрина?

Сабрина отмести поглед от стената и погледна пълното лице на прислужницата си, което ѝ приличаше на огромна поничка.

– Аз съм лейди Сабрина. Така би трябвало да се обръщаш към мен.

Хикълс сигурно беше разбрала, но това обръщение си беше истински ужас за нея. Тя беше направо отегчена. За нея „лейди“ означаваше дама под покровителството на благородник, който непрекъснато се разхожда из апартамента, но досега не се беше появил такъв. От няколко дни бяха само двете, а госпожицата все мълчеше отчаяна. Хикълс все пак се примири и каза:

– Лейди Сабрина, чаят е готов. Искате ли да ви сервирам?

– Да, благодаря ти, Хикълс.

Сабрина забеляза как в очите ѝ проблясват пламъчета и усети пресорената сервилност в гласа. Колко странно, помисли си тя, загледана в жената. Дори слугите се досещаха за нейния позор. Дали Хикълс знаеше нещо?

Сабрина погледна часовника над камината. Стрелките бавно се движеха. Приближаваше вечерта. Нямахме смелост да напусне хотела, за да не срещне някой познат. Спомни си за онзи джентълмен, който ѝ се засмя, потривайки ръце. Искаше ѝ се сега да е тук, за да може да го удари през лицето.

Когато часовникът отбеляза четири следобед, тя се сети, че е вторник. Беше обещала на Филип да поюздат заедно и трябваше в понеделник да отиде в парка. Чудеше се дали той бе ходил да я търси у дома ѝ, дали знаеше какво се е случило.

Филип подозираше, че ще стане така и я беше предупредил, а тя се беше изсмяла в лицето му. Сега можеше да се изсмее сама на себе си. Сабрина се погледна в малкото огледало до камината. Лицето ѝ беше неузнаваемо слабо, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

– Е, стана ли ти ясно, че си голяма глупачка – попита тя образа от огледалото. – Много голяма глупачка. Глупачка без бъдеще. Всичко, което имаш, са самотните дни, месеци, години...

Сабрина почувства внезапен гняв към несправедливостта, която владееше света, и сви ръката си в юмрук, който стовари в огледалото. Стъклата се пръснаха и кръвта се застича по пръстите ѝ.

Накъде към полунощ, след като беше стояла замислена дълго пред камината, реши да предприеме нещо. Вярно, че светът не се беше променил, но тя пък беше станала друга. Бъдещето беше пред нея и тя нямаше да го пропилее в самосъжаление.

Най-после беше открила решението на проблемите си. Оставаше да го осъществи. Знаеше, че може да го направи.

Малко след това Сабрина заспа дълбоко.

Филип не се завърна от имението Динуити в понеделник, както очакваше, а пристигна в Лондон още в събота. Истината беше, че тя му липсваше и непрекъснато се ругаеше заради спомена, от който не можеше да се отърве – виолетовите очи. Не можеше да спре да мисли за нея, тревожеше се какво прави в момента, дали се храни добре, дали ще хареса кухнята на неговия готвач...

А сега беше наистина загрижен и обезпокоен. Беше срядя. Филип седеше в библиотеката си замислен и гледеше празното пространство.

Беше решил да не ѝ предлага отново брак, докато тя напълно не осъзнае, че това е единственият ѝ изход, но очакванията му не се оправдаваха. Беше научил за провала ѝ. Дори дочу слугата си да коментира събитията с другите слуги. Това беше вече много лошо. Филип предположи, че след като тя беше отишла в хотел Кавендиш в събота вечерта, значи е била много ядосана. Как ли се е чувствала, след като не е могла да докаже невинността си? Дали обвинява и него? Разбира се, че ще го вини...

Някой пхна бележка под прозореца.

Той я разгъна и я прочете. После отново я прочете. Най-после! Нямаше да издържи дълго, без да я вижда. Имало нещо важно, което тя трябвало да обсъди с него. Какво ли е то? Поне беше запазила чувството си за хумор. Едва сега Филип се увери, че е постъпил правилно, като не е отишъл направо при нея, а е изчакал тя да се обади. Сега беше неин ред. Най-после бе проумяла истината! Филип се зачуди дали Дамблър ще му помогне да намери такива дрехи, каквито тя му беше написала да облече.

Глава 27

В сряда следобед виконт Деренкорт леко почука на вратата на една от стаите в хотел Кавендиш. Пълна жена на неопределена възраст с малко странни маниери му отвори и го погледна така, като че ли той беше печената ѝ гъска за вечеря.

– Виконт Деренкорт. Можеш да съобщиш на господарката си.

Филип гледеше спокойно и хладнокръвно. Помисли си, че Сабрина не заслужава такава отблъскваща прислужница. Зачуди се как ли се отнасяше тя към господарката си.

– Лейди Сабрина, виконт Деренкорт е дошъл да ви види.

Сабрина се беше облякла много добре, но когато се появи, Филип остана ужасен от вида ѝ. Лицето ѝ беше бледо и слабо, а в очите ѝ имаше уплаха. Сигурно се страхуваше да не би и той като другите да я отхвърли и да се откаже от нея.

– Милорд, благодаря ви, че дойдохте – каза тя с треперещ глас и на Филип много му се прииска просто да я вземе в прегръдките си и да я успокои. Но тя му беше писала в бележката, че има да обсъди с него едно делово предложение. Сега той трябваше да играе по нейните правила и затова не се помръдна от мястото си.

Сабрина се обърна към прислужницата си:

– Свободна си, Хикълс. Облечи се добре. Навън е много студено.

Филип свали палтото и шапката си и когато Сабрина ги взе, я попита:

– Какво си направила с ръката си? Дай да видя!

– Нищо сериозно – отвърна Сабрина и я скри отзад. – Благодаря, че дойдохте, милорд. Ще седнете ли?

– Не, най-напред искам да видя какво е станало с ръката ти! Кой я превърза? Някой слепец ли?

– Не, аз сама. Порязах се на огледалото. Не е толкова сериозно и не ме боли.

Филип все още очакваше да му покаже ръката си. Най-накрая я видя. Махна превръзката. Раната се откри.

– Не е чак толкова малка – каза той замислено. – Ще трябва да я залеем с малко бренди, за да няма замърсяване. Имаш ли бренди?

Сабрина кимна и се обърна към шкафа. Брендито беше евтино, но за поливане на рани ставаше.

– Ела тук – каза той и отиде до прозореца. Отвори го и протегна ръката ѝ навън. Заля я с брендито. Тя не реагира. Дори не се оплака, че я боли. За щастие, в този момент по улицата не минаваше никой.

– Дай да я превържа. Боли ли те?

Ръката ѝ гореше като в огън, но тя отрече да я боли.

Филип направи превръзката много внимателно.

– Готово. Как се чувстваш?

– Добре, благодаря.

– Не би ли искала да ми кажеш как се случи?

– Просто бях непохватна. Нищо важно.

Филип кимна и седна. Преплете пръсти и се усмихна.

– Искаш ли чай?

– Не. Не бих казал, че си ме повикала на чай.

– Добре.

Сабрина седна точно срещу него. Беше спокойна, все още успяваше да се владее. Държеше се. Ако сега започнеш да ѝ говори колко много е загрижен за нея, тя сигурно щеше да го приеме като съжаление, а той не искаше това.

Сабрина продължаваше да мълчи. Само го наблюдаваше. За да я накара да започне, Филип каза:

– Получих бележката ти, Сабрина. Беше ми написала, че имаш делово предложение за мен.

– Да, така е – отвърна тя унесено, загледана в някаква точка точно над лявото му рамо. – Предполагам вече си разбрал защо съм тук.

– Да. Върнах се в Лондон още в събота. Вече ти си единствената тема на разговор. Историята е изопачена и преувеличена. Доста благородници в Лондон са ми страшно разгневени.

Сабрина го погледна право в лицето.

– Значи ти си се върнал още в събота? Знаел си какво е станало и нищо не направи? Днес вече е сряда. Сряда!

– Да, така е. Е, какво предложение имаш за мен?

Сабрина нервно се изправи и тръгна към камината.

– Прав сте, милорд...

– Филип.

– Да, Филип. Ти беше прав за абсолютно всичко. Разкрита съм от една единствена дама, лейди Тереза Елиът, която, предполагам, е влюбена в теб и много иска да те запази за себе си. Въпреки че я уверих, че не си обвързан с мен, това не я успокои. Както ти казваше, достатъчен е само един зъл език и всичко става известно на целия свят. Леля ми, за

съжаление, не ми повярва, но затова пък вярва на всички останали. Тя поиска да се върна в Монмаут. Знаеш, че не мога да направя това и ето ме тук.

– Няма да ти припомням, че те бях предупредил какво може да се случи.

– Благодаря ти, оценявам сдържаността ти.

Филип само се усмихна.

– И какво е твоето предложение?

– Много дълго мислих върху него. Никога не съм се чувствала изоставена от приятелите си. Не бих могла да живея по този начин. Много ми е трудно. Едва ли бих изтърпяла още такъв терор.

Филип много добре си представяше какво означава всичко това. Въпреки че навремето той сам беше развалил женитбата си, в един момент се бе почувствал самотен и отхвърлен от всички и от всичко. На Сабрина сигурно ѝ беше още по-тежко.

– Значи си сама и се чувстваш самотна. Не ти харесва обаче да живееш така. Какво предлагаш, Сабрина?

– Бих желала да се ожениш за мен. Честна сделка, Филип. Ако се съгласиш, ще получиш останалите ми девет хиляди, петстотин и петдесет лири и моята зестра. Нямам представа на колко точно възлиза, но мисля, че не е малка. Причината, поради която лирите намаляха, е, че леля ми се е възползвала от тях по време на престоя ми у нея.

– Без съмнение ти си богата наследница, Сабрина. Сигурно имаш много по-голямо състояние от онази наследница на Динуити, която е живяла през миналия век. Предложението ти е доста примамливо. Но ако се ожена за теб, ти ще ми повериш ли бъдещето си?

Мразеше тези думи, ненавиждаше причините, които я караха да се откаже доброволно от независимостта и свободата си. Толкова хубаво ѝ беше да се чувства самостоятелна! И защо Филип се държеше така с нея? Колко странно говореше. Като че ли не ставаше въпрос за тяхната женитба, а за нещо съвсем делнично.

– Да – промълви тя свръхсили. Трябваше да бъде спокойна и да запази самообладание. Сега, когато вече се беше престрашила да говори, трябваше да каже всичко, което беше решила, затова се изкашля и продължи: – Ще имаш всичко. Много дълго мислих върху това. Съгласна съм и да си запазиш свободата. Ти си млад, въпреки че не мога съвсем да го разбера, след като си осем години по-възрастен от мен, но за мъж това е ранна възраст за женитба. Във всеки случай, ще си продължиш връзките с дамите от лондонското общество. Леля ми каза, че ти никога

не си възнамерявал да се жениш, защото обичаш да се забавляваш с различни жени. Затова реших, че предложението ми не трябва да те откъсва от твоите желания и потребности.

– Разбирам. Предлагаш ми свобода?

– Да.

Филип не можа да се сдържи и се разсмя на глас.

– Бракът никога не ограничава свободата на мъжа, Сабрина, освен ако не е пълен глупак. Има ли нещо друго, което би могло да ме заинтригува в предложението ти?

Сабрина се наведе, за да не може той да види колко тежко ѝ стана от безгрижните му думи. После събра сили и продължи:

– Можеш също да имаш и мен, ако това въобще те интересува, но предполагам вече си се убедил колко съм безчувствена и едва ли заслужавам вниманието ти. Вероятно не представлявам нищо пред дамите, които вече имаш. Това е. Нямам нищо друго, освен кобилата си, която е все още в имението Монмаут. Но тя е куца.

– Една кобила също е състояние, макар и куца.

При тези думи Сабрина вдигна глава и той видя в очите ѝ неизмерима мъка и обида. Точно това му трябваше.

– Аз също съм нещо, нали? – попита тя тихо.

– Разбира се, че си. Сега да поговорим още малко за моята свобода. Значи цялата ми роля във всичките тези машинации е да спася името ти от позор, като ти дам моето име, така ли?

– Точно така – отговори Сабрина, но гласът ѝ беше станал още по-тих и развълнуван. Нямахше повече какво да каже и зачака неговия отговор. Никога не се беше чувствала толкова жалка и безпомощна. Мразеше да се чувства така. Това ѝ припомняше мерзостта на Тревор.

Филип стана и протегна ръка. Тя подаде своята и той я стисна делово.

– Приемам, Сабрина.

За миг си помисли, че тя ще припадне... После лицето ѝ възвърна цвета си. Филип я погледна – харесваше очите ѝ – толкова необичайни и красиви.

– Искане ми се да ти припомня, че според теб човек не бива да се жени, ако не е влюбен, нали?

Сабрина искаше да го уязви по някакъв начин, но не можеше. Сега тя го молеше за услуга.

– Не си глупав, Филип. Всичко се промени. Предишният ми живот вече не съществува. Всъщност аз дори не те харесвам, но ще се омъжа

за теб.

Изведнъж лицето ѝ почервения от гняв и безсилие. Не се съдържа и се развика:

– Не мога да повярвам! Ти все още си чудесен, приет си навсякъде топлосърдечно и от мъже, и от жени, канен си навсякъде. Ти не си морално пропаднал, а аз съм. Не е честно!

– Да, така е. Аз самият никога не съм можел да го проумея, но точно така е установено в обществото. Бях ти казал, че ще бъдеш осъдена от всички. Трябваше да играеш по правилата, Сабрина, и щеше да оцелееш. Сега ме молиш да се ожена за теб, а това беше правило номер едно. Вече започваш да разбираш живота.

Филип седна отново в креслото и изпъна крака. После се облегна назад и сложи ръце на тила си.

– Ще изуча всичките тези проклетни правила, обещавам. Чай?

Филип като че се стресна, наведе се напред към нея и попита:

– Каж ми, Сабрина, наистина ли ми предлагаш себе си, парите си и наследството си?

Ръката ѝ трепна. Филип го забеляза и изруга наум.

Прекаляваше!

– Щом трябва – каза тихо тя. – Всичко, което ти изредих. Аз не съм красива – прекалено слаба съм. Ако не се отвориш от мен, тогава сигурно ще ми се присмиваш.

– Разбирам, но ти ми предложи моята свобода...

– Да.

– А ти възнамеряваш ли да си намериш любовник?

Сабрина изведнъж пребледня.

– Не, не, това е невъзможно! Това е абсурд! След Тревор! Не, никога!

– Но ти ми предложи безценното си тяло. Ще успееш ли да оцелееш, когато сложа ръце на него?

Сабрина погледна към пода.

– Не знам. Също така не знам какво точно изисква това. От опита ми с Тревор... Не бих искала да се чувствам отново така...

– Ами ако ти докажа, че не е чак толкова лошо? Ако те убедя, че отдаването на подходящ мъж може да те накара да промениш мнението си и да харесаш любенето?

– Не, поне засега не мога да си представя, че би ми харесало. Но ти обещавам да изпълнявам задълженията си. Ако желаяш, можеш да ме имаш. Само че ще оставим това за най-последно от цялата сделка.

– Звучи много приятно – каза Филип и си представи Сабрина гола в леглото, застинала като статуя. Ужасно!

Той отново си припомни какво ѝ се беше случило. Копеле! Защо въобще трябваше да ѝ припомня тези ужасни неща?

Филип стана и сложи ръка на рамото ѝ. Сабрина се стегна. Не беше изненадан, но нещо отвътре го жегна и той знаеше защо.

– Сабрина – гласът му беше по-гальовен и от лек летен дъждец. – Извини ме, че ти припомних всичко това. Не беше хубаво от моя страна. Заклевам ти се, че никога няма да те насилвам да направиш каквото и да било, докато страхът и отвращението са все още в душата ти. Щастлив съм да приема предложението ти. Ще се постарая да бъда добър съпруг. – Филип погали нежно бузата ѝ. – Ще се справим, ще видиш. Сега има още няколко неща, които трябва да обсъдим.

Сабрина вдигна очи и го погледна, но лицето ѝ беше все още бледо.

– Има ли някаква възможност моят позор да навреди на името ти?

– Не. Ще решат, че съм постъпил правилно, повярвай ми. Никой няма вече да те наранява и обижда.

– Парите ми достатъчни ли са за твоята саможертва?

– Повече от достатъчни. Ако случайно някой ден откроя, че си опропастила живота ми, просто ще те заменя с друга наследница.

Сабрина се оживи. Филип беше отново същият, какъвто го познаваше. Тя почти се усмихна.

– Не бих искала да опропастявам живота ти. Ще се науча да бъда практична и да живеем икономично.

Филип я привлече към себе си и нежно я целуна по веждите.

– А аз ще те науча как да печеш хляб специално за виконта.

– Ето това ще бъде първото ни спестяване – каза Сабрина и се остави да я притисне до гърдите си. Склони глава на рамото му. Значи вече не се страхуваше от него? – Ще се опитам да бъда добра съпруга, Филип. Заклевам се.

Филип се разсмя от сърце и силно я прегърна.

– Добра съпруга ли? Ето това наистина е ужасяваща новина.

Глава 28

Филип беше застанал до камината в библиотеката на дома си в Лондон. За миг погледна Чарлз Аскбридж, после Роан Карингтън.

– Чарли, можеш ли да си спомниш още нещо, за да може Роан да получи пълна представа за този отвратителен разгром?

– Не, но не мога да скрия, че съм силно обнадежден от факта, че Сабрина най-после е проумяла ситуацията.

Роан Карингтън кимна.

– Направо ми се сви сърцето, Филип. Да го чуеш от достоверен източник е направо ужасяващо. Как е възможно благородник да се опита да изнасили едно невинно момиче, което е под негова закрила! Бих го убил със собствените си ръце! Ако бях на мястото на стария граф, нямаше да позволя кръвта на този нещастник да петни името на рода ми.

Филип кимна.

– Ние всички искаме да го убием, но този негодник е следващият граф. Да върви по дяволите и подлостта му, и омърсената му кръв, и всичко!

– Филип поне успя да накара Тревор и Елизабет да спрат да разпространяват повече небивалиците за Сабрина – добави Чарлз.

– Въпреки това, аз все още искам да го убия. Сузана е на същото мнение – разпалено продължи Роан и разказа за жена си, която също не можеше да се примири с жестокостта на другите спрямо Сабрина.

– Господи, този „приятел“ ще ми бъде роднина! Какво ще кажете?

– Какво искаш да направим, Филип – прекъсна го Роан.

– Искам да сте абсолютни господари на положението и да го предразположите, Роан. Мислите ли, че ще можем да се отървем от него?

– Разбира се – отвърна Роан и отпи от блендита си. – Има обаче още един проблем – лелята. Лейди Баресфорд. Ако тя извлича някаква изгода, сигурен съм, че ще продължи да приказва по адрес на Сабрина. Тогава ще ни бъде доста трудно. Винаги роднините създават най-много проблеми. Колко жалко, че майка ми не е тук. Тя би могла да се справи с лейди Баресфорд.

– Не, Роан, остави тази дама на мен – прекъсна го Филип и самодоволно потри ръце. – Бих искал аз да се разправам с нея. Ще я накарам не само да възстанови доброто име на Сабрина, но и да организира церемонията в дома си. Сватбеното тържество, разбира се, ще бъде тук.

– С колко дни разполагаме? – попита Чарлз.

– Искам пръстенът да бъде готов в събота следобед. Джентълмени, имаме четири дни!

Най-важното нещо за Филип беше да види Сабрина засмяна и весела.

– Но ти искаш истинско чудо от нас! – възпротиви се Чарли.

– Да, така е – призна Филип и се усмихна на приятелите си. – Защо мислите извиках точно вас? Е, ще покорим ли света?

Роан вдигна чашата си и произнесе:

– За твоята неминуема и неизбежна смърт като заклет ерген! Не е лошо, Филип, повярвай ми. Сузана ми е най-добрата приятелка. Ако трябва да бъда искрен, не знам как съм могъл да живея без нея досега.

– Е, аз ще си остана ерген – вметна тъжно Чарли и изпи брендите си на един дъх. – Голямо предизвикателство е да стоиш през студените зимни нощи сам. Много добре направи, Филип. Аз тръгвам за семейство Уайтс, за да започвам магиите си.

– Аз също тръгвам – каза Роан и стисна приятелски ръката на Филип. – Отивам да навестя скъпата си приятелка лейди Джърси.

– Благодаря ви. Много съм ви благодарен и признателен – развълнува се Филип.

След като Роан Карингтън излезе, Чарли каза:

– А какво ще правиш с Тереза Елиът? Нали именно тя разпространи слуховете.

Филип вдигна рамене.

– Ако не беше Тереза, щеше да бъде някой друг.

– Но Тереза искаше да се омъжи за теб. Ако продължи да заплашва Сабрина?

– Ще я разоря.

Чарлз кимна. Вярваше на Филип безпрекословно.

– Освен това, Чарли, след като мине сватбата и Сабрина се успокои, Тереза Елиът ще разбере, че никак не ѝ подхожда името Деренкорт.

На следващата сутрин, след като изпи две чаши силно испанско кафе и се подкрепи с говеждо филе, Филип се запъти към дома на лейди Баресфорд.

Въпреки че денят беше мрачен и мъглив, той беше в прекрасно настроение. С нетърпение очакваше срещата си с лейди Баресфорд. Направо подскачаше, докато яздеше. Когато наближи, хвърли юздите и се

втурна към вратата.

– Сам ще се представя – каза той на иконома.

– Добро утро, мадам – поздрави Филип с непривично весел глас и пресече приемната.

Лейди Баресфорд подскочи.

– Милорд! Какво правите тук?

Филип огледа стаята и забеляза писалката и хартията за писма. Зачуди се колко ли писма беше изпратила вече на своите роднини и приятелки, в които се оплаква от предателството на собствената си племенница. Усмивката му обаче остана.

– Надявам се да ме извините за този ранен час на посещение, мадам. Виждам, че вече сте се приготвили да пишете писма. Е, можете да добавите една добра новина.

– Напуснете, милорд! Нямам какво да обсъждам с вас – отсече тя и му посочи вратата. – Предполагам сте дошли да ме молите да простя на Сабрина, но така не й правите услуга. Никога няма да й проговоря. Напуснете, моля ви!

Филип продължаваше да гледа весело и непринудено.

– Разбира се, мадам, но предполагам, че няма да откажете да се срещнете с бъдещия съпруг на племенницата си?

Лейди Баресфорд изведнъж отпусна ръката си и се втрени в него.

– Не ви вярвам! Невъзможно е да сте й направили предложение. Нито един джентълмен не би го направил, след като вече се знае що за стока е тя.

– Не е толкова невъзможно, мадам. Няколко пъти вече предлагам на Сабрина да се омъжи за мен, но сега трябва да благодаря на вас. Ако не се бяхте отнесли с нея толкова лошо, тя едва ли щеше да приеме предложението ми.

– Нали няма да разисквате моето отношение към нея, милорд?

– Моята бъдеща съпруга изглежда няма да бъде благословена от роднините си, които би трябвало да се грижат за нея и да я закрилят. Това, което ме тревожи обаче, е отношението на обществото към нея. Смятам, че ние двамата заедно бихме могли да направим нещо по този въпрос и да преустановим ужасните слухове. Само след около месец ще има друг, много по-голям скандал, който ще разтърси Лондон до основи.

Лейди Баресфорд едва-едва дишаше. Беше разгневена и позволи гневът да я обземе изцяло.

– Това малко създание е позор за рода Евърслей, а също и за

Баресфорд. Всичко, което ми каза, беше лъжа. Кой би повярвал на думите ѝ? Абсурд!

– Всеки, който поне малко я познава, ще ѝ повярва. Тя не лъже. Безразлично ми е дали сега ми вярвате. По-важно е приемането ѝ в обществото като моя съпруга.

– Никой благородник няма да я приеме отново, милорд. Колкото до вас, ако бях на ваше място щях да се замисля с колко мъже вече е имала връзки.

Филип се загледа в набръчканата ѝ шия, но да ѝ казва как изглежда не беше добра идея. Щеше да го запази за по-специален случай. Изведнъж изражението му се промени и усмивката му изчезна.

– Изслушайте ме, мадам! Достатъчно обяснения и тиради чух! Вашата злоба е безгранична! Говорите за племенницата си и моята годеница! Седнете и ме изслушайте!

Лейди Баресфорд се възпротиви. Искаше да продължи да вини Сабрина за всичко, което ѝ беше причинила, но виконтът остана непреклонен и тя се подчини. Не след дълго лейди Баресфорд се убеди, че по-добре за всички щеше да бъде, ако положението на Сабрина в обществото бъде възстановено.

– Ето какво ще направим най-напред, мадам. Сабрина и аз ще се оженим в събота, а брачната церемония ще бъде тук. Утре ще я доведе при вас и вие ще се отнесете с цялото си уважение към нея.

– Да я пусна обратно къщи?! Това е нелепо! Защо? Малко ли неприятности ми причини? Ако моята репутация не беше толкова свършена, сигурно щях да бъда смазана като нея.

Филип много искаше да я удари заради тези думи, но се овладя и отново се усмихна.

– Вижте, мадам, може наистина да назрее скандал в най-скоро време, в който да бъде замесено и вашето име. Няма ли да е по-разумно да предотвратим всичко това още сега? Имате ли друго решение на проблема, което да помогне на Сабрина! Всичките ми приятели в момента правят невъзможното, за да преустановят клюките по неин адрес. Ако сега се съгласите да ми помогнете, няма да има нужда да се притеснявате за положението си в обществото. Но, не забравяйте – ако се опитате да ме излъжете, вие ще сте най-големият ми враг, а така ще станете враг и на моите приятели.

Лейди Баресфорд скочи отново от мястото си и закричи напред-назад.

– Вие не можете да ме разберете, млади приятелю. Всичките ми

приятелки вече знаят за отношението ми към Сабрина и ме подкрепят. Дори плакаха заедно с мен. Но дали ще бъдат на моя страна, ако променя поведението си?

И двамата знаеха, че трудно се намират истински приятели, на които човек може винаги да разчита. Това беше нещо като топъл ден през мразовития януари.

– Защо не направим така – известете приятелките си, че сте получили новини за племенницата си, които хвърлят нова светлина върху нейната личност. Сама знаете, че тя е невинна, че е попаднала в клопката на интригите, без да го разбере, но вие като леля не можете да не я подкрепите. Мисля, че това донякъде ще ви помогне.

– Ами сватбата в събота? Това е невъзможно!

– Не, възможно е. Може да се уреди, не смятате ли?

На Филип му се стори, че тя изруга тихо, но нищо не каза. Просто изчакваше нейното решение. Загледа се в ръцете си. Най-накрая я чу да казва:

– Добре, ще се опитам да направя всичко това, но няма да ми бъде никак лесно. Ако Сабрина не бъде приета отново в обществото, няма да вините никого, освен себе си.

– Ще бъде приета, уверявам ви. Изцяло разчитам на вас! Искате ли да ползвате услугите на моя секретар?

Тя отрече несъзнателно и Филип разбра, че вече кроеше планове си. Той кимна.

– Утре сутринта ще доведе Сабрина тук. Помнете ако двата дни, прекарани въщи, бъдат ужасни за нея, от вас ще търся отговорност! Ако това се случи, мадам, аз ще бъда ваш заклет враг! Моля, не забравяйте, че съм ви предупредил.

Филип се обърна и тръгна към вратата, но лейди Баресфорд го спря.

– Надявам се, че ще останете истински рицар, милорд.

Филип отново кимна и се поклони. Тя се вгледа за миг в очите му и каза:

– Какво ви кара да вярвате на племенницата ми?

– Познавам Сабрина, мадам. Запознах се и със самия Тревор Евърлей и оттогава се тревожа за бъдещето на цялата фамилия. До известна степен той внася нов оттенък на думата „отвращение“. Моля ви, не забравяйте, че сега Сабрина е под моя опека. Успешен ден, милейди!

Глава 29

– Никой не би повярвал, че си годеница, ако виконтът не ти беше изпратил тази скъпа рокля.

Сабрина се отмести от огледалото. Изглеждаше по-ужасно, отколкото предишният ден.

– Не Филип ми купи тази рокля, лельо. Аз сама.

– Но сега на теб ти е напълно безразлично – отбеляза лейди Баресфорд. – В момента, в който свещеникът оповести, че ти си негова съпруга, няма да ти остане и пени. След като дядо ти е все още на легло и не може да присъства, аз, разбира се, ще извикам моите съветници, за да съставят брачния договор. Твоята зестра е значително по-голяма от онава, което предполагам. Колкото до теб, има едно нещо, което трябва да знаеш – имаш вече съпруг, и то с доста интересни занимания.

Сабрина си спомни за писмото от дядо си, което един слуга ѝ беше донесъл предишната вечер. Почеркът му беше променен и разкривен. Той я уверяваше, че не след дълго ще може да приеме нея и съпруга ѝ, макар и за кратко. Не споменаваше нищо относно преждевременната ѝ женитба. Сабрина се замисли какво ли точно беше научил. Радостта от писмото я крепеше все още и ѝ даваше сили.

– Говорите за заниманията на виконта? Сигурно имате предвид неговата любовница?

Лейди Баресфорд се изкашля.

– Ако въобще тя е една, в което силно се съмнявам.

– Няма значение колко са. Аз му разреших да прави каквото поиска със съдбата и свободата си.

– Но той едва ли има нужда от твоята дума, миличка. Нека ти кажа, че Филип Мерсералт винаги е бил разпуснат. Ще ми бъде интересно да узная дали ще те запознае с любовниците си.

Сабрина оправи брюкселската си дантела около врата.

– Филип е много внимателен с мен. Никога не би направил таква нещо.

– Така си мислиш, миличка. Той е човек, способен на всичко. Мъжете винаги постъпват така, както искат. Ако реши да те унижава, бъди сигурна, че ще го направи. Ако реши да те отблъсне, пак ще го направи. Въпреки това, виконтът има безупречна репутация. Всички го познават като честен и благороден мъж, но ще видим. Направо съм шокирана, че

успя да го излъжеш да се ожени за теб. Никога не бих ти повярвала, ако той сам не беше дошъл да ми го каже.

За пореден път през тези три дни на Сабрина ѝ се искаше да удари лея си, но отново се сдържа. Още малко и всичко щеше да приключи.

– Той не е глупак! Защо говорите така за него?

Много скоро ще се отърве от компанията на лея си. Много скоро ще може да не я вижда въобще. Светът около нея наистина ще се промени. Сабрина се огледа за последен път.

– Мисля, че е време да слизаме, мадам.

– Да, време е. Господи, момиче, щипни бузите си да порозовеят! Изглеждаш така, като че ли не съм се грижила изобщо за теб!

Лейди Баресфорд се сети, че тя би могла да се оплаче на виконта и веднага спря. Не искаше да се проваля накрая, след като бе издържала цели три дни. Обърна се и тръгна към вратата, без да погледне племенницата си.

Сабрина разтърка бузите си. Леко порумениях. Изведнъж отнякъде изникна прислужницата ѝ. Сабрина така се изплаши, че чак подскочи. Беше сигурна, че Хикълс е подслушвала.

– Имате ли нужда от още нещо, милейди? – гласът ѝ трепереше от възмущение.

– Да – отвърна тихо Сабрина и се обърна към нея. – Не искам да те виждам отново, Хикълс! Ти наистина ме дразниш!

Сабрина хвана шлейфа на роклята си и тръгна към стълбите.

– Сабрина е много красива младоженка. Малко е бледничка, но прилича на кукла – каза Маргарет Дрекомор на Мадлин Бингли.

Лейди Бингли повдигна вежди.

– Мисля, че сте прекалено лоялна, Маргарет. Спри вече да се кла тиш, глупаво момиче – изсъска тя на прислужницата си.

Лейди Дорчестър също се включи в разговора им.

– Е, Мадлин, предполагам е дошло времето на християнската благотворителност! – Нейното мнение не се различаваше от това на останалите дами, защото съпругът ѝ беше много близък приятел на младоженца и на Роан Карингтън и тя не би злословила по адрес на виконтесата.

Лейди Бингли се съгласи. Тя вдигна ръка и махна на прислужницата си. После се обърна към Маргарет.

– Мисля, че музикантите свирят валс. Дали да не се върнем при

съпрузите си, преди да са си помислили, че сме ги напуснали завинаги? Ох, да избягаш от къщи, да се разболееш и след това да се омъжиш за Филип Мерсералт... Това е повече от щастие, но трябва да можеш предварително да го планираш. Едва съдържам завистта си.

На Маргарет изведнъж ѝ се прииска да бяха на най-горното стъпало, за да може да хвърли лейди Бингли оттам, но се овладя и каза:

– Много жалко, че показвате лошия си нрав, Мадлин, като вярвате на измислици и лъжи!

Лейди Дорчестър стана от креслото си и оправи косата си.

– Маргарет е права, Мадлин. Станалото – станало. Всичко свърши. Поне виконтът няма да има до себе си една трепереща от страх съпруга доточера. Колко хубаво, че сватбата е след първата брачна нощ!

Смехът ѝ се разнесе из цялата зала. Лейди Бингли също се приседе до нея.

– Още по-хубаво, ако това е било брачна седмица, нали, скъпа лейди Дорчестър? С изисканите маниери на виконта, трябва да е било истинско удоволствие за бедното дете.

– Кучки! – не се стърпя Маргарет.

– Дали виконтесата вече не е бременна? Ето още една причина да получи златния пръстен!

Маргарет все още ги чуваше, въпреки че доста се бяха отдалечили от нея. Колко жалко, че не можеше да защити Сабрина...

Брачната церемония беше в малката приемна на лейди Баресфорд. Брат ѝ Чарлз представляваше семейството на Сабрина. Роан Карингтън беше най-добрият приятел на Филип. Маргарет им беше предложила да направят малка и скромна церемония, без излишни претрупвания, но Филип категорично отказа и заяви, че Сабрина ще танцува своя сватбен валс пред всички присъстващи.

Естествено, всички поканени дойдоха.

Може би Филип имаше право, помисли си Маргарет, но това никак не помагаше на Сабрина. Тя все още беше много бледа и тъжна.

Маргарет си проправи път и отиде до балната зала.

Сабрина се стресна, когато видя някой да изниква иззад гърба ѝ. Беше се замислила колко жестоки са хората, ако решат да съсипят някого. Дори на сватбения ѝ ден одумванията не спряха и тя самата ги чуваше. Трябваше да се примири.

– Спокойно, Сабрина! Ще ти оправа косата.

– Филип – промълви тя с надеждата, че той не беше чул шушуканията на дамите.

Той стоеше съвсем близо до нея. Едва сега Сабрина се сети, че изобщо не беше разговаряла с него. Погледна го – беше невероятно красив във вечерния си костюм.

– Красив си – промълви тя. – Днес дори не съм те виждала. Съжалявам. Ти направи толкова много за мен, а аз дори не те потърсих, за да ти благодаря.

Филип нежно се усмихна.

– Това е добро начало. Наистина ли смяташ, че съм красив?

– Ти отново се шегуваш! Непрекъснато ме караш да се чудя дали говориш сериозно, или се шегуваш. Да, наистина си много красив. Това ласкае ли твоята суета?

– Да, повярвай ми. Ела, Сабрина, преди косата ти съвсем да е паднала.

Тя се подчини, но стъпките ѝ бяха неуверени. Страхуваше се да не настъпи роклята си и да не се строполи на пода. Усети пръстите му на ухото си. Те оправяха някаква къдрица.

– Ето така, сега вече си свършената виконтеса.

Сабрина вдигна очи и го погледна.

– Не се чувствам такава. Всичко наоколо ми е като насън.

Филип повдигна брадичката ѝ и каза:

– Не е сън, Сабрина! Ти си истинска. И аз съм истински. Сега вече сме женени. Свърши. В сънищата останаха всички онези лоши неща, които се случиха досега. Те вече няма да те тревожат.

Сабрина си спомни злобните одумвания на дамите около нея, но въпреки това се опита да се усмихне.

Филип не искаше тя да се чувства непрекъснато задължена към него и добави:

– Всичко това е платено с твоите пари, така че не трябва да благодарих на мен, а на себе си.

– Парите са едно, а ти, Филип Мерсералт, си съвсем друго нещо.

Филип се зачуди защо беше толкова умислена и толкова бледа.

– Има още един валс, който трябва да танцуваш с мен, Сабрина. После можеш да се оттеглиш.

Сабрина си спомни думите на лейди Дорчестър, потрепна от отвращение и категорично заяви:

– Не, в никакъв случай! Ще остана тук докрай с нашите гости!

Филип малко се начумери, но след като помисли, спря да ѝ се сърди. Сигурно Сабрина се страхуваше той да не отиде при нея и да не поиска да се любят. Искаше да я успокои още веднъж, че няма да я

насилва да прави нещо, което ѝ причинява само мъка и страдание, но сега не беше време за такива обяснения. Взе ръката ѝ. Музикантите засвириха валс.

– Това е моят танц, Сабрина – каза той и нежно я погледна. – Дръж си брадичката изправена и се опитай да се усмихнеш. Не забравяй, че този ден трябва да е най-щастливият в живота ти. Лично за мене това е така.

– Сигурно отново се шегуваш – отвърна Сабрина, но се опита да се усмихне.

– Може би – каза на свой ред Филип и я поведе към средата на залата.

Дамите и благородниците, които се бяха струпали там, се разделиха на две, за да направят място на Сабрина и Филип.

Сабрина погледна лейди Дорчестър и пропусна една стъпка, но Филип я държеше здраво за кръста и никои не го забеляза.

Тя вдигна очи към него и той я дари с още една ослепителна усмивка. Дори се разсмя и белите му зъби проблеснаха.

– Покажи на света колко си щастлива да ме имаш до себе си сега и завинаги, Сабрина!

– Аз наистина съм замаяна от щастие.

– Не го показваш много добре! Помисли си за моите изключителни мигли.

Това вече я накара да се засмее.

– Отлично се справяш – каза Филип и нежно се наведе, за да я целуне по ухото. – Просто перфектно!

Глава 30

Когато краят на валса наближи, той се наведе към нея и ѝ каза:

– Сега убедена ли си, че дядо ти се възстановява много бързо?

Сабрина го дари с великолепа усмивка.

– Да, Филип, но почеркът му е неравен и точно това ме безпокои.

– Почеркът му ще се оправи.

Музиката свърши и Филип нежно я придърпа към себе си и я целуна по устните.

– Много добре. Свърши.

Отново я целуна, но този път по косата, а всички присъстващи им ръкопляскаха и се смееха. Едва сега Филип забеляза колко по-ниска беше Сабрина в сравнение с него. Върха на главата ѝ едва стигаше до врата му. Защо не беше забелязал това преди? Осъзна още, че той вече носи отговорност за нея и че тя ще бъде майка на децата му. При тази мисъл се вкамени.

Сабрина го извади от унеса. Трябваше да застанат в ъгъла и да приемат поздравленията на гостите. Някои от тях бяха наистина учтиви, но повечето бяха студени. Някои от мъжете я гледаха доста похотливо и ако Филип беше забелязал, сигурно щеше да ги извика на дуел. Иначе всичко вървеше по план.

Последната гостенка, която си тръгна от дома им, бе лейди Баресфорд. Тя се спря до Сабрина и каза:

– Успя да се справиш много добре, племеннице. Трябва да си щастлива! Виконтът е уважаван мъж.

– Да, така е, лельо. Благодаря ви – каза Сабрина, докато се гледаше в огледалото зад леля си.

Лейди Баресфорд кимна на виконта и каза:

– Лека нощ, милорд. Оставям ви в ръцете на вашата изчервена съпруга.

Филип взе ръката на Сабрина и я целуна.

– Сабрина е прекалено уморена, за да има сили да се изчерви, мадам, въпреки че беше принудена да слуша непрекъснатите одумвания на вашите приятелки.

– Възможно е, не съм чула – отвърна лейди Баресфорд и тръгна към вратата.

Сабрина забеляза с удоволствие, че един от слугите се появи и каза

учтиво:

– Благодаря ти, Грейбър, Нейно благородие лейди Баресфорд тъкмо си тръгваше. Лека нощ, лельо.

Лейди Баресфорд се обърна и злобно погледна Сабрина.

– Е, племеннице, ти си постла леглото, сега можеш спокойно да си легнеш в него!

Знаеше, че това беше точно в целта, но Сабрина с нищо не показа, че се е засегнала. Една къдрица щеше да падне всеки миг на лицето ѝ и това много повече я интересуваше, отколкото язвителните думи на леля ѝ.

Лейди Баресфорд не можа да се стърпи и добави:

– Мъжете обожават невинните жени!

След това гордо праметна шлейфа си през рамо и се запъти към стълбите. Филип се обърна към Сабрина.

– Не ѝ обръщай внимание. Не се ядосвай за всичко онова, което чуваш. Хайде да отидем да си легнем.

Сабрина го погледна недоверчиво. Той ѝ се усмихна.

– Не се тревожи за нищо. Повярвай ми, Сабрина! Довери ми се.

Все пак Филип не беше кой да е, а мъж, който държи на думата си. Никога не би си позволил да я измами. Трябваше да ѝ даде време да го опознае.

Той самият имаше нужда от време. Не можеше да си представи как щеше да продължи животът му.

– Грейбър ми каза, че онази отвратителна прислужница си е отишла вече. Според него Дорис ще ти помага много по-добре. Ще я изпратя при теб – стисна ръката ѝ успокоително Филип и тръгна.

– Никога не съм виждала ангел с такава красива коса като вашата, милейди – каза Дорис. – Дори и на картинките. В Библията ангелите са русокоси красиви момичета с големи сини очи. Мисля, че ако имаха червеникави коси, щяха да бъдат точно като вас.

Само ако не бяхте толкова бледа и безжизнена, помисли си Дорис, но не го каза на глас. После остави ношницата ѝ и си представи как Сабрина стене от удоволствие в прегръдките на господаря ѝ. Беше прекрасен и тя не веднъж се беше уверявала в способностите му, но сега той си имаше съпруга, за която да се грижи. Най-странното нещо бе, че това мъничко създание беше по-уплашено и от преследван заек. Съвсем не приличаше на момиче, което отдавна се е разделило с девствеността си

и сега примира от щастие, че е накарало виконта да се ожени за него. Дори изглеждаше жалка и безсилна.

Сабрина кимна на Дорис и прислужницата вътрешно се засмя. Не можеше да си представи, че съществува жена на света, която да не изгрява в прегръдките на господаря ѝ, дори това безцветно създание би трябвало да го е почувствало. Тя остави четката ѝ за коса на масичката и попита:

– Трябвам ли ви още, милейди?

– Не, благодаря ти, Дорис.

Дорис се поклони и тихо затвори вратата след себе си.

Сабрина отново се обърна към огледалото и се вгледа в чертите си, но видя отражението на леглото. Беше огромно и масивно. Цялото направено от дъб, с красива дърворезба и завеси, които стигаха чак до пода. Всичко това ужасно я плашеше.

Тя взе свещника и се приближи. Остави го на нощното шкафче. Филип ѝ беше казал, че всички дърводелци са на нейно разположение, за да поправят леглото, ако тя пожелае. То беше на майка му и той много съжаляваше, че не е разполагал с достатъчно време, за да го направи по-приветливо.

Никога не беше прекарвала нощта с мъж. Но сега вече беше омъжена. Тя самата се беше предложила на Филип като част от сделката. Не си спомняше той да е бил много очарован от този факт.

Сабрина се пхна под завивките и ги дръпна чак до брадичката си. Лежеше, без да помръдне, и гледаше в тъмнината. Заслуша се дали ще познае стъпките на Филип. Той щеше да се постарее да бъде мил с нея. Нямаше причина да не бъде такъв. Не би я блъскал като онзи Тревор. Каза ѝ да му има доверие и тя ще му се довери.

В стаята беше тихо. Никакъв шум. Тя започна да си тананика, докато гърлото я заболя. Спря.

Той не дойде.

Поне познаваше съпруга си много по-добре, отколкото момичетата, които се омъжваха по разпореждане на родителите си. Той дори я беше къпал. Беше ѝ разказал толкова много приключения. Онази нощ, когато се беше опитала да избяга, не можа да успее само заради глупавия му кон. Ами след това, когато месечният ѝ цикъл я накара да потъне от срам пред него? А той взе, че ѝ помогна, вместо да ѝ се присмива. Сабрина притвори очи. Припомни си всеки детайл.

Да, тя познаваше Филип. Ако трябваше да бъде открoвена, той също я познаваше...

Часовникът над камината удари един. Нямаше го. Къде беше? Ако не искаше да идва при нея, трябваше поне да ѝ го каже. Тя беше в неговото легло. Дали не беше отишъл да спи в спалнята за гости? Трябваше да провери сама.

Нямаше да е честно Филип да не си спи в леглото заради нея. То си беше негово. Сабрина запали свещ, облече халата си, отвори вратата на спалнята и тръгна по коридора.

Навсякъде цареше тишина. Слезе на долния етаж и отвори поред вратите на всички стаи. Бяха празни. Празни! Къде беше той?

Отново се върна на горния етаж като пазеше пламъка на свещта да не загасне. На края на коридора се процеждаше светлина. Нямаше никаква представа що за стая беше това.

Вдигна ръка и леко почука. Заслуша се, но нищо не чу. Натисна бравата и вратата тихо се отвори.

Беше влязла в библиотеката, пълна с огромни резбовани мебели. Приличаше много на нейната спалня. Срещу камината имаше красиво кресло. Огънят гореше. Тя тръгна към креслото.

Филип изведнъж скочи и се втренчи в нея. Все още беше облечен във вечерните си дрехи. Беше разхлабил вратовръзката си и косата му беше разрошена – това бе единствената промяна. Продължаваше да я гледа и да не вярва на очите си. В дясната си ръка държеше бутилка бренди.

– Сабрина – пристъпи той напред, после се закова на място, – случило ли се е нещо? Какво? Да не си имала кошмар?

– Не. Съжалявам, че те безпокоя, Филип, но ти не дойде в спалнята си. Реших, че не е справедливо и тръгнах да те търся, за да ти го кажа.

Филип остана още по-озадачен. Не вярваше на ушите си.

– Това е много странно предложение от момиче, което би предположило да заключи всички мъже на света, за да не го безпокоят. Ти наистина ли искаш да се върна в спалнята си?

– Да, това е твое право. Не трябва да оставаш тук.

– Каж ми още ли искаш да се върна в спалнята? Ти ще бъдеш ли там?

– Разбира се. Защо иначе бих тръгнала да те търся? Ако искаш да отиде в друга спалня, няма да се обидя. Трябва просто да ми кажеш. Това няма да нарани чувствата ми към теб. И двамата се познаваме доста добре и знаем, че никой не би наранил другия.

Беше някак си странно, но Филип усети болка в думите ѝ. Сабрина продължи:

– Спомням си, че не беше особено очарован, когато ти предложих себе си като част от сделката. Не се тревожи, разбирам те напълно. Леглото е много голямо. Има достатъчно място и за двама ни. Няма да си пречим.

Филип се изкашля само защото не знаеше какво да каже. Той прокара пръсти през косата си и я оправи.

– Това е много странно за мен, Сабрина. Мислех да поговоря с теб за секса и любовта. Не, това е много нелепо казано. Имах намерение да поговорим за интимността между съпрузите, но реших да го отложам за утре. Сега си прекалено уморена. Защо да те занимавам? Трябва да се напиш. Нямахе нужда да се разхождаш из къщата в един през нощта с тази прекрасна дреха, която те прави още по-красива...

Филип отново замълча. Сабрина погледна към краката си – беше стъпила върху пухкав килим. Сигурно подът беше много студен.

– Защо не ми кажеш какво точно искаш от мен, Филип?

– Искам да отидеш да си легнеш и утре, когато под очите ти няма да има тъмни кръгове и няма да си бяла като платно, аз те моля най-учтиво да поговорим за онези неща, които мъжът и жената правят през нощта в леглото. Но ти си тук, а е толкова късно... Вече не си чак така бледа...

Филип отново замълча. После изруга.

– Много добре. Никога не те бях чувала да ругаеш, освен ако не се отнася до коня ти.

– Забрави! Просто много ме изненада. Не зная как да се държа.

– Тук съм, за да разбера дали ще се върнеш в леглото си, Филип – бавно повтори Сабрина. – Много е късно, ти сам го каза. Трябва да си лягаш. Сигурно имаш доста планове за утре. Нужна ти е почивка. Ти направи толкова много за мен, сега е мой ред.

– Добре – съгласи се той и се запъти към нея.

Сабрина отстъпи. Той протегна ръка, но тя не му подаде своята. Подаде му свещника. Филип се усмихна нежно точно както родител се усмихва на детето си, когато трябва да го похвали.

– Много си смела, Сабрина – каза той и ѝ върна свещника, след което я помилва по бузата. – Върви да си лягаш. Утре ще решим какво да правим.

– И ще ми кажеш за всичките онези неща, които спомена?

Филип кимна и тя тръгна. Той изчака, докато чуе затварянето на вратата и стъпките, които я отдалечаваха от него. Дори и да не беше спал от една година с жена, дори желанието му за секс да го довеждаше

до полуца, той никога не би посегнал на това невинно създание. Тя му се беше предложила, но той не би се възползвал, докато тя сама не реши, че е готова да му се отдаде.

Да, той щеше да я пази и да се грижи за нея.

Грейбър стоеше до вратата на приемната.

– Прекрасен ден, милорд – каза той.

– Да, благодари на всички от мое име, Грейбър – отвърна Филип, но мислите му бяха все още заети със Сабрина.

– Позволете ми да изкажа благопожелания за щастие от името на целия персонал.

Грейбър се надяваше господарят му да долови какво точно искаше да му каже, но после разбра, че това едва ли беше възможно. Негово благородие беше изпил доста голямо количество бренди. Но къде отиваше той? Та това беше първата му брачна нощ? Защо виконтесата се върна обратно в спалнята си? Какво беше станало? Защо я остави сама? После се сети за думите на мисис Хоули, икономката, която беше пред рекла, че още от първата нощ техният господар ще се върне към стария си начин на живот.

Грейбър обаче се гордеше с виконта. Той не се поддаде на мъжките си инстинкти и се показа много галантен и възпитан. Можеше да има всяка жена, но това нямаше да му попречи да запази своята само за себе си. Сигурно не искаше да плаши онова бедно създание, което сега лежеше съвсем самичко в огромното легло в девствената си нощница. Господарят се беше показал много голям кавалер.

Прислужникът помогна на виконта да облече палтото си и му подаде ръкавиците.

– Грейбър, ти вече си разбрал, че господарката ти не е свикнала с начина на живот в Лондон. Реших да не я водя още в Динуити, защото най-напред трябва да се адаптира към това общество. Предполагам, че ти също ще ѝ бъдеш от полза. Следващата седмица ще организираме официална вечеря. Това ще бъде добро начало за нея.

– Да, милорд, това наистина ще бъде добре за Нейно благородие. Има цяла седмица на разположение, за да върнем руменината на бузите ѝ и да я подкрепим малко. Ще бъде чудесно.

Филип излезе. Отиваше при Мартине. Два часа по-късно той се прибра вкъщи и легна в спалнята за гости. Събуди се при зори. Мислеше за Сабрина.

Тя беше добра. От нея щеше да стане чудесна съпруга. Всичко щеше да бъде добре. Филип отново заспа.

Глава 31

На следващата сутрин закусуваха заедно. Филип се усмихна на съпругата си и попита:

– Още малко бекон, Сабрина? Ще ти помогне да понапълнееш, така каза готвачът. Спа ли добре?

– Не ме интересува бекона, но наистина спях добре. Леглото обаче е много голямо, а и аз все още не съм свикнала с къщата. Толкова е тихо... После изведнъж нещо изскърцва и мене ме обзема страх. Сънувах кошмари, призраци...

– Съжалявам, скоро ще свикнеш.

Сабрина кимна и отхапа от препечената филия. Изглеждаше прекрасна тази сутрин. Беше облечена в муселинена рокля в нежно розови тонове, които подчертаваха косите ѝ и допълваха виолетовите ѝ очи. Филип искаше да ѝ каже колко е красива, после реши, че може да я изплаши и само се усмихна, без да продума нито дума.

– Не е необходимо да свикваш с леглото в спалнята ми. Ако желаш, можем да го преправим, а дотогава ще спиш в някоя друга спалня. Какво ще кажеш?

– Ти в друга спалня ли спа миналата нощ, Филип?

– Да, там леглото е по-малко, но е удобно. Сабрина взе още една препечена филийка и той ѝ подаде сладкото.

– Дорис ми каза, че съм приличала на червенокос ангел...

Филип вдигна глава. Той тъкмо си отрязваше парче от телешкото и едва не се поряза.

– Значи приличаш на червенокос ангел, така ли? Ще попитам Роан какво означава това.

– Той е много мил.

– Да. Познаваме се от деца. Той и Сузана са много близки.

– Знам. Тя наистина му липсва. Непрекъснато говори за нея, за дъщеря си Мариане, Тоби, неговия шурей, и Джейми.

– Да, той наистина е все още сляпо влюбен в жена си. Тя е бременна и затова не дойде.

– Знам. Ще ме запознаеш ли някога с нея?

– Разбира се. Всъщност ние можем да ги навестим в имението Монтейл и да видим надбягванията с котки.

– Чувала съм, че тези надбягвания са много популярни в южна

Англия. Дядо ми е разказвал. Мисля, че винаги е искал да присъства поне на едно такова състезание.

– Можем да отидем всички. Най-известно е надбягването „Макколти“ до Ийстбърн. Провежда се всяка събота от април до октомври. Винаги съм искал да имам състезателна котка. Братята Харкър са много добри в обучението, но нека най-напред видим дали ще ти хареса. Започват някъде към четвърти април. Засега смятам, че трябва да останем в Лондон.

Сабрина продължаваше да се храни, после изведнъж каза:

– Въобще не се чувствам омъжена. Нищо не се е променило, освен че леля Баресфорд я няма.

– Само погледни смарагда на фамилията Мерсералт, който блести на ръката ти, Сабрина. Този пръстен е украсявал ръцете на много невессти поколения наред. Надявам се, че ти харесва, защото ще трябва да го носиш, докато го предадеш на съпругата на сина си един ден. Няма от какво да се страхуваш. Всички клюки ще затихнат. Винаги става така. Ще избухне нов скандал и този ще бъде забравен. Докато дойде време да се роди нашето първо дете, всичко ще бъде наред. Единственото, което ще се знае за теб, ще бъде, че си внучка на граф, и толкова. Всички ще говорят, че си омъжена за най-красивия мъж, който е луд по теб. Какво ще кажеш?

Сабрина не знаеше какво да му отговори. Само се усмихна и вметна:

– Мисля, че наистина си красив, Филип, но има нещо друго освен това, че си луд по мен.

– Да, имам новина за теб. Време е да ти кажа, че се срещнах с Питър Страдфорд, моя съветник. Той ще подготви останалите документи, за да можеш да си получиш имотите.

Филип се усмихна. Знаеше, че той е най-добрата партия в Лондон. Сабрина го гледаше и като че ли бе неспособна да каже каквото и да било. Устните ѝ бяха леко отворени. Филип реши да продължи:

– Не бих искал да си мислиш, че съм се оженил за теб само заради наследството ти. Зестрата ти е непокътната и така ще остане. Парите ти също са си твои, можеш да правиш с тях каквото си поискаш. Освен това съм ти уредил и издръжка.

Сабрина все още стоеше безмълвна. Погледът ѝ беше празен.

– Какво не можеш да разбереш?

– Просто не разбирам, милорд.

– Ясно е – твоите десет хиляди са си отново твои. Какво има за

разбиране? Това е всичко.

Сабрина внимателно остави вилицата си в чинията.

– Нямах причини да правиш това, Филип. Защо постъпваш така?

– Казах ти вече. Не ми трябват парите ти. Не искам след време някой да каже, че съм се оженил за теб единствено заради зестрата ти. За бога, Сабрина, трябва да си ми благодарна, че отново ти връщам свободата.

Сабрина усети, че в гърдите ѝ се надига гняв, но беше безпомощна. Трябваше да направи нещо, да каже нещо, иначе щеше да изглежда абсолютна глупачка в неговите очи. Все още не можеше да се овладее, но стана бавно и се подпря на дланите си.

– Да не би да искате да кажете, милорд, че само защото съм от женски пол, не мога да удържа на дадената дума, когато става въпрос за честна сделка? Не е заради парите ми, Филип. Ние сключихме сделка. В делови отношения сме. Не помниш ли? В момента, в който ти прие мое предложение, парите станаха твои.

– Нашата сделка беше по твое настояване – каза спокойно той и вдигна рамене. – Чуй ме, Сабрина, твоето предложение ни позволи да запазим името ти неопетнено, въпреки че трябваше да го направим веднага, а не да чакаме клюките да превземат обществото.

Сабрина се наклони към него и той забеляза колко бързо пулсираше вената на шията ѝ. Беше бясна. Какво толкова беше направил?

– Ти направо ще ме разболееш. Толкова си самодоволен, като че ли си убеден, че си титан на щедростта. Как се осмеляваш да се отнасяш с мен като с някакво безмозъчно и жалко създание от женски пол, за което единствената цел е била да те обвърже в брак? Спасил си ми името, така ли? Това, което аз ти обещах в замяна, беше най-ценното, което имам, лорде. Не става въпрос за парите. Става въпрос за нещо много по-ценно. Сделката беше честна и аз очаквам да се отнесеш към мен със същата честност!

Филип не можеше да разбере причината за гнева ѝ.

– Защо трябва да се връщаме назад? Никога не съм и намеквал, че ти си ме оплела в мрежите си, за да се ожена за теб. Аз спасих живота ти, Сабрина, и това е всичко. Аз спасих твоя живот. Какво лошо има в това? Не ме ли чуваш какво ти говоря? Господи, мисля, че ще си загубя ума...

Той бавно се изправи, приближи до нея и я погледна право в очите.

– Добре, както искаш. Ще задържа тези пари. Може и да ги заложа някъде, никога досега не съм прахосвал такава голяма сума на комар.

Ако искаш, можем в края на всеки месец да правим отчет на разходите си. Издръжката ти засега само ще се зачислява на книга. Това ли искаш от мен, Сабрина?

Сабрина цялата трепереше. Не бяха тези правилата, по които искаше да играе, това бяха правилата на обществото, но той представляваше самото общество.

– Всичко е за предпочитане, пред това да бъда твоя сянка, Филип. Дори унижението е по-сладко. Колкото до твоя благороден характер на доблестен мъж, дано се задавиш от него!

– Много исках да възвърнеш веселието и непринудеността си. Ако това обаче означава за теб да ме дразниш, да проявяваш магарешки инат...

– По-добре да съм инатесто магаре, отколкото сляпа!

– Аз съм твой съпруг! Не ме прекъсвай, Сабрина!

– Както желаете. Не малко съм ви платила за това.

– Има много още да се учите на обноски, виконтесо! Колкото до правата – нямате такива! Ще правите това, което аз ви кажа. Може и да сте внучка на граф, но сега сте моя съпруга. Вървете в спалнята си, за да размислите! Когато сте готова да ми се извините, кажете на Грейбър да ми съобщи.

Бурканът със сладко прехвърча буквално покрай главата му.

Филип я погледна недоумяващо. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха бързо. Сигурно беше побесняла от яд. Заслужаваше хубаво да я напляска, но беше убеден, че още с първия удар ще я убие.

– Върви си в стаята, Сабрина!

– Не! Мисля да изпратя съобщение на Чарлз Аскбридж. Може би той ще ме заведе да поядя в парка. Поне не е такъв тиранин като вас!

– Не ме предизвиквай, Сабрина, или ще те затворя в имението Динуити, докато се успокоиш и станеш добра и покорна съпруга!

– Това би ви харесало, нали? Така ще можете по-спокойно да прекарвате нощите при любовниците си!

Сабрина забеляза колко шокиран остана Филип, на бузите му дори се появи червенина. Наистина изглеждаше глупав и безпомощен. Не беше сбъркала, като реши, че той ще отиде още същата вечер при любовницата си.

– Това правихте миналата нощ, нали? Тръгнахте веднага след като ме отпратихте, нали? Мисля, че чух да се отваря и затваря входната веднага, щом се прибрах в спалнята ви. Отидохте при любовницата си още през първата брачна нощ, нали? Как бихте могли да безпокоите

съпругата си? Как бихте се решили да прекарате нощта заедно с нея? Трябваше да укротявате любовницата си, нали?

Филип стоеше като вкаменен.

Сабрина отново се вгледа в очите му, но като че ли не го виждаше.

– Как можа да легнеш с любовницата си, когато навсякъде разпра-
вяш колко благороден и честен мъж си!

– Не съм постъпил така!

– Разбира се, че не си! Ти само се перчиш пред всички самодоволно и уверено, за да не забравят случайно твоята щедрост и благородство. Трябва ли да се хвърля в краката ти, Филип, за да ме спасиш? Трябва ли да целувам ботушите ти! Трябва ли да изпратя благодарствено писмо на твоята блудница, че ме е избавила от присъствието ти в тази толкова важна в моя живот нощ?

Филип гледаше изумен съпругата си, усещаше нейния гняв и не можеше да повярва на ушите си.

– Наистина ли това е била най-важната нощ в твоя живот?

– ...ако една жена не знае какви точно са мъжете...

Достатъчно, Сабрина! Отговори на въпроса ми. Искаше ли да остана с теб през нощта?

На вратата си почука.

– По дяволите – изруга Филип, но отново се обърна към нея, – ще трябва да ми отговориш на този въпрос, Сабрина! Да, ще трябва да ми отговориш веднага след като разбере кой ни безпокои. Да не си посмяла да пишеш на Чарлз! По дяволите, Сабрина, длъжна си да ми се подчиниш!

Филип се обърна към вратата и извика:

– Влез!

– Каретата ви е готова, милорд – съобщи Грейбър и се втренчи в изцапаната вратовръзка на господаря си.

– Нямам нужда от нея, Грейбър. Нейно благородие ще остане в покоите си. Можеш да кажеш на Ланском да донесе счетоводните книги.

Грейбър като че ли искаше да се възпротиви, но Филип му посочи вратата. Никога не го беше правил, помисли си Грейбър и се изкашля. Филип се ядоса.

– Счетоводните книги, Грейбър! Сега! Не ми противоречи! Донеси ми ги!

– Да, милорд.

Щом Грейбър затвори вратата след себе си, Филип се обърна към жена си:

– Отговори на въпроса ми, Сабрина! Искаше ли да дойда в спалнята ти миналата нощ?

Сабрина прецени, че има точно две минути за отговор. Тя погледна ръцете си.

– Казах, че това е била най-важната нощ в живота ми, както и за всяка жена, която не знае какво точно представляват мъжете. Аз вече знам, милорд. Тревор ме научи. Вие също ме научихте. Мислите ли, че ще поискам да ме мачкате, както мъжете правят с жените? Толкова ли глупава изглеждам?

Не това щеше да му отговори тя, ако не беше ненавременното появяване на Грейбър, Филип беше сигурен в преценката си, но вече нямаше смисъл да спори.

– Много добре, след като вече е ясно, че ти нямаш желание да бъдеш в моята компания, аз ще се оттегля. Ти ще решиш какво ще бъде менюто за деня заедно мисис Хоули. Ще ѝ предадеш, че ще вечерям в клуба. Приятен ден, Сабрина. Надявам се, че няма да се отдадеш на самосъжаление и гняв.

Сабрина не се нахвърли върху него, въпреки че ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

– Не ми отговорихте дали трябваше да купя на вашата любовница някакъв символичен подарък.

– Забрави, че любовницата изобщо съществува – отсече Филип и напусна трапезарията.

Когато стигна вратата, той се обърна и каза:

– Не ти разрешавам повече да говориш за нея! Забранявам ти!

Глава 32

Филип едва сдържаше гнева си. Искаше му се да набие някого, но такъв кандидат не се появи и той се усмихна на себе си. Би могъл да отиде в „Джаксън“ и да се боксира с четири-пет противника, докато останете без сили.

– Мислех си, Деренкорт, че си намерил по-подходящ начин да си изразходиш излишната енергия.

Филип попи потта по челото си. Графът на Марч беше също отско-ро женен и сега наистина се забавляваше в компанията на Филип.

– Здравей, Сейнт Клер. Съжалявам, че не дойде по-рано да се боксираме...

– И да ме удариш в стомаха? Не, благодаря. Позволи ми да ти предам от името на Кати и от мое име най-искрени пожелания за щастие. Ние току-що се върнахме от Сейнт Клер, иначе непременно щяхме да дойдем и аз да потанцувам с твоята прекрасна съпруга.

– Моята проклетата прекрасна съпруга се забавлява тази вечер с Чарлз Аскбридж. Казах ѝ, че не ѝ позволявам да се вижда с него, но съм сигурен, че не се е подчинила на заповедта ми. Не ми се подчини нито когато отидох да прегледам сметките на имението, нито когато излизях, за да тръгна насам, нито когато си слагах ръкавиците. Чарлз не бил тиранин като мен.

– И ти се хвана, нали?

– Разбира се, след всичко, което направих за нея...

Графът го погледна, явно доста заинтригуван от този изблик на самопризнания от страна на Филип.

– Предполагам, че е доста глупаво да те питам, но какво точно си направил?

– Спасих ѝ живота.

– Много добре си постъпил.

Филип наведе глава. Проклятие! Джулиън беше прав, Сабрина също, а той се беше държал като най-важния, най-честния, най-доблестния и най-щедър мъж на света. Искаше му се да си разбие главата. Вместо това се заслуша в думите на приятеля си от детинство.

– Разбрах, че си успял да се ожениш за много красиво момиче от добро потекло с отлична зестра. Влюби ли се в нея? Или просто поиска да я имаш? От това, което чух, много джентълмени са се борили за

ръката ѝ, но ти единствен си я спечелил.

– По дяволите, Джулиън, мразя, когато си прав! Не е задължително всеки път да ми казваш колко много греша! Имаш отвратителен навик!

Филип захвърли кърпата на пода.

– Ще те помоля да задържиш оценките за себе си. По-важното е, че сега тя е моя съпруга и не ме интересува кой още е искал да се ожени за нея, разбра ли? Всичко беше заради онова глупаво пътуване. Тя е моя и ще прави това, което аз ѝ наредя!

– Чарлз Аскбридж, който е заклет ерген, сигурно би се съгласил с теб, но аз ще ти предложа друго – не се опитвай да ѝ сложиш юзди, Филип. Приятен ден! Аз имам съпруга, която обожава разходките по заледената река и на мен ми доставя удоволствие да задоволявам капризите ѝ. Помага ми да подобрявам характера си.

Филип се загледа в приятеля си, който вече излизаше от клуба, и бавно се надигна. Мразеше да се чувства безсилен, мразеше, когато беше пиян и не можеше да се контролира.

Сабрина подаде самуреното наметало на нещастния Грейбър и изчака търпеливо, докато слугата вземе палтото и ръкавиците на Чарлз.

Когато отидоха в приемната за чая, Чарлз попита:

– Какво му е на Грейбър? Изглежда така, като че ли ще се разплаче или е готов всеки момент да ме удари.

– Той е предан слуга. Неговият господар не ми разрешава да те виждам, затова и той се държи така. Едно нещо е сигурно – той не би подвел Филип и не би го излъгал, по-скоро би мълчал до гроб.

Чарлз отиде до камината, за да стопли ръцете си на огъня. След малко се обърна към Сабрина и се загледа в нея. Значи не му беше позволено дори да я вижда. Защо? Колкото и странно да беше, тя го беше помолила да я придружи в парка и той се съгласи, но през целия следобед се питаше защо именно него бе избрала. Сабрина непрекъснато говореше, докато язدهа, но все за незначителни неща. Дори по едно време му беше доскучало и той се оплака, че го е заболял кръстът само и само да се откажат от разходката.

– Къде е Филип? Очаквах да го видя!

Сабрина го погледна право в очите. Лицето ѝ беше зачервено от студения зимен вятър, а косата ѝ беше разпиляна по раменете. Тя сви рамене, но този жест на безразличие му беше до болка познат.

– Нямам никаква представа, Чарли.

– Кога очакваш да се прибере?

– Този дом е негов. Мисля, че ще се прибере, когато намери за добре.

Гняв и ярост имаше в думите ѝ, а не отстъпление.

– Чуй ме, Сабрина, през последните два часа ти непрекъснато говориш само и само да не те прекъсна. Спри да си играеш с мен! Задавам ти най-обикновен въпрос – къде е твоят съпруг, а ти продължаваш да се измъкваш. Омъжена си само от два дни. Какво, по дяволите, става тук?

– Мисля, че Филип ти е много близък приятел и ти винаги си на негова страна.

– На негова страна? По дяволите, та аз дори не знам къде е той. Хайде, Сабрина, кажи ми какво е станало. Можеш да ми се довериш. Обясни ми.

Грейбър влезе с чая. Докато Сабрина подреждаше чашите на масичката, Чарлз отново отиде до камината да се стопли. Все още се чудеше какво ли беше станало между тях.

Когато Грейбър се поклонил и излезе, той отново се вгледа в невероятно тъжните очи на Сабрина.

– Сега ми кажи какво накара Филип да напусне собствения си дом!

Чарли направо подскочи, когато чу Сабрина да казва през сълзи:

– Виждаш ли, Чарли, ти си на – негова страна. Защо направо не кажеш, че вината е моя? И за миг не помисли, че неговото отсъствие не е по моя вина!

– Не, не мога да допусна такова нещо. Познавам те от толкова години... Знаем всички пакости, които сте правили с Маргарет... Но, бедният Филип, той...

– „Бедният Филип“ ли каза? Той не е беден, проклет да е! Той взе цялото ми наследство, което не е никак малко, а също така и моите десет хиляди лири. „Бедният Филип“, а?

– Нямам предвид пари и наследство и ти много добре го знаеш.

– Хубаво, твоят „беден Филип“ ме уведоми на закуска, че ми връща наследството и парите, за да бъда финансово независима.

– Копеле.

– Да не би да искаш да кажеш, че ти не знаеш за нашата сделка?

– Каква сделка? Но това няма никакъв смисъл! Един джентълмен никога не се унижава да се занимава със сделки, още по-малко с дами.

Сабрина погледна ръцете си и започна да чупи пръсти от напрежение.

– След онази ужасна нощ на бала на Алмак Филип се отдръпна от

мен. Аз го повиках и му предложих да се оженим, като това бъде една честна сделка. Той се държеше така, сякаш има нужда от парите ми. Споразумяхме се.

– Господи, Филип не ми е казал нищо за това. След като им беше върнато имението Динуити в края на миналия век, фамилия Мерсералт никога не е имала нужда от пари. Тъкмо обратното – техните фондове се множаха с всяка изминала година. Филип има нужда от пари толкова, колкото и от кошер.

– Едва тази сутрин го разбрах. На закуската – каза Сабрина и дълбоко въздъхна. – Аз съм наследницата, Чарли.

– Знам това. Естествено, че си ти. Вече знаеш, че Филип не се нуждае от парите ти и никога няма да ги поиска.

– Мисля, че трябваше да се досетя – каза смирено Сабрина. – Всичко това е лъжа и заблуда.

– Бих искал винаги да помниш, че ти самата го отблъсна няколко пъти. Той беше отговорен за теб, въпреки че ти го въввече в тази бъркотия. Разбира се, не си го направила нарочно, но ако не беше там, това нямаше да се случи.

– Щеше да бъде свободен от мен. Не разбираш ли, Чарли? Аз не исках да се ожени за него заради всичките клоки и приказки. Не исках да имам съпруг, който се е пожертвал заради мен. Исках да му дам нещо в замяна.

– Ако се успокоиш и се замислиш малко...

По страните ѝ се стичаха сълзи. Тя мразеше безсилието, но не можеше да ги върне обратно. Преглътна болката си и каза:

– Той не ме обича, Чарли. Дори нямаше да ме познава, да не говорим, че едва ли щеше да се ожени за мен, ако това случайно не беше станало.

– Разбира се, че не те обича. Как би могъл? Та вие едва се познавате. Колкото до останалото, той сигурно щеше да те срещне тук в Лондон в началото на сезона. Сигурно щеше да падне на колене пред теб още при първата ви среща. – Чарлз седна до нея и я потупа по рамото. Сабрина се обърна към него и зарови лице в гърдите му.

– Той не остана вкъщи през първата ни брачна нощ... Не остана с мен... Отиде при любовницата си.

Не, Филип едва ли беше направил това! Сабрина не беше грозна, напротив – беше прекалено красива. Изведнъж Чарлз прозря истинската причина и я потупа по рамото, за да се успокои. Тя се беше отпуснала безжизнено и хлипаше.

– Чуй ме, Сабрина, той не е искал да те насилва. Искал е да ти даде време да се възстановиш след случилото се с Тревор. Не е искал да те плаши. Ти все още си болна. Това, че си много слаба, го спира. Той е много загрижен за теб и за твоите чувства. Не го мрази заради това, че иска да те предпази от бъдещи разочарования.

Сабрина отново се ядоса и страните ѝ се зачервиха, а очите ѝ се присвиха. В тях се четеше заплаха.

– Сега вече разбирам. Той е толкова добър и прекрасен, че е отишъл да преспи с любовницата си, така ли? Мисля си, Чарли, че ако Филип беше светец, ти пръв щеше да го изографисаш. Той не трябваше да ходи при нея. Трябваше да остане тук в дома си, в собственото си легло. Аз щях да заспя до него. Нямах да има нужда да ме докосва дори. Или пък трябваше да остане да си спи сам в спалнята за гости, а не да се прибира няколко часа, преди да съмне.

– Не, не говори така за Филип. Повярвай ми, Сабрина, проблемът на Филип е, че е свикнал да има много жени, да ги притежава... – Чарли замълча едва след като каза голямата глупост, но вече беше късно. – Нямах това предвид. Забрави го.

– Да – отговори Сабрина и се опита да се овладее. – Това вече има някакъв смисъл. Разбира се, че Филип би искал да се люби през нощта. Такъв е. Не е дошъл в леглото ми, защото не е искал да ме кара да се страхувам от него. Сега вече разбрах. – Сабрина изведнъж скочи и започна да се разхожда напред-назад. – Значи аз трябва да му покажа, че съм готова за това и няма да избягам от спалнята, ако той започне да ме целува.

– Ами... в повечето случаи нещата между мъжете и жените започват именно така.

– Знам – отвърна бодро Сабрина и когато Чарли я погледна, на лицето ѝ грееше усмивка.

Той не можа да се стърпи и се разсмя. Стана му смешно, че Филип Мерсералт ще бъде прелъстен от едно осемнадесетгодишно момиче, което всъщност е неговата съпруга. Чарли искрено се надяваше тя да успее и се молеше онова, което се беше случило с Тревор да не ѝ навреди.

– Чарли, не зная какво да правя с неговата любовница, защото на практика аз му дадох свободата.

– Нищо не трябва да правиш, Сабрина, той сам ще я забрави. Всичко ще бъде разрешено в твоя полза. Действай по-бавно и премисляй нещата. Това е моят съвет. Не се горещи пред него. Той е свикнал жените да го обожават, да го целуват и да му шепнат колко е красив и

великолепен.

– На тях им плаща за това, нали? А на мене не трябва да ми плаща. Аз съм негова съпруга.

– Вярно е, че им плаща, но в някои случаи – продължи Чарли и изведнъж реши да спре. Достатъчно неща беше наговорил. Само погали ръката на Сабрина и се усмихна. – Остави проблемите да се разрешат сами. Просто изчакай малко, Сабрина. Филип едва ли знае как да постъпи с теб. Дай му време. Той никога не е бил женен.

– Знам, но смятам, че трябва да взема нещата в свои ръце. Господи, Чарли, та аз съм само на осемнадесет години!

– Да, така е, но жените по-добре разбират тези неща, отколкото мъжете, още повече, когато се отнася до чувства. Дай му още една възможност, Сабрина. Е, аз тръгвам. Ти ме разкъса на парчета. Напълно съм изтощен. Дори главата ме заболя. Искам да си тръгна, преди Филип да се е прибрал и да иска да разбере какво точно съм ти казал.

Глава 33

За миг Мартине застана като вцепенена. Филип беше последният човек, когото очакваше да види тази вечер.

– Филип, какво, по дяволите, правиш тук? Толкова е рано. Това е втората вечер след сватбата ти. Не бива да постъпваш така. Не харесваш ли съпругата си? Разбрах, че е много млада, красива и богата? Какво има?

Мартине обичаше да държи речи, за да изглежда още по-красива. Беше спокойна, леко и напевно произнасяше думите. Не бързаше. Такава беше и в любовта. Но сега беше объркана.

– Добър вечер, Мартине – каза Филип и захвърли палтото си на един стол. – Да, тук съм. Да, това е втората вечер след моята женитба. Да не би да не съм желан вече тук?

Той прекоси стаята и се хвърли върху нея. Целуна я.

– Знаеш, че винаги си добре дошъл.

Филип се изправи. Тя се вгледа в лицето му. Като нарисувано. Никоя жена не можеше да устои на красивите му очи и страстните му устни.

– Но ти си младоженец.

– Знам това по-добре от теб. Защо ме дразниш? О, да, разбирам защо е такъв гласът ти. Тази сутрин чух същия глас. Точно на закуска. Не говори с този тон. Просто ме остави на мира и бъди самата себе си.

– Ти не си компрометиран това момиче. Защо тогава ти е ядосано? Няма никаква логика. Тя би трябвало да ти е признателна и да падне на колене пред теб.

Тези ласкави думи го съживиха.

– Каквато и да е, сега вече е на сигурно място.

Филип се обърна към шкафа и си наля порто. Мартине го наблюдаваше, безмълвна и тиха, как той изпива наведнъж чашата и отново си налива.

– Идва ли дърводелецът за тавана?

– Вчера. Не забеляза ли?

Той кимна.

– Беше един такъв тлъстичък. Усмихна ми се и каза, че Негово благородие не трябва да се тревожи вече. Нищо няма да падне и да го удари по главата, така че мозъкът му да се разпилее по възглавницата.

– Отвратително!

Той остави чашата си, поклони се и протегна ръката си.

– Ще се качиш ли с мен горе, Мартине? Имам нужда от теб.

Тя разбра, че не това е основната причина, но се усмихна и също му подаде ръка.

Докато сваляше роклята си в елегантната си спалня, Мартине се обърна към виконта, който стоеше до камината.

– Филип?

Той се усмихна, но не отмести поглед от пламъците.

– Малката сама ли е?

Филип настръхна.

– Защо, по дяволите, я наричаш така?

Мартине освободи връзките на корсета си и го свали. Странно, но той не отмести поглед от очите ѝ, за да погледне гърдите ѝ, а винаги го правеше.

– Нарекох я така, защото я видях.

– Къде си видяла жена ми?

– В парка. Яздеше с Чарлз Аскбридж.

Мартине забеляза как очите му стават тъжни, а лицето потъмнява. Защо искаше да я прави на глупачка?

Тя бавно се освободи и от останалите дрехи, застана пред него за миг, после отиде до леглото. Той не реагира.

– Как изглеждаше?

– Като че ли искаше да се отърве от някакъв лош спомен, смееше се и говореше непрекъснато, но смехът ѝ не беше истински, ако разбираш какво искам да ти кажа.

– Ще ти бъда благодарен, ако не си пъхаш носа навсякъде.

Тя отметна завивките, но и това не можа да го впечатли. Филип стоеше, без да помръдне.

– Не си пъхам носа навсякъде. Ти ме попита, а аз ти отговорих.

– Предупредих я да не се среща с Чарлз. Тя искаше да му изпрати съобщение, представяш ли си? На втория ден от нашата женитба! Тя иска да бъде с друг мъж! Щом си я видяла, значи не се е подчинила. Не съм изненадан, разбира се.

Той започна да сваля дрехите си, но изведнъж спря.

– „Малката“ има невероятни очи. Меки, виолетови... Само си представи какви деца ще имаме! Прекрасни!

Филип отново се закова на място. Стоеше безмълвен, а огънят зад него го обгръщаше като в рамка.

– Да, очите ѝ са много жизнерадостни.

Изведнъж продължи да се съблича.

– По дяволите! Никой не може да ми отнеме свободата! Не съм завързан за нея, нито за когото и да било. Глупости! Прекалено млад съм. Знаем, че тя ме искаше миналата нощ. Имаше смелостта да си го признае сама. Но съм сигурен, че в момента, в който я докосна, ще изтръпне от страх. Няма да ѝ го причиня. Но ще запазя свободата си завинаги.

Беше свалил почти всичките си дрехи. Мартине се усмихна, въпреки че нищо не разбираше от това, което той говореше. Беше ѝ ясно само едно – Филип се беше променил.

След миг той беше вече напълно гол и се хвърли отгоре ѝ. Ласките му бяха невъздържани и груби, целувките вели.

Изведнъж спря. Вдигна главата си и стана от леглото. Отиде до камината и започна бързо да се облича. Докато закопчаваше панталоните си, каза:

– Нали знаеш, че Роан Карингтън има репутацията на голям женкар?

– Да, и бях силно шокирана, когато той се появи със съпруга и четиригодишна дъщеря. Щастливец! Много обича жена си и е луд по дъщеря си.

– Да, така е, Мартине, но той е много различен от мен. Никога не се е тревожил за свободата си. Аз не съм като Роан.

Той се облече напълно, отиде до леглото и я целуна вяло по устните.

– Ще те видя ли отново, лорде?

– Разбира се.

– Това ще зависи от твоята свобода, нали?

Той се вгледа в нея, замисли се и отвърна:

– Може би.

После тръгна към вратата и не се обърна да се сбогува. Мартине дълго гледа пламъците в камината, където само преди миг беше стоял той.

Часовникът над камината удари полунощ. Сабрина продължаваше да лежи будна в мрака. Очакваше да чуе стъпките на Филип по стълбите. Не беше съвсем сигурна как точно се прелъстява един съпруг, но беше убедена, че трябва да започне със целувка. Той щеше да ѝ отвърне със същото и може би щеше да ѝ помогне да стигне докрай. Сигурно

това беше достатъчно като начало от нейна страна, за да го накара да полудее от страст.

Изведнъж чу шум и замръзна в леглото си. Някой вървеше към нейната спалня. Спря се пред вратата, но после стъпките се отдалечиха надолу по коридора, докато съвсем заглъхнаха. Много добре! Той ѝ беше дал достатъчно време, за да се отърси от страха си към мъжете.

Сега беше неин ред.

Тя си наложи да полежи още известно време в леглото, за да може той да се съблече. После се изправи и отиде до шкафа. Запали свещта. Погледна се в огледалото. Не изглеждаше зле: очите ѝ блестяха. Колкото до облеклото, то беше отдавна решено – беше си сложила същата бродирана нощница, с която отиде при него предишната нощ. Косата ѝ искреше на светлината. Сабрина леко се плъзна по коридора и тръгна към неговата спалня.

Спря пред вратата му. Отвътре се чуваше леко похъркване. Господи, нима вече беше заспал! Та тя не се беше забавила толкова много! Време беше да го събуди по най-необичайния начин. Усмихна се в тъмнината и се пхна в леглото му.

Той лежеше по гръб, но все още беше облечен. Ръцете му лежах до тялото. Не си беше представяла така неговото посрещане. Миришеше на бренди. Колко ли беше изпил? Сигурно достатъчно. Може би само бе задрямал. След това долови мириса на рози. Парфюмът на неговата любовница? Значи отново е бил при нея. За да пощади девствената си съпруга, помисли си с усмивка Сабрина.

Край! Нямаше значение дали беше пьян, или не! Тя ще го прелъсти!

Много бавно Сабрина съблече нощницата си и я остави в краката си. Легна до него и нежно обви ръце около врата му. Можеше да докосне всяка негова частица – носа, скулите, очертанятия на устните му... Колко много обичаше устните му!

Сабрина се отпусна и го целуна.

Филип спря да похърква. Отвори очи и се вгледа в нея.

– Мартине?

– Не, Филип, аз съм Сабрина. Твоята съпруга.

– Невъзможно! Сабрина се страхува от мъжете, тя не би дошла да ме целуне.

Очите му се втренчиха в гърдите ѝ и тя се притисна до него.

– Тя не би дошла гола при мен, освен ако не е много болна, както преди. Помня, че се опитвах да не гледам гърдите ѝ, но те бяха толкова

бели и нежни... Трудно ми беше, но не я гледах... през повечето време.

– Моля те, погледни ме! Аз съм гола и съм решена да те прелъстя...

Сабрина отново се наведе над него и го целуна.

– Не, това си ти, Мартине, ти си играеш с мен. Добре, нека да поиграем.

И Филип обвини ръце около кръста ѝ.

– Колко си отслабнала, Мартине, но си мека, обичам да те чувствам... Целуни ме отново.

Едва когато се опита да я обладае, Филип осъзна, че това не беше Мартине, а неговата съпруга, защото не можа да проникне в нея. Изведнъж напълно изтрезня. От брентито не остана и следа. Тя беше много тясна и той трябваше да положи доста усилия. Беше усетил, че е стигнал до девствеността ѝ.

Филип вдигна глава и я погледна – очите ѝ бяха затворени, по-скоро тя стискаше очите си.

Той се опита да се измъкне от нея, но не можеше.

– Сабрина?

Тя отвори очи.

– Филип, съжалявам, но много ме боли. Боли ме навсякъде.

– Знам, знам. Стой така и не мърдай. Аз също няма да се движа. Може би болката ще намалее. Никога не съм правил любов с девствено момиче. Знаеш ли как ще ме усетиш вътре в себе си? Имаш ли някаква представа въобще какво означава да бъда вътре в теб?

Тя искаше да се засмее, но той се притисна още по-силно към нея и болката отново се усили.

– Бих искал да бъда – каза той, целуна я нежно, после силно се притисна към нея и усети как онова, което досега не му позволяваше да си проправи път навътре в нея, изведнъж се отдръпна.

Сабрина изкрещя от болка, без да може да спре вика си. Вече не беше девствена. Беше станала жена.

Филип също извика, но малко по-късно, когато след няколко напъна най-после успя да извади мъжествеността си навън. Върхът го болеше, гърбът също. Сабрина събуди невероятни и непознати досега за него чувства и той отново се притисна към нея, за да може да я изпълни цялата, за да може тя да го почувства вътре в себе си.

Сабрина плачеше безмълвно. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Филип продължи да я целува и съвсем леко се раздвижи в нея.

– Ти вече не се страхуваш от мен, нали?

– Не. Само малко, и то когато ме гледаш. Не е, както когато бях

болна.

– Разбира се, че не е. Много си красива, Сабрина. Съжалявам, че ти причиних болка. Следващият път няма да те боли. Благодаря ти, че дойде при мен.

– Винаги, когато пожелаеш, Филип.

Той се отпусна до нея, придърпа я до себе си, сложи главата ѝ на гърдите си и след няколко мига вече похъркваше.

Сабрина остана да лежи известно време така, сложила ръка на сърцето му.

– Обичам те, Филип. Разбрах, че те обичам още тогава, в Морленд, когато се събудих и те намерих легнал до мен, а ти само ме гледаше. Още тогава знаех, че те обичам.

– Ако наистина си ме обичала, тогава защо не прие предложението ми?

Сабрина се изпъна и се опита да се изправи, но едната ѝ ръка беше под него.

– Не се съпротивлявай. Само ми кажи защо не прие предложението ми тогава? Всичко това можеше да бъде избегнато, ако още тогава бяхме решили да се оженим. Тереза нямаше да има възможност да те напада.

– Ти беше заспал. Чух те да похъркваш!

– Спя леко и най-малкият шум може да ме събуди. Похъркването е начин, чрез който се отпускам и си почивам.

– Лъжеш ме – въздъхна Сабрина.

Филип не каза нищо. Започна да я целува. Ръцете му милваха всяка част от тялото ѝ, галеше гърдите ѝ, целуваше устните ѝ и шепнеше нежни думи, които обаче тя не можеше да разбере. Когато той я вдигна на ръце и се приближи до женствеността ѝ, тя се дръпна назад и каза:

– Филип, това не е ли странно? Притеснявам се.

– Замълчи и се опитай да почувстваш насладата, Сабрина. Бих искал да усетиш удоволствието този път.

Но тя се чувстваше толкова засрамена, че стисна очи и прехапа устни. Изведнъж го чу да въздиша силно. Той разтвори краката ѝ и бавно и нежно проникна отново в нея. Сабрина чувства болка, но този път не беше чак толкова силна. Филип се движеше и тя го усещаше вътре в себе си. Едва сега разбра в какво я бяха обвинявали през цялото време. Всички вярваха, че именно това са правила, докато са били сами във вилата на Чарлз. Защо нито една жена не ѝ повярва? Сега лежеше и усещаше Филип в себе си. Много го обичаше, но „това нещо“ щеше да го

прави само когато той поиска, реши Сабрина и въздъхна. Изглежда, че „това нещо“ беше много важно за него.

Усети нова болка много навътре в тялото си. Филип продължаваше да се движи, целуваше устните ѝ, гърдите ѝ, милваше слабичкото ѝ тяло. Защо трябваше да прави това сега?

Възбудата му стана още по-силна. Мъжествеността му вътре в нея – още по-стегната, а движенията му – още по-ускорени. Сабрина усети течността, която се стичаше някъде навътре в нея. Филип се отдръпна бавно назад. Беше свършил.

– А сега да поспим, Сабрина. Съжалявам.

– За какво съжаляваш?

Филип се разсмя.

– Кълна ти се, че ще те науча достатъчно добре да се справяш. Сега просто не си готова да бъдеш жена, но скоро ще станеш.

Този път похъркването беше истинско. Сабрина бавно се измъкна и стана. На шкафчето до леглото имаше вода. Тя се изми. На бледата светлина на свещта успя да различи кръвта по покривката.

Ето това си бяха помислили хората, че е правила с него. Ужасно! Изми кръвта колкото можа и се върна обратно в леглото на съпруга си. Загаси свещта и затвори очи.

Заспа почти веднага, сложила ръка на сърцето му, докато Филип тихичко похъркваше до ухото ѝ.

Утрото беше прогонило тъмнината, когато тя отново почувства Филип върху себе си. Той се движеше бавно напред-назад, но всеки път го усещаше все по-навътре. Малко я болеше, но той беше неин съпруг. Тя го обичаше и ако трябваше да прави това по десет пъти на ден заради него, щеше да се съгласи. Е, може би щеше да му каже нещо на осмия път, но не сега. Това беше само третия. Все още можеше да го понесе. Тя отвърна на целувката му и стонове му заглъхнаха в устните ѝ. После обви ръце около него и доста дълго трябваше да чака, докато започнат бързите му движения и той се освободи от възбудата си.

Филип отново заспа. Сабрина отново се изми и се зачуди дали някоя жена би се съгласила доброволно да върши „това“, ако не е омъжена и не ѝ се налага, или пък не обича един мъж и отчаяно не иска да задоволи желанията му.

Сабрина реши за себе си, че спада и към двете категории.

Поне сега вече той наистина беше неин. Така поне нямаше да има

сили и време да отиде отново при онази Мартине. Сабрина заспа, чудейки се дали мъжете правят „това“ и през деня. После отново си представи как той я докосваше там долу, как я целуваше пак там и потръпна от срам. Ами ако реши да прави „това“ през деня?

Глава 34

– Моят секретар Пол Блекадор много пъти ми е казал, че дяволиите са в подробностите. Ти какво мислиш, Сабрина?

– Не знам какво точно имаш предвид.

Беше светла зимна утрин. Слънцето се процеждаше през прозорциите на трапезарията. Филип се усмихваше, хранеше се и говореше безсмислици. Сабрина беше уморена и все още усещаше болката вътре в себе си, но го обичаше, въпреки че се ядоса, защото не я попита как се чувства. Беше ѝ причинил болка, а сега ѝ говореше глупости за някакви дяволии.

Не можеше ли поне да ѝ каже, че я обича?

– Това означава, че ако един мъж не е достатъчно внимателен, малките неща ще го победят. Стига да позволи.

– Все още не мога да разбера за какво говориш.

– Много е просто, Сабрина. Не искам да ме обичаш – каза той и продължи да дъвче парчето бекон.

Можеше поне да спре да се храни!

– Това не мога да го направя.

– Ти ми каза през нощта, че си разбрала, че ме обичаш още в Морленд, когато си се събудила и си ме видяла да седя там и да те наблюдавам. Не ме подвеждай! Аз те обичам. Много силно те обичам, но нещата няма да се променят.

Филип си припомни мига, когато ръцете му бяха на гърдите ѝ. Изпитваше към нея такива чувства, каквито не беше изпитвал досега към никоя жена. А когато беше вътре в нея, когато тя стегна мускулите си... Не, сега нямаше да мисли повече за това. Беше само секс. Филип вдигна глава и я погледна, но разбра, че я желае отново, веднага, през целия ден... Затвори очи.

– Какви неща?

Той се сепна.

– Много ми хареса миналата нощ. Благодаря ти, че дойде при мен. Надявам се не те боли чак толкова силно тази сутрин?

Филип отново си спомни колко трудно му беше да проникне в нея. Тя беше толкова малка. Плътта ѝ не се поддаваше. Разбира се, това беше изцяло по негова вина.

Трябваше да ѝ даде повече време, да бъде по-търпелив. Всичко

беше заради отвратителното бренди.

– Боли ме, но не много силно. Нямах и представа, че мъжете правят тези неща толкова много пъти.

Филип се ококори. Ако трябваше да бъде откровен, той веднага би захвърлил чиниите на пода, би я взел на ръце и би я обладал тук на масата. Искаше му се тази сутрин отново да я има, да я научи да усети удоволствието, да я чуе да стене, но не от болка, а от наслада.

Но той беше решил, че няма да приеме любовта на едно момиче, което само се предлага.

– Мъжете правят много други неща. Жените също.

Сабрина не отговори.

– Много скоро ще ми повярваш, Сабрина. Трябва да се избавиш от това сляпо момичешко увлечение. Това е всичко и ти го знаеш. Аз съм твоят герой и ти си мислиш, че трябва да ме обичаш. С такива глупости са пълни всички книги, Сабрина, но не и истинският живот – каза Филип, захвърли салфетката си и стана.

Когато отиде при нея, той се спря до стола ѝ, наведе се и нежно я целуна по устните.

– Ти си много красива, Сабрина, и аз много харесах миналата ни нощ. Е, не чак толкова много. Аз съм мъж и мога да получа удоволствие дори от жена, която лежи неподвижно като отсечено дърво. Това ще се промени. Обещавам ти! Двамата ще се справим чудесно – всеки по свой собствен начин – довърши Филип и излезе от трапезарията.

Сабрина запрати чинията си в затворената врата.

Филип се досети по звука какво беше направила и се усмихна. Нека чупи чинии, ако това ще ѝ помогне да различи реалното от нереалното, истинското от фалшивото. Той щеше да ѝ даде удоволствие и това щеше да коригира отношението ѝ към него. Една жена винаги обича мъжа, който ѝ доставя удоволствие и наслада. Винаги е склонна да му прости.

Филип затананика и удари Таша, за да тръгне в галоп към Хийтроу.

– Тук ли е Нейно благородие, Грейбър?

Беше късно следобед. Цял ден Филип се наслаждаваше на ездата и сега нямаше търпение да види младото създание, което беше негова съпруга, младото създание, което бе решил още тази вечер да научи как да изпитва удоволствие от интимността им.

– Мисля, че Нейно благородие е при мистър Блекадор, милорд. Обсъждат менюто за официалната вечеря.

– Господи, съвсем бях забравил.

– Няма да е лошо да си припомните, милорд. Мистър Блекадор вече изпрати поканите. Вие сам подписахте листа вчера.

– Да, да. Това парти ще накара милейди да заблести с цялата си красота – каза той и потри ръце. – И още нещо, Грейбър, кажи ми тя целия ден ли беше весела и щастлива?

Грейбър го погледна удивен. Разбира се, той беше разбрал, че милейди вече не е девица. Прислужницата информира всички за кръвта по завивките и мисис Хоули го потвърди най-официално. Не за първи път на Грейбър му се прииска да зашлеви господаря си, но никога не би се осмелил и затова само го изглежда безизразно.

– Реших тя да дойде при мен, в моята спалня. Така ще бъде по-лесно за дърводелците. Повикай ги и им нареди да подберат мебелите и тапетите. После ми съобщи какво е станало. Или по-добре ще бъде да говорят с милейди. Въпреки че е много млада, мисля, че е достатъчно компетентна.

– Милорд, тя е ваша съпруга.

– Да, сега вече наистина е моя съпруга – отвърна щастлив Филип и отиде да потърси Сабрина.

Намери ги и двамата в библиотеката. Пол седеше близо до Сабрина, пред него имаше лист, а в ръката му – писалка.

– Здравейте, Пол, Сабрина – каза непринудено Филип, докато прекосяваше стаята. – Виждам, че и двамата сте заети с организирането на вечерта. Всичко наред ли е?

Още докато говореше, Филип забеляза, че Сабрина е много бледа. Въпреки красивата рокля, която беше облякла, въпреки пленителните нюанси, които проблясваха в червеникавите ѝ коси, лицето ѝ беше много бледо, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Господи, не трябваше да я кара да му се отдава толкова много пъти през нощта! Та тя беше млада и девствена! Но какво можеше да направи, като толкова много я желаше. Тя му се отдаваше всеки път, когато я прегърнеше. Каза му, че го обича и че го обичала още от мига, в който го била видяла там в Морленд. Глупости...

Гласът ѝ звучеше странно. В него се долавяше и гняв, и поражение – много необичайна комбинация.

– Добър ден, милорд. Удоволствие е да ви видя отново. Човек трудно би си помислил, че този дом е ваш, толкова малко време прекарвате тук, но кой го интересува.

– Вас не със сигурност, мадам – каза той, но после смекчи гласа си,

защото Пол беше там и изглеждаше много изнервен. – Виждам, че и двамата сте заети с вечерта.

– Да, обсъждаме менюто. Пол има чудесно предложение.

Пол никога не му беше предлагал нещо, просто винаги изпълняваше това, което му бъде наредено.

– Можем ли да го обсъдим, докато прием чай, Сабрина?

– Не съм жадна, милорд, а и има доста неща да се решават. Много сме заети с Пол.

– Тогава ела да хапнеш малко лимонов кейк. Ела, Сабрина. Не бих те помолил отново.

Тя много искаше да му каже да върви по дяволите заедно с всичките си детайли и подробности, но Пол беше там.

– Добре, милорд. Пол, би ли продължил без мен?

– Разбира се, имам доста опит в това, милейди.

Той погледна най-напред господаря си, после господарката. Бузите ѝ бяха покрити с червенина.

Докато Сабрина наливаше силния черен чай, Филип подхвана:

– Надявам се не ми се сърдиш вече за наследството си.

– Не – отвърна тя и му подаде чашата. – Реших, че трябва да бъда напълно независима финансово. Не искам да ме дърпат за конците. Благодаря, че предложи да ми го върнеш. Приемам. Ако решиш да ми върнеш и зестрата, ще я приема с удоволствие.

– Не говорим за зестрата. Можеш да имаш всичко останало, освен нея. Тя е за мен.

След тези думи той се намръщи. Не му харесваше, че си променя толкова бързо решенията. Очевидно се подиграваше с него, сарказмът бликаше от думите ѝ. Разбира се, че не ѝ трябваше да бъде финансово независима.

Тя беше негова съпруга. Да не би да си мислеше, че ще я захвърли на улицата и ще я остави да гладува?

– Има ли още нещо, с което съм те обидил? Макар и за кратко, ти успя да откриеш доста недостатъци в характера ми.

– Не, засега няма. Надявам се, че си прекарал чудесно деня, където и да си бил и каквото и да си правил.

– Благодаря – отговори той и отпи от чая си. Любимият му китайски черен чай. – Каж ми сега за приготовленията за твоето първо парти.

– Моето парти? Ти няма ли да присъстваш? О, разбирам, ти вече си планирал много по-важни срещи. Може би ще заведеш Мартине до Уаксхол?

– Хапни малко кейк.

– Не съм гладна.

– Трябва да изглеждаш блестящо тази вечер. Вече си под моя закрила.

– Блестящо?

– Да, като красиво цвете, готово да приеме слънчевите лъчи, които стопяват капчиците роса.

– Това е нелепо. Ужасно нелепо.

– Е да, но поне те накарах да се усмихнеш, макар и за малко. Моля те, не хвърляй нищо по мен. Просто седни и хапни. Ако ще хвърляш, вземи чашата. Тя е почти празна.

Сабрина наведе глава и тихо каза:

– Никога не съм хвърляла нищо през целия си живот до деня, в който те срещнах.

– Защото никога не си имала толкова много проблеми преди това.

– Ще се опитам да се контролирам.

– Добре, а сега ми кажи какво точно планирахте за вечерта.

Филип ѝ подаде парче кейк. Взе и за себе си. Тя го прие. Той остана доволен.

– Какви желания имаш още?

Тя си помисли за неговите желания от изминалата нощ и отново се ядоса, но успя да се овладее. После изведнъж си припомни как милваше челото ѝ, когато беше болна, и каза:

– Благодаря ти, че спаси живота ми.

– Това пък откъде ти дойде наум?

Не, не му харесваше нейното поведение. По-добре да беше захвърлила някоя чиния, отколкото да не знае как да реагира.

– Просто си спомних нещо. Непрекъснато си в мислите ми. Така беше и там, въпреки че бях в безсъзнание.

– Никога не бях къпал жена. Не знаех как да измия косата ти, но ми хареса. Бих искал да го направим отново.

– С мен или с любовницата си?

Веднага съжали за думите си и се почувства неловко, но вече беше късно.

Филип не каза нищо. Отпи от чая и се загледа в ботушите си.

Малко след това попита:

– Какви са плановете ти за партито довечера, Сабрина?

Тя му разказа.

– Впечатляващо! Изглежда не е чак толкова лошо човек да има за

съпруга жена, която е отгледана в Йоркшир. Позволи ми да подбера вината и нашите гости няма да се откъснат от масата нито за миг.

Похвалите изчервиха Сабрина.

– Дадох съгласието си Пол да доведе оркестъра на Хъксли. Те са много по-добри от онези на нашата сватба. Толкова много обичам да танцувам валс...

– Танци ли? Нали щеше да бъде само официална вечеря?

– Знам, че ще струва много скъпо, но нали вече съм финансово независима. Мога да си го позволя.

Беше му много обидена.

– Чудесно! Приеми моите поздравления за възвръщането на свободата ти. Ще се възползвам от случая, за да танцувам валс с теб.

– Аз също.

– А ако някой случайно се окаже без пари или му трябва заем, просто ми кажи – аз съм щедър човек.

– Хайде да говорим за нещо друго, Филип, и да спрем да намесваме парите.

– Добре, предполагам, че е много отегчително.

Сабрина се изправи.

– Ще вечеряш ли тук тази вечер?

Изглеждаше прекрасна в тази рокля, но беше изплашена и обидена. Филип бавно се изправи, за да я погледне в лицето. Помилва я нежно по устните. Всичко беше заради проклетата свобода. Не можеше да забрави за проклетата си свобода, нито пък искаше да ѝ отнеме нейната. Желаше я. Би я обладал веднага...

Не, нямаше да си позволи да прилича на вярно кученце, което непрекъснато е в краката ѝ!

– Разбира се, че ще вечерям тук. Имам един ангажимент след това и ще се наложи да отсъствам от къщи. Ще се прибера по-късно. Ако желаш, мога да дойда при теб, Сабрина. Или пък ти ела при мен... Сигурен съм, че тази нощ ще те науча да откриваш удоволствието и да стениш от наслада.

Сабрина дръпна изведнъж ръката си назад и само след миг той улови юмручето ѝ на сантиметър от лицето си.

– Мислех, че ме обичаш – каза нежно Филип. Тя се вгледа в кестеновите му очи.

– Да, но все още искам да те убия!

Филип се разсмя от цялото си сърце и душа, после пусна ръката ѝ и отстъпи назад. Е, поне неговата съпруга не беше вече девствена. Не

беше и задоволена жена, но времето беше пред тях. Имаха на разположение целия си живот.

Свободата! Тук беше неговият проблем. Той отстъпи още една крачка и каза:

– Какво възнамеряваш да облечеш?

Какво го интересуваше, помисли си Сабрина.

– Роклята от розов сатен. Все още не е пристигнала от шивача.

– Ще подхожда на косата ти.

– Надявам се. Чарли ми каза същото.

– Не давам и пукната пара за мнението на Чарли, когато е свързано с моята съпруга!

Тези думи я накараха да се усмихне и той го забеляза.

– Не те ревнувам от този глупак, Сабрина!

– Разбира се, милорд. Това е толкова незначителен факт, милорд, а вие не обръщате внимание на незначителните неща, нали?

Тя въобще не го познаваше, но като негова съпруга щеше да го опознае много добре, помисли си Сабрина. Сигурно през всичките тези години той щеше да има много любовници. Каква глупачка беше! Как можа въобще да си помисли, че той ще си стои вкъщи при нея! И то само заради една единствена нощ! А тя му даде всичко, което имаше...

Не, не беше достатъчно. Все още не беше.

Тя отиде при мисис Хоули, за да довършат приготовленията за вечерта. Научи, че роклята ѝ ще закъснее и това никак не я зарадва.

Глава 35

Сабрина се погледна в огледалото. Роклята от розов сатен с красива дантела по краищата я правеше като дама от Средновековието. Не изглеждаше никак модерна.

Той не дойде при нея. Тя го желаше много, искаше да отиде при него, но не се реши. Страхуваше се, че отново ще ѝ ухае на парфюма на любовницата си.

Можеше поне за малко да дойде при нея, но не се появи.

Тъкмо слагаше огърлицата си от красиви перли, когато на вратата се почука. Сабрина беше в една от малките спални. Разбра, че той се е прибрал.

– Влез – каза тя и кимна на Дорис да отвори.

– Вие ли сте, милорд? Влезте. Нейно благородие е много красива, нали? Притеснявах се за роклята, но тя е изключително елегантна.

Сабрина се усмихна на думите на прислужницата си, обърна се и... замря. Филип стоеше на вратата, облечен в черен, строго официален костюм, с красива риза и вратовръзка, бели като сняг.

Не беше виждала по-красив мъж през живота си!

Искаше ѝ се да скочи и да се хвърли на врата му, но се сдържа.

Той просто стоеше там и я оглеждаше. После се усмихна и пристъпи към нея.

– Само още едно нещо ти трябва Сабрина, за да бъдат всички мъже в краката ти тази вечер.

– Добър вечер, Филип. За какво говориш? Какво нещо?

Филип отвори малката кутия за бижута. Върху черното кадифе блестеше изящна диамантена огърлица.

Това беше най-красивото нещо, което получаваше в живота си. Сабрина стоеше изумена.

– Видях роклята ти много по-рано. Помислих си, че тази огърлица ще ѝ подхожда. Какво ще кажеш?

Тя взе бижута.

– Невероятно красива е! О, Филип, благодаря ти! – каза Сабрина и се хвърли на врата му.

Филип не помръдна, ръцете му си останаха така, както когато влезе в спалнята ѝ, но я целуна нежно по челото.

– Позволи ми да ти я сложа.

Студенината на диамантите беше много приятна, а неговите пръсти изгаряха кожата ѝ.

– Исках да ти подаря нещо ново. Бижутата на нашата фамилия са тежки и прекалено големи за теб. Това харесва ли ти?

Сабрина се гледаше в огледалото, напълно замаяна от блясъка на диамантите.

– Красива... Просто великолепна...

Филип изведнъж се почувства смутен и объркан.

– Огърлицата, Сабрина...

– Като че ли не съм аз. Толкова много блести, че ще ослепи гостите ни.

– Така всички мъже ще гледат само теб.

Ще гледат само нея? Защо? Не, това беше шега и нямаше нужда да ѝ обръща внимание. Филип потърси промени в спалнята.

– Мисис Хоули ми каза, че си се преместила тук още вчера. Ще можеш ли да останеш, докато ремонтират спалнята ти?

– Да, разбира се.

Филип погали френския стол, покрит с бледосиньо кадифе, който тя беше открила в една друга спалня. Беше все още красив, но едва ли щеше да издържи теглото му.

– Не съм го купила.

– Знам.

– Но ако го бях купила, щях да платя със собствените си пари.

– Добре. Готова ли си?

Докато слизаха по стълбите, изведнъж Сабрина се спря и тихо попита:

– Трябва да ти кажа за роклята, Филип. Много е скъпа. Наистина забравих да ти предложа да я платя от собствените си пари. Искаш ли?

– Не, смятай огърлицата и роклята за твой сватбен подарък.

Филип се замисли за миг.

– Тук има един гостенин, когото ти не си очаквала. Надявам се, че ще бъдеш доволна да го видиш.

Сабрина нямаше никаква представа кой би могъл да бъде, а той дори мъничко не ѝ подсказа.

Гостите бяха насядали около огромната маса в балната зала. Чува-ше се смях, весели закачки и шумолене на скъпи материи. Всички се забавляваха. Гостите около Филип се смееха най-силно, сигурно беше казал нещо много забавно. Сабрина кимна на графинята на Марч – красива млада дама, весела и непринудена.

Докато слугите сервираха печеното, Сабрина потърси с поглед лея си Баресфорд. Успокои се, когато я видя да се усмихва. Никой не беше отказал на поканата ѝ. Всички бяха тук и това донякъде я разведряваше.

Реши да се присъедини към компанията на съпруга си. И дамите, и господата около него бяха погълнати от разговора. Според нея имаше само един мъж, който би могъл да се състезава по красота с Филип. Той седеше по средата, близо до лея ѝ. Най-вероятно това беше графът на Марч.

Към десет часа в залата дойдоха още гости. Стават повече, отколкото на брачната церемония, помисли си Сабрина.

– Съпругът ти е направил от теб много красива дама, Сабрина – отбеляза лея ѝ. – Представям си как би те изгледала Тереза Елиът. Жалко, че не е сред поканените, но мястото ѝ не е тук, след всичко онова, което ти направи.

Изглежда лея ѝ си беше променила мнението за нея и Сабрина се усмихна.

– Филип каза, че ако я види още веднъж, ще ѝ извие врата като на пиле, но аз му внуших, че ако не я поканим, тя ще измисли нови сплетни за нас и той се съгласи. Съжалявам, че е решила да не дойде.

Половин час по-късно Тереза Елиът пристигна, придружавана от брат си Уилфред, който не изглеждаше никак щастлив. Ако трябваше да се определи с една дума – беше отчаян. Тя беше красива, но в очите ѝ проблясваха заплашителни пламъчета.

– Само я погледни, Уилфред, как се е надула, като че ли всичко ѝ принадлежи!

– Наистина ѝ принадлежи и ако ти цениш положението си в обществото, по-добре скрий свирепия си поглед и се постарай да бъдеш по-мила. Нали не искаш всички да ти се присмиват, че си разправяла измислици?

Тереза се опита да овладее яростта, която бушуваше в гърдите ѝ и тръгна заедно с брат си да поздрави съпрузите.

– Колко мило от ваша страна, че дойдохте – каза Сабрина и им кимна.

Тереза обаче беше забила поглед в силуета на виконта, който стоеше наблизо.

– Филип – извика нежно Сабрина и той се обърна, – мис Елиът и брат ѝ Уилфред.

Филип тъкмо разговаряше с лорд Уилям Рамси. Очите му бяха загубили кадифената си нежност и топлина.

– Тъкмо казвах на Уилфред, милорд, че постъпихте много лошо, като се оженихте за мис Евърслей толкова прибързано. Никой от нас не можа да я опознае добре.

Филип се усмихна на Сабрина, после бавно отговори:

– Бих казал, Тереза, че ако не бях успял да я склоня да се ожени за мен толкова бързо, щях да изпусна най-красивата жена в Лондон. Ние от фамилията Мерсералт сме прочути с изключителната си проникателност, както знаеш. Уилфред, надявам се обучението ти върви добре?

– Да, милорд.

Филип погледна брата и сестрата, кимна и тръгна със съпругата си към балната зала.

– Това никак не ми хареса, но беше забавно. Ако тя се опита отново да те нагруби, Сабрина, имаш разрешението ми да захвърлиш чиния или чаша право в лицето ѝ. Ако не ѝ е достатъчно, можеш да я ритнеш отзад.

– Благодаря. Значи трябва да се залепа за нея и да чакам да ме обиди. Наистина ли мога да я ритна?

– Да, но гледай да не те видят гостите.

Още една двойка привлече вниманието ѝ, но това беше тъкмо когато Филип я покани на танц.

– Хайде да танцуваме, Сабрина. Мисля, че поздравихме всички гости.

– И никой от тях не беше твоята „изненада“, Филип?

– Може би няма да се реши да дойде – каза той и взе ръката ѝ.

Само след няколко минути Сабрина вече се смееше, а очите ѝ искряха от щастие.

– Нали виждаш, Филип, не всички хора в Лондон са лоши и скучни.

– Ти се шегуваш. Възможно ли е?

– Много бързо забравям тревогите, когато танцувам с теб. А, щях да забравя да ти кажа, че харесвам граф Марч и съпругата му. Много са мили.

Филип си спомни съветите на Джулиън, когато бяха в клуба, и каза:

– Джулиън просто следва своите правила на живот. Никога не съм виждал досега някоя млада дама да успее да му сложи юздите.

– Какво искаш да кажеш?

Всички танцуващи изведнъж се отдръпнаха и Филип я завъртя толкова силно, че отлетяха чак в средата на залата. Когато отново забави стъпките си, тя се притисна до него и щастлива каза:

– О, това беше чудесно!

Той целуна къдриците на челото ѝ точно където минаваше розовата ѝ панделка. Много добре се беше облякла, имаше вкус. Тя се притисна до него и той се смути. Не това имаше предвид, не това...

– Ето – каза той, когато танцът свърши, – нашият дългоочакван гост дойде. Ако не греша, той иска да танцува с теб.

Сабрина се обърна и видя Ричард Кларъндън. Беше много изненадана. Усети и студенината в гласа на Филип. Колко странно!

– Ричард – каза Сабрина и направи реверанс. Ричард се беше вторачил в красивото създание, което цялото блестеше, и за миг забрави какво трябва да направи.

– Как си, Сабрина?

– Добре, благодаря, Ричард.

– Щастлив съм да те видя, Ричард – каза Филип. – Съпругата ми много обича да танцува валс. Би могъл да я поканиш?

Сабрина си спомни онази нощ в Морленд, когато той ѝ крещеше, че трябва да му се подчини и побърза да каже:

– Може би Ричард не желае да танцува с мен, Филип.

Ричард Кларъндън едва кимна и взе ръката ѝ. Тя се усмихна и се изчерви. Ричард беше много по-висок от Филип.

– Господи, Филип, какво, по дяволите, правиш? Да не си си загубил ума?

Филип се обърна и видя Чарлз. Погледна за миг ръцете си и каза:

– Кларъндън току-що пристигна в града, Чарли. Той също е приятел. Да не искаш да заключа вратите си за него?

– Той все още я желае, Филип. Само виж как я гледа. Ти буквално му поставяш Сабрина в ръцете. На твое място не бих го направил.

Филип само вдигна рамене.

– Извини ме, Чарлз, отивам да танцувам с Тереза. Не мога да се стърпя да чуя какво е намислила този път. Или ще започна да се смея на глупостите ѝ, или ще я оставя съвсем сама по средата на танца. Кое мислиш е за предпочитане?

Глава 36

Сабрина се обърна, усмихна се на Ричард Кларъндън и попита:

– Майка ви и синът ви са добре, надявам се?

– Да – отговори тъжно той.

– Да не би да съм ви обидила с нещо, Ричард?

Очите му се оживиха, но само за миг.

– Разбира се, че не. Аз самият съм си виновен.

– Не ви разбирам.

– Аз самият често пъти не мога да се разбера.

Момичето беше в прегръдките му, но вече не беше Сабрина Евърс-лей, а виконтеса Деренкорт и той нищо не можеше да направи, за да промени това положение.

– Прочетох във вестника за вашата сватба.

– Да, беше преди една седмица, но ми се струва, че е минала цяла вечност.

Той се зачуди, погледна я и се замисли какво ли щеше да стане, ако след отказа ѝ не беше отишъл в едно от именията си, далече от Лондон, а бе останал тук. Дали тя щеше да склони да стане негова съпруга? Не, той не обвиняваше Филип, но искаше да бъде на неговото място.

Ричард забеляза, че погледът ѝ е обърнат към съпруга ѝ и реши да смени темата.

– Бях в имението Монмаут, преди да се върна в Лондон. Дядо ви наистина се подобрява. Онзи нещастник, братовчед ви, няколко пъти ме увери, че се грижи за него. Тревор наистина е жалко същество, Сабрина, но се заклевам, че не съм му счупил зъбите. Аз наистина много се бях разгорещил и исках да го убия, но само го вдигнах за яката във въздуха и той се разтрепери.

Тя се усмихна.

– Много добре сте постъпили. На мен също ми се искаше да го убия. Получих писмо от дядо си вчера. Много по-добре е. Благодаря ви, че сте го посетили. Много мило от ваша страна, Ричард. Говорихте ли с него?

– Да, малко. Изглежда по-добре. Много е доволен, че вече сте в сигурни ръце.

Ричард знаеше, че няма да го попита за сестра си. Реша сам да ѝ каже.

– Видях и сестра ви, Елизабет. Изглеждаше доволна, че е господарка на имението. Това все пак беше единствената ѝ цел. Тревор блудства със слугите. Елизабет го знае. Той става все по-недискретен. Всички говорят, че прекарва времето си най-вече с нейната прислужница Мери.

– Поне отнася ли се добре с нея пред останалите?

– Да, той не е чак толкова глупав. Радвам се, че сте далече от него.

– Горката Елизабет! Тя не заслужава такова отношение.

– Не си спомням Елизабет да се е вслушвала в съветите на когото и да било. Много сте отслабнали, Сабрина.

– Трябва ми време, Ричард. Филип каза, че когато отидем в имението Динуити, готвачът ще готви специално за мен и само за седмица ще се възстановя.

– Да, прав е. Тук е много опасно място...

Сабрина усети, че ръката му я притиска и се стресна. В очите му просветваха странни пламъчета.

Едва сега Ричард разбра, че не трябваше да приема поканата. Тя все още го привличаше много силно и той не можеше да се владее. Въпреки че обичаше да флиртува с омъжени дами, със Сабрина не се чувстваше така. Разбра, че се е изложил, а не обичаше да се унижава.

– Вашият бал е истински фурор.

– Да, Филип направи всичко заради мен.

– Не изглеждате особено щастлива. Какво има? Не се ли радвате?

Ръката му стисна пръстите ѝ.

– Разбира се, че съм щастлива. Най-хубавото е, че не съм вече онова глупава момиче от Йоркшир.

Валсът свърши. Ричард я дръпна за ръката и още по-силно я стисна.

– Хайде, Сабрина, нека да опитаме вашия пунш. Една дама каза, че е великолепен. Избата на Филип винаги е била изключителна.

Тя кимна. Огледа се да открие Филип и го видя да се смее с една млада дама, чието име не помнеше.

Изведнъж се чу някакво прашене. Сабрина спря и се огледа.

– Ох, вижте какво направих! Красивата ми рокля се скъса! Простете, Ричард! Трябва да я оправя.

– Позволете ми, Сабрина, нека ви помогна!

Сабрина се зачуди как ли би ѝ помогнал, после се засмя и каза:

– И двамата с Филип сте от един дол дренки. И двамата смятате, че винаги трябва вашата дума да бъде последна. Е, елате да отидем някъде, за да се оправя.

Филип наблюдаваше Сабрина и Ричард и не можеше да разбере

какво става.

Той се извини на мис Патерсън и се измъкна от балната зала.

Сабрина се смееше и вървеше по коридора заедно с Ричард към западната част на къщата.

Филип видя, че тя отваря една от малките стаи, които сега използваше, и сви ръцете си в юмуци. Едва сега разбра, че Чарли имаше право, и реши да подложи на изпитание лоялността на приятеля си. Щеше да разбере и дали Сабрина го харесва и доколко му е вярна. Не беше очарован от постъпката ѝ, но нямаше друг изход, освен да чака. Застана пред вратата и се заслуша.

Държанието ѝ беше непростимо. Филип побесня. Обърна се и закрачи обратно към балната зала. Вътре в стаята Сабрина се смееше.

– Колко сте нетърпелив, Ричард! Вижте какво правите!

Той бе застанал на колене и забождаше игли, за да закрепил откъснатото парче плат. Когато свърши, се изправи и главата му почти докосна нейната.

Ричард я погледна. Не можеше да откъсне очи от устните ѝ.

– Считайте ме за ваш покорен слуга.

– Чакайте, чакайте, тук една игла всеки момент ще падне – продължаваше да се смее Сабрина. Тогава си убоде пръста.

– Господи, какво направих!

Погледна пръста си, на който имаше кръв, и машинално го пхна в устата си.

– Е, сега наистина ще ви бъда от полза – каза Ричард, взе ръката ѝ, стисна палеца и облиза капката кръв. След това нежно целуна пръста ѝ.

– Ричард...

Сабрина се смути. Не знаеше какво да направи и как да постъпи. Беше много объркана. Ричард беше коленичил пред нея. Сабрина се почувства ужасно засрамена.

Ричард промърмори нещо, пусна веднага ръката ѝ и се изправи бързо.

– Съжалявам, Сабрина, нямах това предвид...

Сабрина го погледна и сложи ръка на рамото му.

– Моля ви, Ричард, всичко е наред. Вече забравих. Вие сте прекрасен приятел и...

– По дяволите, никога не съм искал да ви бъда приятел! Знам, че щяхте да станете моя съпруга въпреки всичко, което се случи между вас и Филип!

Тя вдигна глава, погледна го право в очите и каза уверено:

– Аз вече не съм девствена, Ричард. От четири вечери съм жена. Знаем какво правят мъжете и жените. Филип го направи с мен три пъти. Намирам за безкрайно отегчително това и не мога да си представя, че може да съществува жена, която би го направила доброволно. Това е нелепо. И за да бъда откровена, Ричард, ще ви кажа още нещо – ако все още вярвате, че Филип е направил това с мен, когато бях много болна в Морленд, то вие сте пълен идиот!

Ричард не обърна внимание на обидата, той беше заинтригуван от нещо много по-важно.

– Да не би да искате да ми кажете, че Филип не ви задоволява? Сабрина, та Филип е най-опитният любовник в цял Лондон! Това е невъзможно! Той не е дръвник! Той е правил любов с вас вече три пъти и не ви е задоволил...

Ричард спря изведнъж. Лицето му побледня. Едва сега осъзна какво точно говореше. Сабрина го гледаше с презрение, като че ли искаше да го смачка.

– Съжалявам, простете ми. Това не трябваше да го казвам, нямах правото да го казвам...

Той вдигна ръка и прокара пръсти през косата си.

– Вие сте влюбена в него, а той все още не ви е доставил никакво удоволствие! Това е ужасяващо! Не мога да го проумея...

Изведнъж Ричард се оживи. През ума му мина като мълния мисълта, че нейната невинност дори не я беше спряла да го покани в тази стая. Господи, та това щеше да стане причина за нови сплетни! Грешката не беше нейна, а изцяло негова...

Той се усмихна приветливо, взе ръката ѝ и я целуна.

– Аз съм голям глупак! Всичко ще се оправи, Сабрина, ще видите. Сега трябва да тръгвам. Вие се върнете в балната зала, преди гостите да се зачудят какво е станало. Сбогом.

Той се обърна и излезе, без да забележи колко втренчено го гледаше Сабрина.

Беше почти два през нощта. Сабрина беше толкова уморена, че едва съдържаше прозевките си пред Дорис, която вчестваше косата ѝ.

Изведнъж в огледалото се появи образът на Филип. Дорис беше освободена веднага и той блъсна вратата с крак. Не каза нищо.

Сабрина му се усмихна.

– Изпрати ли последните гости?

Отговор не последва. Тя се обърна към него и остана смаяна – Филип стоеше сериозен, а лицето му бе каменно.

– Да, всички си отидоха. Пуншът също свърши. Грейбър толкова се умори, че мислех, че вече ще припадне.

Той се отпусна в креслото срещу нея и пръстите му забарабаниха по масата.

– Ние танцувахме само два валса, Филип, а аз се надявах поне на шест. Ти беше толкова чаровен с всички дами, че те не те пускаха да се доближиш до мен.

Филип не отговори на закачката ѝ, само махна с ръка и отсече:

– Ти поне имаше достатъчно разум, за да се върнеш в залата, преди да тръгнат нови слухове.

Сабрина се замисли и след миг се сети за какво говореше.

– А, да, скъса ми се подгъвът на роклята и трябваше да го забода с игли. Ако след това ме беше поканил да танцувам с теб, нямаше да ти откажа и щеше да научиш причината за отсъствието ми.

– Ти ли го оправи или Ричард?

Сабрина замълча.

– Не те виня за мълчанието ти. И аз на твоето място бих замълчал. За твоето голямо нещастие, Сабрина, аз ви видях, когато влизяхте в стаята.

– Какво говорите, милорд?

– Защо изведнъж започна да ме наричаш „милорд“? Това, което искам да ти кажа, Сабрина, е, че реших да ти дам възможност да ми покажеш колко си ми вярна. Ти танцува с Ричард, а след това незабавно го замъкна в стаята си.

Сабрина бавно се изправи. Беше побесняла.

– Искаш да кажеш, че нарочно си поканил Ричард, за да ме изпиташ, така ли?

– Да, и ти се провали.

– Не мога да повярвам, Филип! Наистина не мога! Имаш смелостта да заявиш право в лицето ми, че никога не си ми вярвал, че не изпитвам никакви чувства към Ричард? На всичкото отгоре признаваш истинската причина, поради която си го поканил? Да предизвикаш жена си? Да я накараш да се изкуши?

– Не, не това имах предвид – прекъсна я Филип, стана бързо и отиде при нея. – Мога сам да контролирам жена се, без да има нужда да си служа с хитрости и да ѝ поставям капани.

– Ако това не е капан, тогава какво е?

– Само начин да докажеш любовта си към мен. Както казах, ти се

провали. Сега трябва да те попитам какви чувства изпитваш към Ричард?

– Ако имах нож, щях да го забия право в сърцето ти, лицемер! Мене ли искаш да изкараш пропаднала? Я се погледни! Ти ме хвърли в ръцете на Ричард без каквато и да е причина, наричаш ме с името на блудницата си и имах наглостта да ми кажеш, че съм пропаднала?! Проклет да си и ти, и твоята Мартине!

Тя взе едно от шишетата с парфюм и го запрати в лицето му. Искаше да го убие. Той се смееше. Изведнъж спря и каза сърдито:

– Аз съм мъж! Ти си моя съпруга! Ти си длъжна да ми се подчиняваш! Не смей да ме излагаш!

Сабрина цялата се люлееше от гняв и безсилие. Не, нямаше повече да хвърля нищо по него. Беше детинско. Тя пое въздух и каза:

– Напусни спалнята ми, Филип!

Той се приближи и взе ръката ѝ в своята. Тя трепереше.

– Ще се научиш да търпиш, Сабрина! Ще се справиш с всичко, което се изисква от теб. Ти си моя съпруга и си в моя дом.

– А ти си мой съпруг.

– Разбира се, винаги ще си под закрилата на името ми. Но няма да ти позволя да го петниш! Чуй ме внимателно, Сабрина, не бих толерирал Ричард Кларъндън като твой любовник, нито който и да е друг мъж!

– Аз казах на Ричард, че вече не съм девствена. Естествено той смяташе като всички останали, че ти си отнел девствеността ми още в Морленд, във вилата на Чарли. Това го озадачи. Казах му още, че си ме имал три пъти досега и че това е най-нелепото нещо на света, което никога жена не би се съгласила доброволно да прави, още повече, когато е болна. Аз никога няма да поискам да имам любовник, Филип! Смешно е дори да си го помислиш!

Филип я гледаше онемал от ужас.

– Ти си казала на Ричард, че не съм ти доставил удоволствие?

Сабрина го гледаше спокойно. Никога нямаше да може да разбере защо мъжете бяха толкова странни.

– Казах му, че си груб като негодяло дърво.

– Не... – прелебднѝ още по-силно Филип. – Не, ти ме обичаш... И никога не би казала нещо на друг джентълмен, което би могло да ме унижи...

– Това няма нищо общо. Аз те обичам и няма да тръгна да си търся любовник.

– Не знам дали ме обичаш... Мисля, че е просто едно увлечение,

което би могло да свърши и да те тласне в прегръдките на Ричард. Той умее да се справя с жените. Много ми се иска да не му беше казвала, че съм бил студен с теб. Всичко е заради онзи Тревор, заради когото не смеех да предприема нищо... Ти все още изпитваш отвращение към мъжете...

Филип не можа да продължи. Загледа се отново в устните ѝ и леко докосна лицето ѝ.

– Толкова си нежна... – каза той, наведе се към нея и я целуна.

Тя се дръпна.

– Как можеш да правиш това, след като ме смяташ за толкова ужасна жена?

– Възможно е да успея да те поставя на мястото ти. Това няма никак да ти хареса, затова пък за мен ще бъде истинско удоволствие.

– Ти ревнуваш, Филип. Там където няма любов, се ражда ревност.

– Не съм глупак, Сабрина, ти наистина флиртуваше с Ричард тази вечер, но това няма да продължи. Очаквам да ми благодариш за всичко, което направих за теб днес.

Сабрина беше решила никога повече да не захвърля предмети към него, но беше извън себе си от гняв и метна четката си за коса. Удари го по скулата. Филип не каза нищо, само разтърка мястото.

– Глупак! Напусни стаята ми!

– Не веднага, мадам!

Филип я вдигна на ръце, заклеши я между краката си и я плесна отзад. Тя се опита да се освободи, но той я стисна още по-здраво и я удари още веднъж. Тя изруга, а той се разсмя с глас и я удари трети път. След това я вдигна отново и я изправи на крака до себе си.

– За в бъдеще помни, че когато решиш да хвърляш по мен предмети, това ще бъде наказанието ти! Следващия път ще смъкна роклята ти и ще те напляскам на голо. Лека нощ, Сабрина.

Филип напусна стаята ѝ, без да се обърне.

– И само като си помисля, че предпочетох да дойда да живея при теб, за да не остана в онзи ужасен хотел! Направо ми се повдига! Глупачка!

Вратата се отвори и Филип отново се показа.

– Не ме предизвиквай, Сабрина!

– Аз да те предизвиквам?!

Тя стоеше все още там, унижена, а в гласа ѝ имаше ужасна болка и горчивина. Филип не можа да се стърпи и пристъпи към нея.

– Сабрина – промълви той и протегна ръце.

Тя се разплака и се втурна в другия край на стаята.

– Вие казахте, милорд, че това е вашият дом. Е, колко струва тази стая? Ще заплатя за нея. Може би едва тогава ще спрете да ми напомняте колко благодарна трябва да ви бъда!

– Можеш да задържиш стаята, Сабрина. Лека нощ.

– Значи не искаш да разбереш как накарах Ричард да ме последва? Как го заключих под носа на любопитните ни гости? Как го омаях и го прелъстих? Та това е в кръвта ми! Нали прекарах цели пет дни и нощи с теб! Да, аз съм блудница! Искам да имам всичките мъже на света, след удоволствието, което ми подари онази нощ! Ричард е толкова мил и нежен! Само мисълта за него ме кара да изтръпвам от желание! Колко други жени тичат след него? Защо да не съм една от тях?

Сабрина продължаваше да крещи, а Филип мълчеше. Поведението ѝ беше стигнало до истерия. Той само кимна и затвори вратата след себе си.

Тя остана неподвижна, гледаше втренчено вратата и хапеше устните си, цялата обляна в сълзи. Не, нямаше да плаче за него!

Никога вече нямаше да плаче!

Глава 37

Три дни по-късно двамата обядваха в трапезарията.

– Чуй ме, Сабрина. Ние живеем в един и същи дом, а ти дори не ме забелязваш. Съгласяваш се с всичко, но дори не го осъзнаваш и не се замисляш, преди да ми отговориш. Когато гледаш към мен, изобщо не ме виждаш. Избягваш ме. Стига вече! Нямах причина да се държиш така с мен. Пренебрежението ти направо ме подлудява! Искам да се промениш!

Сабрина остави вилницата си и го погледна много сериозно. Видимо като че ли цялото ѝ внимание беше погълнато от него, но Филип знаеше, че не е така. Тогава реши, че няма да е лошо, ако я заведе в имение-то Динуити, далече от Лондон. Така щеше да я откъсне от всичките лоши спомени, които я правеха тъжна и мълчалива.

Там всичко щеше да бъде по-различно. Готвачът щеше да им приготвя всеки ден най-отбрани ястия. Може би тя щеше да му помогне да довърши онази кула, която все още не беше направил. Дали обаче щеше да ѝ хареса? Може би трябваше да покани Роан и Сузана, за да ѝ бъде по-весело. Да, това може и да е помогне.

– И как бихте искали да се променя? Каквото и да поискате от мен, готова съм да го изпълня.

Сабрина изглеждаше така, сякаш отново ще захвърли чинията си в лицето му, но не го направи. Седеше си покорно, с ръце, отпуснати в скута. В лицето ѝ нямаше никакъв признак на живот. Филип мразеше да я гледа такава. Господи, способен бе да я заключи в кулата, само веднъж да я построи!

– Искам да станеш. Искам да дойдеш при мен. Искам да ме целунеш.

Без всякакво колебание, тя стана и тръгна към него. Изправи се до стола му, наведе се и докосна с устни неговите. Само леко докосване, нищо повече. Никакво чувство. Нищо.

После Сабрина отиде до прозореца, дръпна завесите и се загледа навън.

Денят беше мрачен и студен.

– Искаш ли да те заведе на бала в Алмак? Ти обичаш да танцуваш...

– Ако това ще ви достави удоволствие, то на мен също ще ми

достави удоволствие.

Тя дори не се обърна, за да го погледне. Това още повече го ядоса.

– Питам какво на тебе ще ти хареса, Сабрина!

Тя се обърна и наведе глава.

– Мислех, че тези балове са скучни за вас, а и по всяка вероятност ще завали сняг. Облаците са паднали много ниско и става все по-мрачно.

– Какво значение има дали ще вали? Аз обичам да танцувам валс с теб и друго не ме интересува!

– Разбирам. Естествено аз ще се подчиня.

– Не напускай залата! Седни!

Без да продума, тя седна.

– Попитах те какви желания имаш ти, а не дали ще се подчиняваш, или не.

– Моите желания са вашите заповеди, милорд.

– Много добре. Моята заповед е да спреш да се държиш като бездушното същество!

Филип видя в очите ѝ гняв. Това му хареса – поне беше някакво чувство. Той продължи.

– Може би Ричард Кларъндън също ще бъде там. Разбирам, че е просто твой приятел, какъвто е и за мен. Може би искаш да го видиш?

Беше много късно да върне думите си обратно и Филип го осъзна.

– В такъв случай, милорд, искам да отида.

– Какво, по дяволите, каза?

– Казах, че наистина искам да отида. Нали нямало никакво значение дали ще вали.

Нима наистина искаше да отиде там само заради Ричард? Филип не можеше да си отговори. Беше объркан.

– Не ми харесва този начин на живот, нито пък бракът ни – каза той, стана, хвърли кърпата си и излезе.

– Знам – извика след него тя. – Аз също не го харесвам.

Сабрина продължи да гледа през прозореца. След това опря лицето си на стъклото. Беше студено, но приятно. Предполагаше, че е успяла да го ядоса, но това не променяше нещата.

После отиде в библиотеката, извади някакъв роман и се разположи в креслото до прозореца.

Книгата беше на френски и това я накара да се съсредоточи. Скоро обаче вниманието ѝ беше привлечено от хвърчащите навън снежинки и тя забрави четивото си.

Сигурно беше задрямала, защото се стресна от гласовете, които идваха от коридора.

– Осмелявам се да ви запитам, милорд – чу тя гласа на Пол Блекадор, – защото сметката, която получих, наистина е много странна. Доне-се я един търговец.

Сабрина веднага се разсъни и застана нащрек. Това, което чу, направо я вцепени.

– Да, от дърводелеца. Мартине ме помоли да ѝ го изпратя. Знаеш ли, Пол, гредата се стовари направо върху мен. Щеше да ме убие онази нощ. Плати на човека.

Сабрина онемя. Пръстите ѝ стиснаха книгата толкова силно, че ръцете чак я заболяха. Никога не се беше чувствала толкова гневна.

– Има още една сметка, милорд, от шивачката – мадам Жизел. Тя също не е никак малка.

– Наистина е по-голяма от това, което очаквах. Аз ще отида при дамата, за да се разбере с нея. Нещо друго, Пол?

Пол му каза за предложението от Камарата на Лордовете и след кратък разговор се отдалечиха.

Вратата на библиотеката се затвори и Сабрина се показа иззад креслото. Изглежда никой не я беше забелязал. Тя размаха безпомощно юмруци във въздуха, но беше безсилна – беше се омъжила за най-големия лицемер и двуличник. Той я ревнуваше от Ричард, докато в същото време продължаваше да живее с любовницата си.

Тя отиде до бюрото и прочете адреса на Мартине, който стоеше под сметката. Можеше да я открие!

Е, Филип, щом искаш война – добре, имаш я!

Десет минути по-късно Сабрина беше облечена за излизане. Тя отиде при Грейбър и попита:

– Негово благородие тръгна ли, Грейбър?

Той кимна.

– Доведи ми кон. Излизам веднага.

Слугата се поколеба за миг, но тя го погледна толкова гневно, че той веднага се подчини.

Половин час по-късно Сабрина стоеше пред една двуетажна тухлена сграда. Улицата не беше никак привлекателна, но беше на не повече от миля от къщата на Филип.

Тя придърпа наметалото си, за да се прикрие да не я познае някой. Съвсем наблизко покрай нея мина Ланском, върното куче на Филип, който сигурно носеше сметките му. Той я забеляза, спря се и отвори уста от

изненада. Сабрина мина покрай него, изкачи се по стълбите и почука на вратата.

Няколко минути след това вратата се отвори и прислужницата се показва.

– Какво обичате?

– Търся съпруга си – отговори студено Сабрина и блъсна вратата. Едва не събори прислужницата.

Пред очите ѝ се откри голяма стая, цялата окичена с безвкусни картини. От някъде се чу звънлив смях, а след това гласът на Филип. Без да мисли повече, Сабрина се втурна напред.

– Господи, не можете да влезете там, мис! Не отивайте там, мис!

– Само гледайте – отвърна Сабрина и се затича по стълбите.

Вратата беше полуотворена. В средата на стаята имаше голямо легло. Някаква жена лежеше по гръб, съвсем гола. Тялото и наистина беше красиво. Съвършено! Значи тази беше...

Изведнъж видя Филип. Той стоеше до леглото. Вратовръзката му беше развързана, палтото – праметнато на един стол. Господи, добре че не беше все още гол. Само след три минути обаче щеше да бъде.

Филип се смееше, Мартине също.

Изведнъж нещо го прониза. Той вдигна глава и видя... съпругата си.

Филип онемя. След миг се опомни и извика:

– Какво, по дяволите, правиш тук?

Глава 38

– Господи! – извика Мартине и веднага наметна домашния си халат. – Това не го очаквах...

Сабрина отново погледна полуоблечената му любовница и се обърна към него:

– По-добре гредата да беше паднала върху теб и да ти беше смазала главата, докато правеше любов с нея, копеле такова! Как смееш! Искам да те убия, Филип! Проклет да си!

– За каква греда говориш? А, значи си подслушвала, така ли? Никак не е подходящо за дами като теб, Сабрина!

Филип не можа да продължи. Чувстваше се пълен глупак за пръв път в живота си. Как можа да му се случи такова нещо!?

– Не е подходящо за дами, така ли? Нищожество! Подлец! Ти си мой съпруг, а дори не си ме поискал!

– Е, да, а ти си ми съпруга и като такава какво правиш извън къщи, където ти е мястото?

– Тази къща е твоя, нещастно копеле, а не моя! Едва дишам въздуха в нея, но това теб не те засяга!

– По дяволите, Сабрина, какво говориш? Няма да търпя повече! Върни се веднага вкъщи! Ще разговарям с теб по-късно!

– По-късно ли каза? След като се любиш с нея, така ли? Нима ще имаш време за мен? Колко мило от твоя страна! Сърцето ми направо ще се пръсне от щастие!

– Това, което правя с нея, не е твоя работа! Ти сама ми предложи да запазя свободата си, въпреки че аз ти казах, че така и така ще бъда свободен!

– Как смееш да ме обвиняваш, че съм флиртувала с Ричард, когато през цялото време ти си поддържал връзката си с твоята любовница? Как смееш! Как смееш да ми причиняваш това! Толкова ли нищожна ме смяташ? Нищо ли не означавам за теб? И бракът ли не означава нищо за теб?

– Стига! Достатъчно! Престани да говориш такива идиотщини! Ти поиска да се омъжиш и аз се съгласих! Ти ми предложи да си остана свободен! Бракът изисква съпругата да си стои вкъщи, а не мъжът!

– Това беше тогава. Сега е друго – проплака Сабрина. – Аз те обичам. Ти си мой съпруг. Не ти е позволена предишната свобода, разбра

ли! Тя е много по-красива, но ти не я проваляш нея, а проваляш мен! Не трябваше да се жениш за мен, а за нея. Това е факт, който има значение за живота ти!

– Ще приема факта така, както аз искам. Ти можеше да отидеш при Ричард или да го заведеш отново в стаята си! Не ме дразни повече, Сабрина! Върви си вкъщи! Господи, ти хленчиш като последната курва на Сохо!

Сабрина онемя. Гледаше го и не можеше да повярва на ушите си.

– Копеле! Аз те заварих с любовницата ти, а ти смееш да ме наричаш курва?!

Тя се нахвърли върху него и започна да го удря с юмруци колкото сили имаше.

Мартине се изправи, поклати глава и отново седна.

Филип страбчи жена си за ръцете и я поведе към съседната стая. Затвори вратата с ритник и разтърси Сабрина.

– Спри, Сабрина, чуваш ли ме!

Тя се освободи от него и се дръпна назад.

– Твоето поведение е непростимо. Няма да го обсъждаме сега. Ти ще си тръгнеш отгук или наистина ще ме накараш да те изпратя в имението Динуити, за да разбереш къде ти е мястото!

– Моето място, така ли? Е, поне разбрах колко много ме зачиташ. Аз не струвам и пукната пара за теб, Филип! Това ми стига. Толкова ли не можеш да ме разбереш?

– Стига ми да те ударя.

Сабрина го ритна в слабините. Той само я погледна.

– Аз съм мъж. Не трябваше да ме риташ там – едва успя да каже Филип и се сви от болка.

Сабрина избяга от стаята, профуча край любовницата му и се втурна навън.

Няколко минути по-късно Филип си мислеше, че е по-добре да умре, отколкото да търпи тази ужасна болка. Беше готов да убие Сабрина...

Той се изправи колкото сили имаше и се повлече към спалнята.

– Господи, защо си толкова блед?

– Удари ме в слабините.

– Малката беше много разгневена.

– Ще я накарам да съжалява за това!

– Да не би да я напиеш? Филип! Та тя е толкова малка! Няма да е честно. Освен това ти си джентълмен, а джентълмените не удрят

съпругите си.

Филип беше вече до вратата, когато я чу да казва:

– Тя те обича, Филип. Толкова пъти ти го каза.

– Глупости, това беше детинско увлечение, което едва ли съществува вече, след като я обладах три пъти за една нощ и не и доставих никакво удоволствие. Казава го просто по навик. Сега отивам да я убия. Винаги ще бъда свободен да правя каквото си искам. Ще се върна по-късно, Мартине.

Мартине седна на леглото и се замисли.

Десет минути по-късно виконтът пристигна у дома. Нареди да заведаат коня му в конюшната и влезе в къщата.

– Къде е виконтесата – извика той на Грейбър, докато се качваше по стълбите.

– Върна се преди няколко минути, милорд. Предполагам, че е в спалнята си.

Филип застана пред вратата ѝ, натисна бравата и се опита да отвори. Не можа. Беше заключено.

– Отвори вратата, Сабрина!

– Върви си, Филип. Върни се при Мартине. Не искам да те виждам повече. Махай се!

– Ще се върна при Мартине, когато аз пожелая, разбра ли? Отвори проклетата врата! – изкрещя с всички сили той и ритна вратата, но нищо не се получи.

– Махай се, Филип, върви си!

Филип ритна още веднъж вратата и тя се разпадна. Сабрина стоеше до прозореца, гледаше го и едва си поемаше дъх.

– Махай се, Филип, върви си!

Филип тръгна бавно към нея. Лицето му бе потъмняло от гняв.

Сабрина протегна ръката си. Държеше камшик за езда.

– Стой далече от мен, Филип, или ще те ударя, заклевам се!

– Единственото нещо, от което ще стоя настрана, е твоето проклето коляно.

– Не се шегувам, Филип, махай се!

Сабрина замахна с камшика и го удари.

– Опитай още веднъж, малка вещице!

Той се втурна към нея, но тя се изви и го плесна още веднъж с камшика. От удара ръкавът му се скъса. Филип побесня. Улови я за ръката и силно я дръпна, но тя се приготви да го ритне отново и той се извъртя. Коляното ѝ попадна в бедрото му. Той сграбчи здраво двете ѝ ръце.

– Не мога да повярвам, че ме удари!

– В слабините или сега?

Той съзря камшика. Тя щеше да го удари отново, ако не ѝ го вземеше веднага. После се вгледа в лицето ѝ – беше бледо, очите – яростни, устните – стиснати. Леко я помилва по лицето и каза тихо:

– Какво става с нас, Сабрина?

Тя не му отговори.

– Никога не съм искал да ти причинявам болка, никога не съм искал да те наранявам. Винаги съм мислел само да те закрилям, а ето какво се получи. Защо стана така?

– Не знам, но не мога да те понасям повече. Наистина не мога, Филип.

– Ти ме съсипа като мъж.

– Бях ядосана. Съжالياвам, не бих го направила отново. Ти беше с нея.

– Имах си причина.

– Знам каква е причината.

Той въздъхна и я пусна, наведе се и взе камшика.

– Ти си знаела, че ще дойда. С това ли щеше да се защитаваш?

– Нямах нищо друго. Когато бяхме във вилата, ти ми обеща да ме научиш как да се защитавам. Нямахме време за това тогава. После забрави.

– Да, предполагам, че е така, но ако те бях научил, не мога да си представя какво щеше да направиш там, в дома на Мартине.

– Махай се, Филип, аз наистина не искам да те виждам. Моля те, върви си.

– Да – промълви той най-накрая. – Мисля, че наистина нямаме какво да си кажем повече.

Обърна се и излезе. Камшикът плющеше по ботушите му.

Сабрина се изправи до камината и се загледа в пламъците. Той беше прав. Наистина нямаха какво повече да си кажат.

Глава 39

Сабрина бавно се надигна от писалището и остави писалката. Обърна се и погледна писмото, над което беше прекарала почти четири часа.

През прозореца на спалнята ѝ се прокрадваше леката утринна светлина. Погледна часовника над камината и се обърна, за да продължи стягането на багажа.

Когато всичко беше готово, издърпа чантата си до вратата, погледна назад към писалището и за последен път реши да прочете писмото, което беше оставила.

Скъпи Филип,

Връщам се в имението Монмаут. Наистина съжалявам, ако моето натрапено пристигане тук ти е причинило само тревоги и безпокойство. Съжалявам и за много други неща, Филип, но най-вече за лошото си поведение вчера. Ти беше абсолютно прав. Нямах право да се показвам наранена съпруга и да те удрям в слабите затава, че си бил при любовницата си. Бях обаче прекалено разгневена.

Сигурно ще ме помислиш за най-голямата лицемерка, но аз наистина не мога да продължавам да живея по този начин. Ти не веднъж каза, че най-важното за теб е твоята свобода, но аз просто не исках да те чуя. Сега вече разбрах. Осъзнах, че не мога да се примиря да бъда една от жените, с които си заобиколен и че не искам да те делия с никого. Искам прекалено много. Мислех, че струвам повече от която и да е жена. Сега знам, че съм сгрешила.

Време е да се върна там, където ми е мястото. Не се страхувам повече от Тревор. Както каза ти, той живее живота си по свой начин.

Знам, че си много горд мъж, Филип, така и трябва да бъде. Възпитанието ти изисква да ме последваш, но аз те моля да не го правиш. Много мислих. Сама избрах пътя си. Сбогом. Наистина съжалявам за цялото нещастие, което ти донесох, втурвайки се в живота ти. Ти не го заслужаваш.

Сабрина огледа стаята за последен път и излезе. Когато се спусна по стълбите, Грейбър се изправи срещу нея.

– Каретата ми готова ли е? – попита хладно тя.

– Няма ли да е по-добре да изчакате милорда, милейди? Той всеки момент ще се появи. Защо не изчакате още малко? Много е студено, опасно е в такова време да се пътува...

– Сбогом, Грейбър, ти беше много мил към мен. Трябва да вървя. Сигурно ще ме разбереш.

Тя изнесе багажа си, а Грейбър стоеше на прага, без да знае какво да направи, за да я спре.

Сабрина се качи в каретата си и махна на кочияша да тръгва.

Конете потеглиха в галоп. Все по-далече и по-далече. Тя седеше завита с одеялото и гледаше в празното пространство пред себе си.

Каретата спря пред главния вход на имението Монмаут. Беше четири часа следобед. Сабрина огледа високата каменна сграда, която наполовина приличаше на замък, наполовина – на имение. От комините излизаше пушек. Игриви пламъчета се отразяваха в стъклата и правеха прозорците приказно красиви.

Сабрина се изправи пред огромната дъбова врата и стомахът ѝ се сви. Помисли си как ли щеше да я погледне Тревор, но това вълнение бързо премина. Беше решила, че трябва веднъж завинаги да преодолее страха си от него. Ако той само я докоснеше, тя щеше да го убие със собствените си ръце.

Рибъл отвори вратата и се вцепени от изненада, после се разкрещя с цяло гърло:

– Лейди Сабрина! О, милото ми дете! Вие отново сте вкъщи! Влезте, влезте! О, слава на господата, че ви виждам отново!

Рибъл я прегърна и Сабрина се разплака.

– Толкова е хубаво да те видя отново, Рибъл. Колко добре изглеждаш! Дядо как е? От една седмица нямам никакви вести от него. Моля те, кажи ми, че е добре.

– Да, той се възстановява с всеки изминал ден. Сега вече всички ще бъдем добре. Вие сте вкъщи и това е достатъчно. Къде е Негово благородие? След вас ли е?

– Не, не е с мен.

– Сабрина?

Сабрина вдигна глава и видя Елизабет, която слизаше по стълбите.

– Здравей, Елизабет. Извини ме за момент – каза тя и се обърна към Рибъл, за да го помоли да донесе багажа ѝ от каретата.

После се обърна към Елизабет, която все още стоеше на последното

стъпало. Сестра ѝ не изглеждаше здрава, беше отслабнала, само косата ѝ си беше същата, но Сабрина реши да не ѝ го казва.

– Изглеждаш добре, Елизабет, надявам се да се чувстваш по същия начин.

– И защо да не се чувствам добре? Да не би аз да съм бягала от къщи в снежната буря?

– Не, разбира се, много си хубава. Роклята ти също. Модерна е и ти стои добре.

Елизабет слезе от последното стъпало и застана на крачка от сестра си.

– Какво правиш тук? Не си спомням да съм те канила. Дядо също. Е, може би старият глупак е успял да скрие някое писмо от мен или от Тревор, макар че всичките ги проверяваме.

– Не, дядо не ми е писал. Аз сама реших да дойда. Бих искала да ми позволиш да остана известно време.

– Е, сега, когато вече си тук, мисля, че няма да мога да те отпратя. Поне не тази вечер. Къде е съпругът ти?

– Той е все още в Лондон. Исках да видя дядо. Чувствах се безпомощна и исках да го видя.

– Без съмнение и той ще иска да те види преди смъртта си, Сабрина. Надявам се този път да се държиш достойно като дама.

– Значи да се държа като дама. Кажете ми, Елизабет, това означава ли, че трябва да си лежа тихо и кротко в покоите и да чакам зет ми да дойде и да ме изнасили? Това ли имаше предвид? Мълчиш, нали? Чуй ме, Елизабет, престани да отхвърляш истината! Поне не пред мен!

За нейна изненада Елизабет мълчеше, навела глава. Изведнъж тя я дръпна за ръкава и изсъска в лицето ѝ:

– Малка, долна мръсница! Не смей да ме поучаваш! Откъде събра толкова смелост, че да се върнеш тук? От съпруга си ли, който е все още в Лондон? Нищо не може да те спаси от Тревор, ако въобще искаш да се спасяваш, разбра ли!

– Много е просто, Елизабет. И двамата с Тревор сте наясно, че само да ме докоснете, и Филип ще ви убие без да му мигне окото, така че ме пусни!

– Господи, кого виждат очите ми! Не е ли това малката ми сестричка?

Сабрина забеляза как Елизабет се изпъва като струна и погледът ѝ става още по-суров.

Обърна се и видя Тревор, който слизаше надолу, поклащайки се.

Изглеждаше много смешно.

Тревор не откъсваше очи от лицето ѝ.

– Да, аз съм, Тревор. Дойдох да видя дядо.

Той спря по средата на фоайето и не помръдна от мястото си.

– И къде е скъпоценният ти съпруг?

Елизабет отговори вместо нея:

– Виконтът е останал в Лондон. Той ще пристигне по-късно. Тя каза, че е дошла да види дядо.

– Колко очарован ще бъде старецът! Неговата малка безценна Сабрина се е върнала, за да го навести. Ще разбереш, че много се е променил, сестричке, но все още е жив.

– Да, сигурна съм, че е добре. И Филип, и Ричард Кларъндън ме увериха, че се възстановява, а и ти се грижиш за него, Тревор.

– Как може някой да не се грижи за него? Та нали той е моят вуйчо? Аз имам всички качества на племенник, който носи отговорност за него. Да, той наистина ще надживее всички ни.

Сабрина кимна и каза на Елизабет:

– Ако нямаш нищо против, бих искала да отида при него. Може да му занеса вечерята и да постоя малко.

– Ако има нещо останало.

– Но, скъпа Елизабет, ние все още не сме вечеряли. Разбира се, че има достатъчно храна. Можем дори да нахраним нашата малка сестричка. Аз ще ѝ занеса подноса и ще остана да си побъбрим, докато тя се храни.

Сабрина не усети никакъв страх. Остана спокойна и това много я учуди. Може би силата ѝ идваше от закрилата на Филип, от когото без съмнение Тревор много се страхуваше. Е, разбира се, тя и сама би могла да се защити. Би могла и да го убие дори. Защо ли да не му го каже?

– След като ще бъда при дядо, Тревор, ще си побъбря е него.

Тя кимна и на двамата и се отдалечи. Тревор не се стърпя и извика подире ѝ:

– Попитай стария господин дали иска да види мен или Елизабет. Доста отдавна не се е радвал на компанията ни.

После отиде при жена си, усмихна се и нежно я погали по лицето. След това хвана ръката ѝ и я изви назад.

– Не смяташ ли, че на сестра ти ѝ е много приятно да ме види? Имаме прекрасната възможност да станем добри приятели, нали, Елизабет?

Елизабет гледеше надолу към обувките си, чиито върхове се

показваха под роклята ѝ и кимна.

– Попитях те нещо, Елизабет!

Сабрина дочу гласа на Тревор и се обърна. Кръвта забушува във вените ѝ, когато го видя как причинява болка на сестра ѝ и едновременно с това я гали по лицето.

– Не смей да я докосваш, мръсно копеле! Не смей да ѝ причиняваш болка!

Елизабет стоеше спокойна, без да се съпротивлява.

– Успокой се, Сабрина. Върви при дядо. Остави ни сами.

После тя се усмихна на Тревор.

– Прав си, Тревор.

– Може би – отвърна замислен той. – Сабрина, може би ще имаме възможност да прием чай, след като Елизабет се оттегли в покоите си. Какво ще кажеш?

– Бих казала, че искам да станеш човешко същество, но това едва ли е възможно.

Тя се обърна и се заизкачва по стълбите.

– Тогава до утре, сестричке – извика Тревор.

Нещо в гласа му я накара да настръхне, но тя имаше другар – беше взела малкия пистолет на Филип.

Глава 40

Джесперсън, личният слуга на графа, отвори широко вратата на всекидневната.

– Господи, лейди Сабрина! Добре дошли отново вкъщи! Каква приятна изненада ни направихте на всички!

Джесперсън, който по начало бе много съдържан и мълчалив, сега не можеше да спре да говори.

– Позволете ми да съобщя на графа. Той ще бъде толкова доволен. Можете да вечеряте с него.

– Благодаря, Джесперсън, за грижите, които полагаш за дядо ми и за това, че го закриляш.

Джесперсън се изчерви и само се поклони.

– Отгук, милейди.

Детството я връхлетя. Ето там беше триъгълната спалня. Малките съкровища, както тя наричаше любимите си предмети, бяха върху скрината – цветни камъни от потока, една малка кехлибарена огърлица, която беше останала от майка ѝ, рисуваното хвърчило с най-дългата опашка на света.

Спалнята на дядо ѝ не беше променяна, откакто се беше родила. Завесите бяха тъмносини и този цвят доминираше навсякъде. Дебели турски килими покриваха пода и заглушаваха стъпките ѝ.

Старият граф седеше в любимото си кресло пред камината, загърнат с халата си. Ръцете му бяха на облегалките.

– Дядо – тихо промълви Сабрина и бавно тръгна към него, за да не го изплаши.

Когато графът се обърна и я видя, тя позна онзи поглед, който винаги я беше дарявал с обич и разбиране. Сабрина извика и се втурна към него, хвърли се в прегръдките му и силно го притисна до себе си.

Ръцете му милваха косите ѝ, а тя се беше отпуснала в скута му и тихичко плачеше. Дали беше повярвал на приказките на Тревор и Елизабет? Тя така и нищо не му писа за това. Не искаше да го тревожи.

Сабрина вдигна глава и го погледна право в очите.

– Толкова много приличаш на нея – каза старият граф, докато милваше лицето ѝ и се усмихваше. – Колко жалко, че тя не можа да доживее, за да я видиш. Камила имаше същата горда осанка, същата грациозност и доброта и очите ти са като нейните, Сабрина. Ти си много

красива и весела жена. Радвам се да те видя! Твоят съпруг тук ли е? Трябва да преценя дали те заслужава.

Джесперсън се появи и каза:

– Вечерята е поднесена, милорд. Милейди, бихте ли седнали на този стол? Така ще можете да продължите разговора си, докато вечерята.

– Изглеждате добре, дядо – каза Сабрина, докато го наблюдаваше как се храни.

– Аз съм просто един стар орел, който не може да напусне гнездото си, Сабрина. Дори настроението ми е старо и отегчително.

Тя се разсмя и каза:

– Вие сте един стар поет, който винаги обича да използва сравнения, а поетите са вечни.

– Какво знае едно момиче за сравненията? Видя ли сестра си?

– Да – отвърна Сабрина и се опита да прикрие болката в гласа си.

– Тя се превърна в една скандалджийка, в една свадлива жена и това всичко стана, след като се омъжи за онзи подлец. Проклет да бъде! Защо не можах да разбера що за звяр съм довел у дома? Щях да предпозная всички ни.

– Моля ви, дядо, хранете се.

Той набодне един картоф с вилицата си и продължи:

– Тя не е щастлива, а и как би могла да бъде?

Старецът извърна глава и се загледа в камината.

– Елизабет никога няма да бъде щастлива, Сабрина. Трябваше да го проумея много по-рано. Мислех си, че единственото ѝ спасение е да си намери съпруг. Повярвах в Тревор. Какъв глупак съм бил! Но знаеш ли, дори Елизабет да се омъжи за добър благородник, тя пак ще е нещастна, защото тя мрази самата себе си. Дадох ѝ всичко, което винаги е искала да има. Тя е господарката на имението сега. Един ден ще бъде графинята на Монмаут. Винаги е искала да бъде милейди, да командва и да властва над всички и всичко и точно това я доведе до нещастieto. Наистина жалко, Сабрина. Вече нищо не мога да направя.

Сабрина остави подноса си и отново седна на килима до дядо си.

– Тя вече не идва при мен. Сигурно се чувства виновна. Не се чуди, Сабрина, как можеше да си помислиш дори, че ще им повярвам?

Графът спря за миг, пое си въздух и продължи. Гласът му беше равен и спокоен:

– Ако трябва да бъда искрен, бих искал да можех да го убия, но тогава родът ни ще изчезне. А може би така ще бъде по-добре. Тръпки ме побиват, като си помисля какво поколение ще създадат Тревор и

Елизабет.

– Благодаря ви, че ми повярвахте.

– Твоят съпруг казал на Джесперсън какво се е случило, а той ми предаде всичко. До края на дните си ще му бъда благодарен.

Сабрина се замисли, после каза:

– Филип е много мил. Той е честен и благороден, но стига за това. Сега сме заедно и искам да си говорим и да се смеем, както правехме преди.

– Ти си дошла тук, защото няма къде другаде да отидеш, нали?

Сабрина не можеше да погледне дядо си. Той винаги разбираше всичко, колкото и да криеше от него. Опита се да се усмихне, но не успя.

– Можехте ли да четете мислите на баба Камила?

– Не, мила, но прочетох онова, което не ми беше написала в писмото. Ако не бях толкова болен, щях веднага да дойда в Лондон. Можех и да предизвикам този твой виконт на дуел.

– Не се съмнявам.

– Е, нека те успокоя и ти кажа, че Ричард Кларъндън ми разказа всичко.

– Ричард? Похвалил е Филип?

– Ричард е благороден мъж и ми каза истината. Докато ми говореше, имах чувството, че вече познавам съпруга ти от цяла вечност. Всичко много ме зарадва. Бъди благодарна, че не се оказа в ръцете на такъв подлец като Тревор.

– Не. Филип не може да бъде и сравняван с Тревор. Значи вече знаете какъв е, така ли?

Сабрина се загледа в пламъците на камината, помълча малко, после продължи:

– Само че всички тези хора в Лондон, цялото изтънчено общество, всичко е много по-различно, дядо. Аз не можах да го приема. Всъщност можах, но само докато излезе наяве, че съм прекарала пет дни насаме с Филип и всички започнаха да ме смятат за блудница. Просто такива са правилата, с които те се съобразяват. Аз не ги разбрах и не можах да свикна с тях.

– Какви правила?

– Филип искаше свободата си. Той има любовница. Казва се Мартине. Не я крие, просто аз не мога да я приема.

– Разбирам.

– Само ако Филип не ме беше опозорил! Знаете ли какво означава

тази дума за мен? О-по-зо-ре-на. Все едно, че съм вещ и някой ме е счупил на две. Странно е да се повярва, но хората ме смятаха за опозорена.

Графът кимна и Сабрина продължи:

– Ние имахме спор с него. Не съм очаквала, че някой ще преклони духа ми, но Филип вече го направи.

– Спорили сте с него? За любовницата ли?

– И за други неща. Не беше хубаво от моя страна. Разбирате ли, аз му предложих да се оженим, а после му казах, че може да запази свободата си.

– Ти си му казала, че може да има и други жени, освен съпругата си, така ли?

– Да. Той ми отговори, че свобода вече си има и че ще постъпва така, както на него му харесва. Точно така и направи.

– И ти го напусна заради това?

Сабрина се замечта, загледа се отново в огъня, после се обърна към дядо си и продължи:

– Всъщност аз го обичам, но той сигурно не ме обича. О, дядо, причиних му толкова мъка и го нараних, но знам, че ще го направя пак, ако отново го видя с любовницата му и затова си тръгнах. Знам, че никога няма да мога да приема другата жена.

– Да не си направила нещо, което да посрами името на Евърслей?

Тя се усмихна и... избухна в плач.

– Отидох в дома на любовницата му и ги намерих там. Бяха в леглото, всъщност само тя, той стоеше отстрани. Тя беше гола. Той все още не. Полудях! Ритнах го в слабините. Върнах се вкъщи, но той ме откри. Не ме обиди, нито ме удари, аз обаче го ударих отново. Тогава разбрах, че всичко е свършило между нас.

– Господи, Сабрина, къде си го ударила?

– Точно там, където не трябва да се удря един мъж. Едва после го разбрах, когато той ми каза.

– Няма по-лошо място за един мъж от това, трябва да ти кажа.

– Затова реших, че повече не мога да остана там. Всичко рухна. Сутринта вече пътувах към къщи.

Графът се отпусна в креслото и се замисли. Остана така няколко минути, после взе ръката ѝ, помилва я и я погледна в очите.

– Ти го обичаш с цялото си сърце, нали? Би ли дала живота си за него? Би ли го защитила, ако се наложи, каквото и да ти струва това?

– Да.

Той се разсмя.

– Ама този виконт да не е сляп? Не можа ли да прозре истината? Знаеш ли, мисля, че този удар в слабините би трябвало да свърши добра работа и да го убеди в любовта ти. Не ни остава нищо друго, освен да си стоим тук и да чакаме.

Той погледна отново пламъците и видя едно друго лице, което много приличаше на Сабрина. То изплува от миналото, но отново се превърна в пепел и се върна в спомените.

– Знаеш ли, веднъж наистина я видях, но никога повече не се появи отново...

Глава 41

Рибъл отвори вратата и се усмихна. Протегна ръка, нещо, което не беше присъщо на икономите. Филип не се поколеба и силно стисна ръката му.

– Радвам се да те видя, Рибъл.

– Благодаря ви, милорд. О, господи, моля да не ме разбирате погрешно, милорд, но толкова се радвам да ви видя. Нейно благородие също много ще се зарадва. Тя не ми каза, че ви очаква, но вие дойдохте толкова бързо. Влезте, милорд. Позволете ми да взема палтото ви. Какъв щастлив ден е днес!

– Да, прав си. Нейно благородие наистина ще бъде много изненадана.

Филип се огледа и видя да се отваря някаква врата. Беше Елизабет. Тя не продума нищо, докато не се приближи съвсем.

– Е, вие дойдохте.

Филип се поклони и се усмихна.

– Разбира се, надявам се, че добре сте се погрижили за съпругата ми.

Филип не каза нищо повече, защото не знаеше какво бе обяснила Сабрина на проклетата си сестра. Той изчака да се успокои и вдигна вежди въпросително.

– Тя пристигна снощи, милорд. Отиде веднага при дядо. Видяхме се съвсем за кратко. Съмнявам се дали въобще е напускала покоите му.

– Това не ви изненадва, нали, Елизабет?

– Не знам за какво говорите, милорд.

– Наистина ли? Една красива млада дама като нея сигурно би се страхувала да не стане жертва на някой подлец или развратник, каквито се навъртат тук.

– Но това е нелепо, милорд. Тук няма скитници. Предполагам, че това е някаква метафора, но тя е много неподходяща.

– Не беше метафора.

Елизабет замръзна.

– Както и да е, кажете ми как е старият граф?

Елизабет възвърна силата на духа си.

– Естествено всички, които дойдат тук, питат за него. Той ще ни надживее, но аз все пак ще стана графинята на Монмаут. Може би това

няма да ме зарадва чак толкова много, защото ще бъде прекалено късно... Разбира се, пристигането на безценната Сабрина още повече го оживи.

– Мисля, че около Сабрина всички се оживяват. Къде е тя?

– Сигурно при графа, нямам представа. Нали ви казах, че не е напускала покоите му.

– За мен ще бъде удоволствие да ви придружа до покоите на графа, милорд – каза Рибъл.

Елизабет замълча.

– Ще се видим по-късно – обърна се към нея Филип. – Бих искал да видя и съпруга ви. Той все още ли преуспява?

– Той винаги ще преуспява.

Филип забеляза горчивина и тъга в гласа ѝ.

– Жалко, но не съм изненадан.

Филип последва Рибъл и се спря пред вратата на графа.

– Милорд!

– Здравей, Джесперсън. Как е графът?

– Непрекъснато е весел, откакто лейди Сабрина е тук. Не ме разбирате погрешно, той ще се зарадва да види и вас, сигурен съм.

Филип не беше съвсем сигурен, но кимна. Чудеше се какво ли беше казала Сабрина на дядо си.

Докато отиваха към спалнята на графа, Филип попита:

– Имате ли проблеми с грижите за графа?

– Нямам никакви проблеми, милорд, откакто бяхте тук с маркиза.

– Значи този негодник се е оттеглил?

– Да, милорд. Чувам го да минава до вратата и да се спира, но никога не е поискал да влезе.

– Жена ми тук ли е сега?

– Не, милорд. Графът я изпрати преди около час. Искаше да се поизходи. Винаги е обичала да излиза.

– Отишла е да язди? Навън е много студено!

– Не, милорд. Каза, че ще отиде при мис Пиксел, за да види малките котенца.

– Искаш да кажеш, че старата котка още не е омъжена?

Джесперсън се разсмя. Той отвори вратата и съобщи за пристигането на виконта.

Графът, който седеше в креслото си пред камината, бавно се надигна и се вгледа в джентълмена.

– Вие предполагам, сте съпругът на Сабрина – попита той строго и

отчетливо, което не беше никак малко постижение за стар и болен човек като него.

Филип пристъпи и се поклони.

– Да, сър, аз съм съпругът на Сабрина. Филип Мерсералт.

– Седнете, милорд.

Филип седна на стола срещу него.

– Извинете ме, че не съм преоблечен от пътуването, сър, нямах време да си сменя дрехите.

Графът махна с ръка.

– Ричард Кларъндън ми каза добри неща за вас, милорд. Че сте честен и благороден, че държите на думата си.

– Ричард и аз сме израсли заедно в колежа в Итън. Щастлив съм, че не е казал нещо лошо за мен.

– Не, разбира се. Момчето отчаяно искаше да убие Тревор със собствените си ръце, но вие сте му били казали, че това ще стане, ако сам не можете да се справите с него.

Филип се засмя.

– Почти така беше. Сабрина добре ли е, сър?

– Е, тя ще бъде много приятно изненадана да ви види тук, милорд, за разлика от мен.

– Да, ще бъде изненадана. Тя трябва да се докаже и да се издигне над дребнавостите в живота. Сигурно не е разбрала все още какво въздействие оказва върху хората, особено върху мен. Аз съм тук, за да я отведа вкъщи.

Виконтът е красив, призна си графът. Говореше много разумно, на лицето му нямаше злоба, нито жестокост, нито самодоволство. Той беше истински мъж, но това желание да прелъстява жени... Сигурно на младини и той е постъпвал така, не си спомняше какъв човек е бил, преди да срещне Камила.

– Сигурен съм, че ще бъдете изправен пред един проблем, милорд. Може би Сабрина няма да пожелае да се върне при вас.

Филип рязко стана. После седна. Беше объркан и много смутен. Не знаеше какво да каже.

– Простете откровеността ми, милорд, но Сабрина е моя жена и ще направи така, както аз ѝ кажа. Тя все още не се е научила да ми се подчинява, но ще свикне. Тук съм, за да я върна обратно. Това е.

Графът се втренчи в него.

– Изненадан съм, милорд, че внучката ми все още не е взела пистолет, не ви е нарекла тиранин и не ви е застреляла.

Филип се опита да се усмихне, но не успя.

– Не, сър, но ме ритна в слабините. Не беше никак приятно. За миг помислих, че ще умра. Не знам дали ще мога да се усмихвам вече, когато говоря за този случай, но предполагам сега съм спокоен, защото съм тук и защото разбрах, че не ме е направила импотентен.

Графът не се стърпя и се разсмя. Гърбът го заболя изведнъж, но той преодоля болката и отговори:

– Седнете, милорд. Старостта и несигурността са лоши приятели, но се надявам, че вие нямате такива проблеми като мен. Сега най-важното е здравето и щастието на моята внучка. Тя ми каза, че сте честен, милорд, честен и благороден.

– Тя непрекъснато се опитва да ми внуши, че съм подлец и негодник, после захвърля по мене нещо, но аз ще сложа край на всичко това.

– Само заради задължението си на джентълмен ли се оженихте за Сабрина?

Филип мълчеше. После се престаши.

– Има правила, сър, норми на поведение, които управляват обществото, иначе бихме се върнали в пещерите и по дърветата. Мисля, че отначало реших да ѝ направя предложение само по задължение, като джентълмен. Сабрина ми отказа няколко пъти. След провала ѝ в Лондон, тя ме откри и сама ми предложи брак. Не съжалявах, че съм се оженил за нея и никога няма да съжалявам, повярвайте ми. Лошото е, че тя непрекъснато ме унижава и накрънява достойнството ми, а един мъж не би търпял такова отношение.

– Разбирам. Казахте, че не съжалявате за женитбата си с нея. Все още ли обаче го смятате за задължение? Съмнявам се, че един брак може да съществува само по задължение.

– Сабрина ме обича. Тя сама ми го каза.

– Вие повярвахте ли ѝ или решихте, че тя е малко момиченце, което се опитва да си играе на жена и нейните чувства са само едно детско увлечение?

– Да, точно това си помислих, защото не исках да ме обича. Тази любов, чрез която тя ми предлага всичко, ме плаши, сър. Казах ѝ, че това е само увлечение. Бях глупак. Едва сега мога да го призная. Възнамерявам да ѝ го кажа веднага щом се появи.

– Тя е много горда. Понякога се инати, също като баба си. Тя е от тези жени, които биха преобърнали света, за да запазят своето. Желая ви успех!

– Тези качества притежаваме и двамата.

– Вероятно, но задълбочаването им ще доведе до катастрофа.

– Да, затова тя толкова пъти захвърляше чинии и чаши по мен.

Филип се изправи.

– Сабрина ме направи много нещастен като напусна Лондон, сър. Не, истината е, че аз я напуснах. Не бях на себе си. Трябваше да изляза, за да събера мислите си. Вярно е, че не се разбирахме добре, но повече няма да бъде така. Сега, ако ме извините, сър, бих искал да я открия.

– Ако откаже да говори с вас?

Филип отново се замисли.

– Тогава ще я целуна и ще ѝ кажа, че е постъпила глупаво. Ако трябва, дори ще я вържа, но пак ще я целуна.

– Може би е в конюшните. Отиде да си поиграе с малките котенца.

– Дали ще станат за надбягвания?

– Да, чувал съм за тези състезания. Чудесен спорт. Вие имате ли такава котка?

– Още не. Ако Сабрина е при тях, ще ги огледам дали няма да се намери едно такова котенце, което би могло да бъде обучено.

Филип взе ръцете на графа в своите, притисна ги към себе си и каза:

– Благодаря ви, сър. Сабрина е отново моя. Не се справях много добре от началото на нашия брак, но отсега нататък ще се грижа добре за нея.

– Успех, момчето ми!

– Сбогувам се с вас, сър, от мое име и от името на Сабрина. Ще дойдем отново след няколко дни. Разбира се, дотогава няма да убия Тревор, давам ви дума.

В коридора го чакаше Рибъл.

– Пригответи ли багажа на милейди?

– Да, милорд.

Филип се затича към конюшните, но нея я нямаше там. Дори не се сети да погледне котенцата.

Когато се върна в имението, едно момче го повика по име.

– Лейди Сабрина не е тук, милорд, но остави бележка за вас.

Филип замря. Едва се сдържаше.

– Какво каза? Повтори пак!

– Тя каза, че напуска имението и ще се върне едва когато вие си тръгнете. Каза, че не иска да ви вижда и че вие трябва да я оставите.

– Каза ли ти къде отива? Взе ли кон?

– Кафявата кобила, милорд.

– Коя кафява кобила?

– Не зная нищо повече, милорд, никой не знае.

Филип беше на ръба. Знаеше, че трябва да я намери.

Помисли да попита слугите, да ги подкупи, ако трябва, но тя вероятно се беше сетила за това по-рано и едва ли беше казала нещо повече.

Той се обърна и излезе от конюшните.

Глава 42

Имението Динути

– Здравейте, скъпа, сигурно сте съпругата на Филип, Сабрина? Какво прекрасно име имате. И съблазнителни очи. Ще ви науча как да въздействате на мъжете с тях. Виолетови! Красиви, а не сини и отегчителни като моите. Много сте млада. Имате толкова много време пред себе си, имате на какво да се научите, но трябва малко да се промените, много сте слабичка. Аз съм Шарлот Карингтън, майката на Роан.

– Наистина ли ще ме научите как да покорявам мъжете с очи?

– Разбира се, мила. Трябва да започнете най-напред със съпруга си.

– Ето това вече е проблем, Шарлот.

Сабрина отстъпи назад и най-красивата жена, която беше виждала досега, се втурна в къщата, като че ли беше фея от приказките. Беше като богиня – очите ѝ блестяха, косата ѝ искреше като хиляди слънчеви лъчи.

– Как сте, Шарлот? Съжалявам, че виконтът не е тук. Всъщност не знам къде е. Какво да ви предложа? Може би ако имате време, ще ме научите как да използвам очите си, за да привличам мъжете?

– Хм... Обожавам тези сводове. Сигурно са направени през седемнадесети век.

– Да, това имение наистина е много странно. Филип би казал – един път погледни и два пъти се засмей. Аз не бих казала така, може би, защото съм малко тъжна. Къщата е великолепна. Моля, заповядайте в приемната. Аз просто забравих да ви поканя, защото непрекъснато ви гледам – вие сте толкова красива, не мога да повярвам, че сте майката на Роан.

– Знам, но това е истината. Разбрах, че милият ми син бил най-добрият приятел на Филип. Бил е и на сватбата ви.

– Да, жалко, че съпругата му не дойде. А вие защо не бяхте, мадам?

– Бях в Париж, мила. Само преди два дни се върнах в Монвейл. Огъстъс и аз преди това бяхме в Москва – много красиво място. За щастие всички говореха френски. Странно, нали? Толкова много хора живеят там и всичките говорят френски.

– О, мамо, на Сабрина ли досаждаш?

Беше Роан Карингтън. Влезе усмихнат, но когато застана до майка си, съвсем не приличаше на нея.

– Това наистина ли е майка ви, Роан? Струваше ми се невъзможно.

– Да, невероятно е. Тоби, зет ми, настояваше да казва, че е по-голямата ми сестра. Е, това е моята знаменита и незаменима майка, а това е блестящата ми съпруга – Сузана. Сузана, това е съпругата на Филип – Сабрина.

Сабрина, която беше замаяна от майката на Роан, тръсна глава и се втренчи в Сузана. Пред нея стоеше още една изключително красива жена, която сигурно беше на нейната възраст.

– Е, напълняхте ли поне малко, Сабрина – попита Сузана усмихната.

– Значи сте били тук и преди. Господи, готвачът наистина само за това пита и непрекъснато ме глези.

Слугата влезе и Сабрина спря да говори. Той взе наметалата на дамите и палтото на Роан, като непрекъснато гледаше Шарлот Карингтън, без да може да откъсне поглед от нея.

– Милейди, бихте ли желали да сервират чая?

– Благодаря, Котър, да.

Сабрина се обърна към Роан и се усмихна.

– Съжалявам, милорд, че не зная къде е Филип. Не зная кога ще дойде, а също така защо съм тук. Не, излъгах ви. Напуснах имението Монмаут, тъй като той пристигна там. Вече трети ден съм тук, а Филип все още не се е появил. Много съм объркана и не зная какво да правя.

– Аз умея да се справям с бъркотиите. Сигурен съм, че Филип знае какво прави.

Роан се обърна към жена си:

– Скъпа, как е коремчето ти сега?

– Добре, наистина – отвърна усмихната тя. – Роан трябваше да спре каретата преди около час, защото аз не се чувствах добре. Затова и не можах да дойда на сватбата ви. Моля за извинение.

– Мисля, че трябва да отидем в оная част на имението, където е залата в стил Тюдор. Не съм ходила там много отдавна. Филип ми беше казал, че ще направи някои промени.

– Разбира се, мадам, Филип се интересува от Средновековния период все още – обясни Сабрина.

– Да, нали изгражда кулата – добави Шарлот. – Каза, че е скучна и отегчителна, затова е спрял строителството.

Лейди Карингтън се умълча за миг, после добави:

– Мисля, че ще станем много добри приятелки. Какви очи имате, мила!

– Тя е много красива, сигурно ви е доста трудно да бъдете нейна снаха – обърна се Сабрина към Сузана.

– Да, но само когато сме двете и мъжете мълчат и нищо не казват – отговори Сузана. – Знаете ли, тя никога не ме закриля, странно, нали?

– Не ревнувай от майка ми, Сузана. Това е признак на безсърдение. Тя не те покровителства, защото знае, че мъжете ще започнат да се лепят по теб като пиявици.

Сузана се разсмя и го щипна по ръката.

– Съжалявам, че Филип не е тук.

– Да, мисля, че няма да се забави много.

– Той може и да открие къде съм, но едва ли ще дойде. Повярвайте ми.

Роан и Сузана само се усмихнаха, обърнаха се и отвориха вратата. Там, на прага, стоеше Филип. Той поздрави всички и каза:

– Това е глупаво, Сабрина, и ти го знаеш. Ако не беше напуснала Монмаут като състезателна котка, щеше да видиш как си скубя косите и горчиво плача за теб.

– Филип!

Сабрина се изправи на крака и протегна ръка. Не направи нищо повече. Стоеше неподвижна – слаба и бледа.

– Трябва да ти кажа истината. Аз вербувах Роан, Шарлот и Сузана. Те са мои защитници, свидетели и съмишленици. Те трябваше да дойдат тук преди мен, а аз да вляза едва когато ти станеш по-мила и се успокоиш. Какво мислиш за стратегията ми?

Сабрина ги гледаше втренчено, като че ли беше загубила ума си.

– Страхувах се че като ме видиш, веднага ще се втурнеш да бягаш. А гостите не можеш да изоставиш, нали? Затова те дойдох преди мен. Те са наши гости и заслужават да имат домакина.

Сабрина все още стоеше, без да може да каже нещо.

– Няма ли поне да ме приветстваш, Сабрина?

– Здравейте, милорд. От три дни съм тук. Всички в имението са много учтиви с мен. Когато дойдох и им казах коя съм, те веднага ме приеха. Бях премръзнала и много изкаляна от ездата, но те не се поколебаха и не се усъмниха в мен. Готвачът веднага се опита да ме прехрани. Останах много доволна. Разхождах се из цялата къща, но тук е студено и мрачно. Слънцето не прониква вътре заради кулата. Ако я построите на източното крило, ще бъде по-добре.

– Това опит за шега ли е?

– Да, Филип. Много съжалявам, че избягах тогава, но не знаех

какво да направя. Не се тревожи, имах достатъчно пари в себе си. Можех да си наема файтон и да дойда тук, но нямах време – реших, че ще тръгнеш да ме търсиш и затова взех дилижанса.

Филип се начумери.

– Знам, че си взела дилижанса, но аз много закъснях.

– Избягах, защото мислех, че ще ме удушиш.

– Какво те кара да мислиш, че няма да го направя сега? – засмя се Филип.

– Не те виня. Сигурно, ако бях на твоето място, бих се чувствала именно така.

Сабрина се обърна към приятелите му и попита:

– Разбрахте ли, че съм го ритнала в слабините, защото го намерих с любовница?

– Да, вярно е – увери ги Филип. – Всъщност аз вече не ходя при нея. Тогава бях отишъл да ѝ кажа, че съм решил да стана като Роан – ще се занимавам със строителство и няма да се отделям от жена си.

– Но аз те нараних, Филип, унизах те. Помислих, че ще умреш...

– Това, което направих аз, беше по-лошо – аз те изоставих. Съжалявам, Сабрина, просто не знаех какво ми стана. Не можех да събера мислите си. Тогава реших да изляза, но се върнах прекалено късно. Ти си беше тръгнала...

– Чаят! – оповести Котър и двама слуги влязоха в приемната с подноси, отрупани с храна.

– Мислех, че си отишъл на разходка с майка ми, Котър – каза Роан.

– Нейно благородие има много по-добра компания, милорд, не се безпокойте. Само исках да се уверя, че всичко върви по план.

– Какъв план? – попита Сабрина.

В стаята се разнесе приятна миризма.

– Ела, Сабрина, трябва да се нахраниш. Можеш да ядеш колкото искаш, но те съветвам да не се тъпчеш повече от седмица. Ще станеш най-дебелата дама в Лондон – покани я Сузана и се усмихна. – Това прочутата торта на твоя готвач ли е, Филип? Подай ми я, моля те.

– Да – отвърна той и започна да се храни. Дори притваряше очи от удоволствие. – Заклевах ли се, че няма да бягаш повече, Сабрина? Че ще останеш с мен и ще живеем заедно за в бъдеще?

– Но ти не ме обичаш!

Сузана погледна съпруга си. Според нея разговорът ставаше много личен и трябваше да напуснат трапезарията, но Роан я успокои:

– Просто се храни и не се намесвай в разговора, Сузана. Ако трябва

да излезем, Филип ще ни предупреди. Сабрина започна да му говори, значи все пак има напредък.

– Защо мислиш, че не те обичам? Не мислиш ли, че заслужаваш любовта ми?

– Заради свободата си, Филип. Ти искаш да имаш любовница, а аз не искам да те делия с никого. Ако отново си намериш някоя, аз пак ще те ритна.

– Нали ви казах! Тя ме обожава! Много е загрижена за мен. Мислите ли, че ако си намеря любовница, тя ще ме ритне отново? Да, ще го направи, защото ме иска само за себе си. Толкова много дами ме желаят, но тя няма да им позволи да ме имат, защото ме иска само за себе си!

Глава 43

Сабрина знаеше, че трябва да се срамува пред тези хора, които непрекъснато я наблюдаваха, но изобщо не се притесняваше. Дори не беше смутена. Никога не знаеше какви мисли се въртяха в главата на Филип и никога нямаше да разбере. Тя го погледна безпомощно и протегна ръцете си към него.

– Знаеш, че те обичам. Бих го казала на всеки, който поиска да го чуе, но не искам да имаш любовници, Филип.

– А ти, любовник. Забрави, Сабрина. Никога няма да имаш любовник, не и докато аз съм жив!

– Знаеш, че ти го измисли този любовник. Той не съществува. Как бих могла да имам любовник, когато да правиш любов е толкова унижително, толкова срамно. Едва ли ще се намери жена, която би го правила доброволно, би изпитала...

Сабрина спря изведнъж. Филип пламтеше от срам. Роан се закашля – беше се задавил. Сузана го потупа по гърба.

– Филип, не мога да повярвам! Ти си оставил жена си незадоволена? Постъпил си с нея като истински негодник и затова тя те отбягва. Господи, ти не ми го каза! Не знам дали изобщо трябва да я убеждавам да се върне при теб, след като ти не правиш необходимото. Ужасно! Не мога да го проумея!

– Мили, само се успокой и се върни назад във времето заговори Сузана. – С мене беше същото в началото. Чувствах се така, както Сабрина се чувства в момента. Всичко беше заради майка ти, която непрекъснато те величаеше. За нея ти беше олицетворение на съвършенството и тя казваше, че ти можеш всичко. Тя те беше дала в ръцете на онези любовници, които те бяха учили на любов, но не ти бяха дали чувства. Представяте ли си, Сабрина, той е бил само на четиринадесет, когато майка му го е завела при любовница...

– Престани, Сузана – не се стърпя Роан. – Истината е, че ти прекалено бързо променяше настроението си, нямаше ми доверие и злоупотребяваше с това. Аз имах нужда от малко време, за да свикна с теб. После всичко се промени. Трябваша ми само няколко минути и всичко си дойде на мястото.

Сузана се вгледа в съпруга си, после се обърна към Сабрина, която се беше престрашила да я попита:

– И всичко беше наред, така ли? Наистина ли ти харесваше, Сузана?

– Да, ако трябва да бъда искрена. Наистина ми харесваше.

– Но Филип го направи три пъти с мен, а на мене никак не ми харесва. Останах, защото го обичам. Какво друго можех да направя? Аз съм жена, която обича съпруга си, и затова реших, че трябва да го изтърпя.

– За съжаление беше точно така – допълни замислен Филип.

– Филип, какво се е случило, по дяволите? – попита припряно Роан.

Филип се вгледа в приятеля си и каза:

– Бях глупак. Знаех, че тя няма да хареса любенето още от първия път, трябваше да поговоря с нея предварително, но реших да опитам, без да се съобразя с това. Глупаво беше от моя страна. – Филип вече не беше изчервен, а спокоен и уравновесен. Стана от мястото си и отиде при жена си. – Ти не би ме отблъснала, Сабрина, нали? Моля те, обещавай ми! Заклевах ли се, че няма да ме отблъснеш, че ще ме обичаш, въпреки всичко?

– Да, заклевам се.

– Добре. Сега аз се заклевам, че също ще те обичам. Винаги съм те обичал, Сабрина, сигурно много повече от теб самата. Любовта ми към теб е силна и никога няма да угасне, обещавам ти. Ще те обичам цял живот.

– Но това няма смисъл. Една любов може да гори, без да бъде разбрана от другия.

– Не, няма да бъде повече така. Заклевам се, че тази вечер ти ще го разбереш. Обещавам ти, че след като изпратим нашите гости, ще те накарам да почувстваш истинската наслада от споделената любов. Довери ми се, Сабрина, моля те! Вярваш ли ми? Кажи!

Сабрина не отговори. Беше втренчила очи във Филип, но не каза нищо.

– Довери му се, Сабрина – обърна се към нея Сузана. – Трябва да му вярваш. Не можеш да си представиш колко е красиво да бъдеш със съпруга си. Животът е непредсказуем, никога не знаеш какво ще ти поднесе, но когато един мъж и една жена се обичат, всичко си струва. Проблемите едва тогава изчезват и неописуемото чувство изпълва цялата ти душа.

– Ако наистина му имаш доверие, ако му повярваш, Сабрина, трябва да му дадеш възможност да докаже любовта си – допълни Роан. – Ако се получи и ти останеш очарована, ние със Сузана ще му дадем подаръка, който сме му приготвили. Ти само трябва да ни кажеш.

– Знаете ли – проговори бавно и замислено Сабрина, докато гледаше към приятелите на мъжа си, – това е най-странното нещо, което ми се случва. Филип, ти наистина ли ги доведе само защото мислеше, че няма да те изслушам?

– Да, реших, че имам нужда от разумни свидетели, хора е опит в брака.

– Ще му се довериш ли, Сабрина? – попита Сузана.

Сабрина погледна Филип.

– Мисля, че ще отида да откроя лейди Шарлот, за да ме научи как да изглеждам по-съблазнителна. Тя ме увери, че очите ми могат да накарат всеки мъж да се влюби а мен.

Филип се разся.

– Значи съдбата ми е в ръцете на майка ти, Роан. Ами ако тя ме предаде?

– Тя не би те предала – отговори весело Роан, взе парче кейк и го подаде на жена си с най-ослепителната усмивка.

Устните му бяха на коремчето ѝ. Тя усещаше лекото гаделичкане на езика му около пъпчето си, ръката му я милваше и отново се повтаряше същото гъделичкане. Сабрина се кикотеше. Цялото ѝ безпокойство и притеснение бяха изчезнали, като че ли някой с невидима пръчка ги беше премахнал. Филип я погледна и се усмихна.

– Обожавам смеха ти, Сабрина. Чудесен звук има. Той ме стопля и изпълва душата ми с радост. Подлудява ме... Отпусни се, Сабрина, довери ми се, повярвай в мен...

– Да... – едва успя да изрече Сабрина.

Филип погълна устните ѝ в своите и заглуши думите ѝ.

Докато я целуваше, направо я подлудяваше. Сабрина беше толкова щастлива, че не усети как изстена, изви се в ръцете му и прошепна нежно името му.

Филип осъзна, че моментът беше настъпил и бавно навлезе в нея. Той ту се притискаше към нея, ту се отдръпваше. Движенията му бяха бавни и внимателни. Искеше всичко да стане постепенно. Успя! Дишането на Сабрина се учести. Тя се задъха. После отново и отново. Той се усмихна. Приятно му беше да почувства възбудата п.

Ето така...

Филип се надигна над нея и много нежно, много бавно отново навлезе. Сабрина повдигна бедрата си и го обгърна с ръце.

– Да, това наистина ми харесва – прошепна тя и нежно захапа рамото му. – Щастлива съм, че ти се доверих, Филип. Не мога да опиша какво чувствам в момента, но наистина е красиво. Нали ще го направиш пак?

Филип отново се засмя, дръпна се леко назад и позволи на възбудата да плени и неговото, и нейното тяло. Беше силно чувство, от което едва не се задушиха, но беше прекрасно...

– Да – каза няколко минути по-късно Филип, докато възвръщаше дишането си. – Бих го направил с удоволствие отново...

Филип не спираше да я целува и тя едва успя да каже:

– Да, само че светлината е прекалено слаба, за да мога да използвам очите си и да те покоря с тях...

– Довери ми се отново, Сабрина!

Ръцете ѝ милваха бедрата му.

– Добре – прошепна Филип, прегърна я и се претърколи така, че Сабрина остана отгоре му. Усмихна ѝ се. – Е, какво ще каже моята безценна съпруга, желае ли да опита сама?

– Не те разбирам, Филип...

Но когато разбра, се забавляваше истински. Филип беше на върха на щастието. Щом възбудата премина, той я попита за пореден път:

– Хареса ли ти? За мен беше истинско удоволствие. Харесвам начина, по който ме хапеш. Приличаш ми на моята кобила – тя обича да ме хапе по рамото, а после ми се усмихва.

– Но това е нелепо! Една кобила не може да се усмихва.

– Може. Открих го едва миналото лято, когато бяхме с Роан и Сузана в Шотландия. Тя ме видя, близна ме по лицето, захапа ме по рамото и се усмихна. Винаги прави така, когато отида при нея.

– Жалко, че мене не ме харесва. Дори не се опитва да ме ухапе.

– Ще поговоря с нея да те приеме.

– Колко си забавен, Филип, спри да ме размиваш! Щастлива съм, че ти се доверих, това наистина е много важно за мен. Всички онези неща, които правиш с мен, ми доставят неизмеримо щастие и удоволствие!

– Искаш ли да продължим? Би ли ми доставила това удоволствие?

Сабрина се надигна на лакти, вгледа се в него и косата ѝ падна като ореол около лицето. Беше много красива, а в очите ѝ блестеше нов, непознат досега за него пламък.

– Разбира се, мили.

– Едва сега мога да ти кажа нещо, което не се решавах да призная

дори пред самия себе си. Никога не си отивай от мен, Сабрина! Ако го направиш, ще те удуша със собствените си ръце и ще захвърля тялото ти в реката, за да не може да те има никой друг! Закълни ми се, че никога няма да бягаш от мен!

– Заклевам се. Да се закълна ли, че няма да хвърлям по теб никакви предмети повече?

Филип се замисли за миг, но веднага се опомни и каза:

– Не, аз ще се науча да се пазя. Ще бъда винаги в напрежение, за да не получа или чиния, или торта в лицето, си.

След тези думи Филип стана сериозен, загледа се в нея и каза:

– Много си красива, Сабрина. Трябва да свикнеш с това, винаги ще ти го казвам. Знаеш ли, ти си моят дар от бога, най-ценният. Ти означаваш всичко за мен. По-ценна си дори от мечтите ми. Дватама заедно ще построим онази кула. Обичам те и винаги ще те обичам, до последния си дъх. Приемаш ли думите ми? Приемаш ли мен самия?

Тя вдигна ръката си и го помилва по лицето.

– Всяка нощ ще благодаря на Бога, че изпрати Тревор в дома ми.

– Какъв Тревор? Какво общо има той?

– Ако не беше Тревор, аз нямаше да имам причина да избягам от къщи и нямаше да те срещна. Е, можех евентуално да те срещна в Лондон, но ти едва ли щеше да ме забележиш.

Филип не беше съгласен с нея, но се усмихна, целуна я нежно и страстно, а после каза:

– Утре ще пием за здравето на Тревор. Разрешаваш ли ми да накарам това копеле да падне на колене пред теб?

– Може би, но не сега. Колкото до бъдещето, времето ще покаже. Ще го направим заедно.

„Заедно“, помисли си Филип. Никога досега Сабрина не се беше изразявала така. Сега вече той беше част от нея. Чувстваше се сигурен. Беше му приятно. Заспа щастлив с мисълта, че е успял да докаже себе си.

Сабрина също заспа, притисната до него.

Към полунощ Филип се стресна. Беше се събудил внезапно. Сабрина също се размърда до него.

– Какво има, Филип? Добре ли си? Искаш ли да ти помогна с нещо?

– Да, трябва да получа подаръка си от Роан и Сузана. Знаеш ли какъв е? Аз съвсем забравих. Той каза, че ще ми го даде само ако съм успял да ти доставя удоволствие и истинска наслада от любовта.

– Аз ще го потвърдя и ти ще си го получиш.

– Трябва да се усмихваш, когато му го казваш. Колкото по-голяма е усмивката ти, толкова по-вероятно е да си получи подаръка.

– Но сега е полунощ.

– Да, така е, но той заслужава да бъде събуден. Не биваше да постъпва така. Трябваше да ми даде подаръка още преди това. Как е могъл да се съмнява, че няма да ти доставя удоволствие? Какъв приятел ми е, щом като ми няма доверие?

Подът беше ледено студен. Той грабна халата си и го облече.

– Искам си подаръка! Къде спят те със Сузана?

– В синята стая. Филип, изчакай ме!

Три минути по-късно из къщата се разнесе силно потропване. Роан се събуди и веднага погледна към Сузана. Какво беше станало? Господи, какво се беше случило?

Филип и Сабрина стояха до вратата.

– Какво има, Филип? Какво правите двамата в нашата спалня? Та сега е едва полунощ! Спокойно, Сузана, всичко е наред. Сигурно имат да ни казват нещо, иначе защо ще бъдат тук по това време на нощта?

– Искам си подаръка, Роан. Ти каза, че си ми донесъл подарък.

– Господи, това ли било – прозина се Роан, усмихна се и погали жената си. – Сузана, Филип ни събужда през нощта, за да му дадем подаръка. Дали наистина го е заслужил?

Сузана погледна него, после Сабрина.

– Е, успя ли да те направи щастлива?

– Да, щастлива съм, заслужава си подаръка.

– Само ако не съм я смачкал – каза Роан. – Къде е тя?

Филип не можеше да повярва на очите си и изведнъж заподскача от радост като малко дете.

– Господи, ти наистина ли си ми донесъл котка, която ще може да участва в надбягвания? От дете си мечтая за такава котка, никой няма да бъде в състояние да ме победи! Другите не ми подариха, защото ме смятаха за безотговорен, а едно такова животинче изисква много специални грижи. Значи най-сетне са ти дали котенце от Джили, за да ми го донесеш, така ли Роан?

Филип бързо остави свещта на масата, грабна Сабрина в обятията си и я вдигна във въздуха от радост.

– Най-после, Сабрина, ще си имаме наше котенце!

– Чакай да я открия, Филип, а, ето я...

Сузана издърпа зад нощното шкафче едно малко пухкаво котенце,

което все още спеше.

– Само на девет седмици е. Братята Хакър казаха, че може да се започне с обучението ѝ. Изпратили са ти наръчник. Сведенията и всички подробности си дължен да пазиш в тайна. Ето, вземи си котето.

Филип нежно пое малкото същество от ръцете на Сузана. Козината му бе толкова пухкава, че той още повече се разнежи и го притисна до себе си. Котето отвори очи и премигна. Филип го помилва, почеса брадичката му и каза:

– Много е красива, нали, Сабрина? Как ще я наречем?

Сабрина взе на свой ред малкото, вдигна го пред себе си и го гушна в скута си.

– Никакви тъжни имена, едно коте, което ще участва в състезания, трябва да има бойко име. Какво ще кажеш за Олимпия?

– Да, Олимпия наистина звучи достойно – отговори Филип, целуна жена си, а след това и малкото котенце, сгушено до нея. – Вече можем да си мечтаем за неговите успехи. Тя ще бъде неразделна част от нас, нали? Когато отидем при дядо ти, ще я вземем и нея. Той също разбира от такива котки. А и познава много мъже, които са добри в обучението им.

Филип прегърна жена си, погали котето и тримата напуснаха спалнята на Роан.

На излизане Сабрина се обърна към приятелите си и каза:

– Благодаря ви, вие го направихте много щастлив.

– Не, не ние, Сабрина, а ти самата. Ти си причината за неговото неизмеримо щастие.

Сабрина се разсмя. Животът наистина беше чудесен, просто великолепен.

Когато влязоха в спалнята си, Филип се обърна към нея и каза:

– Е, сега вече имам две същества, за които трябва да се грижа и да ги направя щастливи. Нашето коте ще стане най-знаменитото в цяла Англия.

Сабрина целуна ръката му, помилва го и отвърна:

– Чудя се коя от двете ни предпочиташ – мене или Олимпия?

– Не може да става и дума за сравнение. Ти колко бързо можеш да тичаш, Сабрина?

Сабрина се разсмя, легна до него, прегърна го през корема, а котето се сгуши до раменете ѝ. Заспаха така – и тримата щастливи.

ЕПИЛОГ

Състезателен център за надбягвания „Макколтри“ Ийстбърн, няколко години по-късно

Тълпата ликуваше. Имаше шест състезателя, но само Джили от фермата в Монтвейл и Олимпия от Динуити заслужаваха вниманието на присъстващите. Джили бягаше с всички сили към Джейми, който бе застанал на финала и свиреше любимата ѝ мелодия. До нея беше Олимпия – дългите ѝ крака загребваха пръстта. Тя беше видяла готвача на Динуити, който стоеше съвсем близо до Джейми и нежно я подканяше:

– Хайде, миличка, ела, сладурчето ми, виж каква пържола съм ти приготвил. Не усещаш ли миризмата ѝ? Донесъл съм ти и плодове, и сладкиши, хайде, миличка, покажи им какво можеш! Ела при мене, кра-савице! Милата ми! Ела при мен!

Готвачът беше разтворил книжната кесия и весело размахваше пържолата пред очите на Олимпия. Животното се стрелна напред още по-бързо и Джили остана зад нея. Олимпия стана абсолютен победител.

Филип Мерсералт държеше на ръце малкия си син Александър, когато Олимпия префуча край него и премина финалната линия. Малкият Александър се радваше на котето, което отиде при него, щом като получи обещаната си пържола.

Всички аплодираха Олимпия, особено онези, които бяха заложили на нейното име.

Сузана помилва котето и дори се наведе да го целуне, нищо че беше цялото прашно. После позволи на дъщеря си да я помилва по гърба. Мариане, която вече беше почти на седем години, каза на Роан:

– Аз също усетих, че мирише на пържоли, татко. Така честно ли е? Не е ли против правилата?

– Не, миличка, това е нова тактика. Сигурен съм, че братята Хакър за в бъдеще ще измислят нещо още по-привлекателно, което ще бъде от голяма полза за нашите котета.

По-късно вечерта в приемната на имението Монтвейл се бяха събрали Джулиън и Катрин Сейнт Клер, граф и графиня Марч, семейство Карингтън и семейство Мерсералт. Само преди една година се беше родил техният син Деймиан, който спеше спокойно в люлката си, въпреки шумните разговори около трапезата. Всички оживено обсъждаха

победата на Олимпия над Джили.

Роан подхвърли една кифличка към жена си и закачливо каза на Филип:

– Е, времето ще покаже дали си случил с Олимпия. Сега да поговорим за децата. Мисля, че няма да е трудно да направим така, че децата ни да продължат нашето приятелство. Ти какво мислиш, Сузана? Можем ли да си имаме още деца?

– Ние също ще се погрижим за приятелството – отговори Филип, погали жена си по рамото, която вече не беше толкова слабичка и бледа, както в дните след сватбата им.

– Разбира се, скъпи – отговори Сабрина усмихната.

– А вие, милорд – обърна се към съпруга си графинята. – Няма ли да се включите в това начинание?

– Разбира се, любов моя, мисля, че ще можем.

Разговорът продължи за Ричард Кларъндън, чийто обичан баща бе починал съвсем наскоро и Ричард бе станал дук на Портсмут.

– Чудя се дали някога Ричард ще успее да открие жената, която ще го накара да разбере, че той е всичко за нея на този свят – каза замислен Филип.

– Жена, която ще държи на него и ще го цени. Както аз те ценя, Филип – усмихна му се Сабрина.

– Кой знае – отвърна също замислен Роан и вдигна чашата си за наздравица.

– Да пием за бързите котки и добрите приятели!

– Да пием! Нека ни има още много години!

Филип изпи виното си, наведе се към жена си и нежно я целуна по устните.

КРАЙ

© 1981 Катрин Каултър
© 1999 Васка Денева, превод от английски

Catherine Coulter
An Honorable Offer, 1981

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание:
Катрин Каултър. Сабрина
ИК „Бард“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11587>]